

משניות

סדר קדשים

על פי מהדורות הרב דוד אלטראאס ז"ל
שהודפס בשנת ה'תק"ע בעיר פיסא

פה ירושלים י"א
שנת ונשלה פרים שפטנו לפ"ק

הווצאת חטף-סגול

2025

הובא לדפוס באמצעות **X**^{אטלט}**X** ע"י שמעון מונטגיו

תפלת ר' נחניא בן הקנה שחייב לאומרה כל הנכנס לבית המדרש ללימוד
יהי רצון מלפניך יי' אללה שלא יארע דבר תקללה על ידי ולא אכשל
בךבר הילכה וישמחו בי חבירי ולא אומר על טהור טמא ולא על
טמא טהור ולא על מתר אסור ולא על אסור מתר ולא יכשלו חבירי
בךבר הילכה ואש mach בם:

והאר"ז שיקל היה אומר אחר תפלה זו שני פסוקים אלו:

כִּי יְיָ יַתֵּן חֶכְמָה מִפְיוֹ דִּעָת וַתְּבוֹנֵה:
כָּל עַיִן וַאֲבִיטָה נְפָלוֹת מִתּוֹרָתֶךָ:

קודם הלימוד

כתוב בספר תוצאות חיים כשפוחה הספר למדוד בו יאמר

הנני רוצה למדוד כדי שיביאני תלמוד זה לידי מעשה ולידי מדות
ישרות ולידי ידיעת התורתה. והרני עושה לשם ייחוד קדשא בריך
הוא ושביגתיה בךhilו ורוחמי ויהי נועם יהזה אלהינו עליינו ומעשיה
ידינו כוננה עליינו ומעשה ידינו כוננהו:

משניות סדר קדשים

יש בו י"א מסכתות וזה סדרון

א זבחים יד פרקים. ב מנחות יג פרקים. ג חולין
יב פרקים. ד בכורות ט פרקים. ה ערבי ט פרקים.
ו תמורה ז פרקים. ז בריתות ו פרקים. ח מעילה ו פרקים.
ט תמיד ז פרקים. י מדות ה פרקים. יא קנים ג פרקים.
בין הכל צ"א פרקים:

ויש מסדרים קנים קודם מדות והכל עולה בקנה אחד

מסכת זבחים

יום יח

פרק א

כ' הַזְבָחִים שֶׁגָבֵחוּ שֶׁלֹא לְשֶׁמֶן בְשָׂרִים אֲלֹא שֶׁלֹא עַל
לְבָעָלִים לְשֶׁם חֹבֶה חוץ מִן הַפֵּסֶח וּמִן הַחֲטֹאת
הַפֵּסֶח בָּזְמָנוֹ וּהַחֲטֹאת בָּכָל זָמָנוֹ רַبִי אַלְיָזָר אָמֵר אָר
הָאָשָׁם הַפֵּסֶח בָּזְמָנוֹ וּהַחֲטֹאת וְהָאָשָׁם בָּכָל זָמָנוֹ אָמֵר
רַבִי אַלְיָזָר הַחֲטֹאת בָּאָה עַל חָטָא וְהָאָשָׁם בָּאָל
חָטָא מֵהַחֲטֹאת פְּסוֹלָה שֶׁלֹא לְשֶׁמֶה אָר הָאָשָׁם פְּסוֹל
שֶׁלֹא לְשֶׁמוֹ:

ב' יוֹסֵי בֶן חֹנִי אָמֵר הַנְשָׁחִתִים לְשֶׁם פֵסֶח וְלִשֶּׁם חֲטֹאת
פְּסוֹלִין שְׁמַעוֹן אֲחֵי עֲזִירָה אָמֵר שְׁחַתּוּ לְשֶׁם גְבוֹהָ מֵהֶם
בְשָׁרִין לְשֶׁם נָמוֹךְ מֵהֶם פְּסוֹלִין בִּיצְדָקָה קָדְשִׁים
שְׁשַׁחַתּוּ לְשֶׁם קָדְשִׁים קָלִים פְּסוֹלִין קָדְשִׁים קָלִים
שְׁשַׁחַתּוּ לְשֶׁם קָדְשִׁי קָדְשִׁים בְשָׁרִין הַבָּכָר וְהַמְעָשָׂר
שְׁשַׁחַתּוּ לְשֶׁם שְׁלָמִים בְשָׁרִין וְשְׁלָמִים שְׁשַׁחַתּוּ לְשֶׁם
בְכָזֶר וְלִשֶּׁם מַעֲשֵׂר פְּסוֹלִין:

ג' הַפֵּסֶח שְׁשַׁחַתוֹ בְשִׁחרִית בְאַרְבָּעָה עָשָׂר שֶׁלֹא לְשֶׁמוֹ
רַבִי יְהוֹשֻׁעַ מִכְשִׁיר בְאַלּו נְשַׁחַט בְשָׁלַשָּׁה עָשָׂר בֶן בְּתִירָא
פּוֹסֵל בְאַלּו נְשַׁחַט בֵין הַאַרְבָּעִים אָמֵר שְׁמַעוֹן בֶן עַזָּאי
מִקְבֵל אַנְי מִפִי שְׁבָעִים וָשְׁנִים זְקִנִים בַיּוֹם שְׁהַזּוֹבִיבוּ

רבי אלעזר בן עזיריה בישיבה של הובחים הנאכלים שנזובחו שלא לשמן בשרין אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה. חוץ מון הפסח ומון החטאת ולא הוסיף בן עזיר אלא העולה ולא הוזע לו חכמים:

ה הפסח והחטאת ששחתן שלא לשמן. קיבל והלך וזרק שלא לשמן. או לשמן ושלא לשמן. או שלא לשמן ולשמן. פסולין. כיצד לשמן ושלא לשמן. לשם פסח ולשם שלמים. שלא לשמן ולשמן. לשם שלמים ולשם פסח. שהזבח נפסל בארכעה דברים בשחיטה ובקבול. ובהלווד ובזוריקה. רבי שמעון מכשיר בהלווד. שהיה רבי שמעון אומר אי אפשר שלא בשחיטה. ושלא בקבלה. ושלא בזוריקה. אבל אפשר שלא בהלווד. ששוחט בצד המזבח וזורק. רבי אלעזר אומר המהלך במקום שהוא צרייך להלך המתחבה פוסלה. ובמקום שאינו צרייך להלך אין המתחבה פוסלה:

פרק ב

כָּל הַזְּבָחִים שֶׁקְבַּל דָמָן זָר אֲוֹנֵן טְבּוֹל יוֹם מְחֻסָּר בְּגִדִים.
מְחֻסָּר בְּפּוֹרִים שֶׁלֹּא רְחֵץ יָדִים וּרְגָלִים עַרְלָה טָמֵא.
יּוֹשֵׁב עומד על גְבִי כְלִים עַל גְבִי בְּהַמָּה עַל גְבִי חֶבְרוֹ
פִּסְלָה קְבַל בְּשֶׁמֶאל פִּסְלָה רְבִי שְׁמַעַן מַכְשִׁיר נְשָׁפֵך עַל
הַרְצָפָה וְאַסְפּוֹ פִּסְלָה נְתַנוּ עַל גְבִי הַכְּבָשׂ שֶׁלֹּא בְּנֶגֶד
הַיסּוֹד נְתַנוּ אֶת הַנְּתָנִין לְמַטָּן לְמַעַלָן וְאֶת הַנְּתָנִין לְמַעַלָן
לְמַטָּן אֶת הַנְּתָנִים בְּפִנְים בְּחֹזֶן וְאֶת הַנְּתָנִים בְּחֹזֶן
בְּפִנְים פִּסְלָה וְאַין בָּזְרָת:

בָּ הַשׁוֹחֵט אֶת הַזְבָח לְזָרָק דָמו בְּחֹזֶן לְהַקְטִיר אֶת
אַמְוֹרִיו בְּחֹזֶן אוֹ מִקְצַת אַמְוֹרִיו בְּחֹזֶן לְאַכְול בְּשָׁרוֹ
בְּחֹזֶן אוֹ בְּזִית מַבְשָׁרוֹ בְּחֹזֶן אוֹ לְאַכְול בְּזִית מַעֲורֵ
הָאֱלֵיה בְּחֹזֶן פִּסְלָה וְאַין בָּזְרָת לְזָרָק דָמו לְמַחָר אוֹ
מִקְצַת דָמו לְמַחָר לְהַקְטִיר אַמְוֹרִיו לְמַחָר אוֹ מִקְצַת
אַמְוֹרִיו לְמַחָר לְאַכְול בְּשָׁרוֹ לְמַחָר אוֹ בְּזִית מַבְשָׁרוֹ
לְמַחָר אוֹ לְאַכְול בְּזִית מַעֲורֵה אֱלֵיה לְמַחָר פָגָול וְחַיְבָן
עַלְיוֹ בְּרָת:

גָ זֶה הַכָּל כָּל הַשׁוֹחֵט וְהַמִּקְבֵּל וְהַמְּהַלֵּךְ וְהַזָּרָק לְאַכְול
דָבָר שֶׁדָרְבָו לְאַכְול לְהַקְטִיר דָבָר שֶׁדָרְבָו לְהַקְטִיר חֹזֶן
לְמַקוּמוֹ פִּסְלָה וְאַין בָּזְרָת חֹזֶן לְזָמָנוֹ פָגָול וְחַיְבָן עַלְיוֹ
בְּרָת וּבָלְבָד שִׁקְרָב הַמְּתִיר בְּמִצּוֹתָו:

ד ביצה קרב המתר במצותו. שחט בשתיקה. קיבל והלך וזרק חוץ לזמן. או ששהחט חוץ לזמן. קבל והלך וזרק חוץ לזמן. זה הוא בשתיקה. או ששהחט וקיבל והלך וזרק חוץ לזמן. זה הוא שקרב המתר במצותו. ביצה לא קרב המתר במצותו. שחט חוץ למקוםו. קבל והלך וזרק חוץ למקוםו. או ששהחט חוץ לזמן. קבל והלך וזרק חוץ למקוםו. או ששהחט וקיבל וזרק והלך חוץ למקוםו. הפסח והחטאת ששהחטן שלא לשמן. קבל והלך וזרק חוץ לזמן. או ששהחט חוץ לזמן. קבל והלך וזרק שלא לשמן. או ששהחט קבל והלך וזרק שלא לשמן. זה הוא שלא קרב המתר במצוותו:

ה לא יכול בזיה בחוץ ובזיה למשך. בזיה למשך ובזיה בחוץ. בחייב זיה בחוץ ובחייב זיה למשך. בחייב זיה למשך ובחייב זיה בחוץ פסול ואין בו ברית. אמר רבי יהודה זה הכל אם מחייב בת הזמן קדמה לחייבת המקום. פגול וחייב עליו ברית. ואם מחייב בת המקום קדמה לחייבת הזמן. פסול ואין בו ברית. וחייבים אומרים זה וזה פסול ואין בו ברית. לא יכול בחייב זיה ולהקטיר בחייב זיה אפשר. שאין אכילה והקטירה מצטרפין:

פרק ג

כָּל הַפְּסֹולִין שְׁשַׁחֲטוּוּ שְׁחִיטָתֵן בְּשֶׁרֶה שְׁהַשְׁחִיטה
בְּשֶׁרֶה בְּנֶשֶׁים וּבְעֹבֶדים וּבְטַמְאִים אֲפִילוּ בְּקָדְשִׁים
קָדְשִׁים וּבָלְבָד שֶׁלָּא יְהִיוּ טְמָאים נֹגֻעִים בְּבָשָׂר לְפִיכָּךְ
הַם פּוֹסְלִים בְּמַחְשָׁבָה וּכְלֹו שִׁקְבָּלוּ אֶת הַדָּם חֹזֵק לִזְמָנוֹ
וְחוֹזֵק לִמְקוֹמוֹ אָם יִשְׁרָם דָם הַגְּנִפְשָׁה יְחִזּוּר הַבָּשָׂר וַיִּקְבֵּל:

כִּי קָבַל הַבָּשָׂר וַיְנַתֵּן לְפּוֹסֵל יְחִזּוּר לְבָשָׂר קָבַל בִּימֵינוֹ וַיְנַתֵּן
לְשָׁמָאלוֹ יְחִזּוּר לִימֵינוֹ קָבַל בְּכָלִי קָדְשׁ וַיְנַתֵּן בְּכָלִי חֹלָה
יְחִזּוּר לְכָלִי קָדְשׁ נִשְׁפַּךְ מִן הַכָּלִי עַל הַרְצָפהׁ וְאַסְפוֹ
בְּשֶׁרֶה וַיְנַתֵּן עַל גְּבֵי הַכְּבָשׁ שֶׁלָּא בְּגַד הַיְסוֹד וַיְנַתֵּן אֶת
הַגְּתָנִין לְמַטָּה לְמַעַלָּה וְאֶת הַגְּתָנִין לְמַעַלָּה לְמַטָּה אֶת
הַגְּתָנִין בְּפָנִים בְּחוֹזֵק וְאֶת הַגְּתָנִין בְּחוֹזֵק בְּפָנִים אָם יִשְׁרָם
דָם הַגְּנִפְשָׁה יְחִזּוּר הַבָּשָׂר וַיִּקְבֵּל:

הַשׁוֹׁחֵט אֶת הַזְּבַח לְאַכְזָל דָבָר שָׁאַיִן דָרְכוֹ לְאַכְזָל
וְלְהַקְטִיר דָבָר שָׁאַיִן דָרְכוֹ לְהַקְטִיר בְּשֶׁרֶה רַבִּי אַלְיעָזֶר
פּוֹסֵל לְאַכְזָל דָבָר שָׁדְרוֹכָה לְאַכְזָל וְלְהַקְטִיר דָבָר שָׁדְרוֹכָה
לְהַקְטִיר פָּחוֹת מִבְּזִית בְּשֶׁרֶה לְאַכְזָל בְּחִזִּי זִית וְלְהַקְטִיר
בְּחִזִּי זִית בְּשֶׁרֶה שָׁאַיִן אַכְלָה וְהַקְטָרָה מַצְטָרְפִּין:

הַשׁוֹׁחֵט אֶת הַזְּבַח לְאַכְזָל בְּזִית מִן הַעֹזֶר מִן הַרְטָב מִן
הַקְּפָה מִן הַאֲלֵי מִן הַעֲצָמוֹת מִן הַגִּידִים מִן הַטְּלָפִים
מִן הַקְּרָנִים חֹזֵק לִזְמָנוֹ אוֹ חֹזֵק לִמְקוֹמוֹ בְּשֶׁרֶה וְאַיִן חִבּוּן
עַלְיָהֶם מִשּׁוּם פָּגּוֹל וְנוֹתָר וְטָמֵא:

ה השוחט את המקדשין לאכול שליל או שליא בחוץ. לא פיגל המזילק תורים בפנים לאכול ביציהם בחוץ. לא פיגל חלב המקדשין וביצוי תורים אין חיבין עליהם משום פגול ונותר טמא:

שחטו על מנת להניח את דמו ואת אמורותיו למחר. או להוציאו לחוץ. רבי יהודה פוסל וחכמים מחשירין. שחטו על מנת לתנו על גבי הכבש שלא בנגד היסוד.תן את הנתניון למוץ' למעלו'. ואת הנתניון למוץ' ואות הנתניון בפנים בחוץ. ואת הנתניון בחוץ בפנים. שיأكلוהו טמאים. שיקריבווהו טמאים. שיأكلוהו ערלים. שיקריבווהו ערלים. לשבר עצמות הפסח. ולאכול ממנה נא. לעירם דמו בדם פסולין בשר. שאין מהשבה פסולת. אלא חוץ לזרען וחוץ למקומו. והפסח והחטאת שלא לשמן:

פרק ד

בית שמאי אומרים כל הנתניון על מזבח החיצון. שאם נתנו מתנה אחת בפר. ובחטאת שתי מתנות. ובית הילל אומרים אף חטאת שננתנה מתנה אחת בפר. לפיכך אם נתנו הראשונה בתקוניה. ואות השניה חוץ לזרעה בפר. נתן את הראשונה חוץ לזרעה. ואות השניה חוץ למקומה. **פגול וחיבין עליו ברת:**

ב בְּכָל הַגְּתָנִין עַל מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי שֶׁאָמַר חַסְר אַחַת מִן הַמְּתֻנוֹת לֹא כְּפֵר לְפִיכָּךְ אָم נָתַן כֵּלָן בַּתְּקוֹנָן וְאַחַת שֶׁלָּא בַּתְּקוֹנָה פְּסוֹל וְאֵין בָּרוּת:

ג אֲלֹו דָּבָרים שֶׁאֵין חִבֵּין עַלְيָהֶם מִשׁוּם פָּגּוֹל הַקְּמָץ וְהַלְּבָזָנָה וְהַקְּטָרָתָה וּמִנְחָת בְּהַנִּים וּמִנְחָת בְּהַן מֶשֶׁיחָה (וּמִנְחָת נְסָכִים) וְהַדָּם וְהַנְּסָכִים הַבָּאִים בְּפָנֵי עַצְמָן דָּבָרִי רַبִּי מַאיָּר וְחַכְמָמִים אֹמְרִים אֶפְתָּהָאִים עַם הַבְּהָמָה לְזֹג שֶׁמֶן שֶׁל מִצְּרוּעַ רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר אֵין חִבֵּין עַלְיוֹ מִשׁוּם פָּגּוֹל וַרְבִּי מַאיָּר אֹמֵר חִבֵּין עַלְיוֹ מִשׁוּם פָּגּוֹל שְׁדָם הָאָשָׁם מַתִּירוֹ וְכָל שִׁישׁ לוֹ מַתִּירִים בֵּין לְאָדָם בֵּין לְמִזְבֵּחַ חִבֵּין עַלְין מִשׁוּם פָּגּוֹל:

ד הַעֲוָלה דָּמָה מַתִּיר אֶת בְּשָׂרָה לְמִזְבֵּחַ וְעֹורָה לְבַהֲנִים עֹולָת הַעֲוָף דָּמָה מַתִּיר אֶת בְּשָׂרָה לְמִזְבֵּחַ חַטָּאת הַעֲוָף דָּמָה מַתִּיר אֶת בְּשָׂרָה לְבַהֲנִים פָּרִים הַגְּשָׁרִפִים וְשַׁעֲרִים הַגְּשָׁרִפִים דָּמָן מַתִּיר אֶת אִימּוֹרְהָן לִיקְרָב רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר בְּלִי שְׁאַינוּ עַל מִזְבֵּחַ הַחִיצָׁן בְּשָׁלָמִים אֵין חִבֵּין עַלְיוֹ מִשׁוּם פָּגּוֹל:

ה קָדְשִׁי עֹזְבִּי אַלְילִים אֵין חִבֵּין עַלְיָהֶם מִשׁוּם פָּגּוֹל נוֹתָר וְטָמָא וְהַשׁׁוֹחֵטָן בְּחֹזֶק פָּטוֹר דָּבָרִי רַבִּי מַאיָּר רַבִּי יְוֹסֵי מַחְיֵב דָּבָרים שֶׁאֵין חִבֵּין עַלְיָהֶם מִשׁוּם פָּגּוֹל חִיבִּים עַלְיָהֶם מִשׁוּם נוֹתָר מִשׁוּם טָמָא חֹזֶק מִן הַדָּם רַבִּי שְׁמַעוֹן

אומר בדבר שדרפו להאכל. אבל בגין העצים והלבונה והקטרת אין מיבין עליה מושם טמאה:

ו' לשם יששה דברים הזבח נזבח לשם זבח לשם זבח. לשם השם לשם אישים לשם ריח. לשם ניחח. והחטאת והאשם לשם חטא. אמר רבי יוסי אף מי שלא היה בלבו לשם אחד מכל אלו בשר. שהוא תנאי בית דין. שאין המ חשבה הולכת אלא אחר הרובד:

פרק ה

איזהו מקוםן של זבחים קדשי קדשים שחיטתן באפוזן.
ספר ושער של יום הבפורים. שחיטתן באפוזן.
וקבול דמן בכלי שרת באפוזן. ודמן טעון הזה עלי בין הבדיקות. ועל הפרכת. ועל מזבח הזהב. מתקנה אחת מהן מעכבות. שירוי הדם היה שופך על יסוד מערבי של מזבח החיצון. אם לא נתן לא ערב:

ב' פרים הנשרפים ושוררים הנשרפים שחיטתן באפוזן.
וקבול דמן בכלי שרת באפוזן. ודמן טעון הזה עלי הפרכת.
על מזבח הזהב. מתקנה אחת מהן מעכבות. שירוי הדם היה שופך על יסוד מערבי של מזבח החיצון. אם לא נתן לא ערב. אלו נשרפים בבית הדשן:

ג' חטאות האבור והיחיד. אלו הן חטאות האבור. שורי ראי עלי קדשים. ושל מזודות. שחיטתן באפוזן. וקבול

דְּמָנוֹ בְּכָלִי שְׁרַת בַּצְפּוֹן. וְדַمָּנוֹ טֻעָן אֶרְבֶּעָה מִתְנּוֹת עַל
אֶרְבֶּעָה קְרָנוֹת. בַּיְצָד עַלְהָ בַּכְּבָשׂ וְפֵגָה לְסָגָב. וּבָא לוֹ
לְקָרְנוֹ דְּרוֹמִית מִזְרָחִית. מִזְרָחִית צְפּוֹנִית. צְפּוֹנִית מַעֲרָבִית.
מַעֲרָבִית דְּרוֹמִית. שִׁירֵי הַדָּם הִיא שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד דְּרוֹמִית.
וּנְאָכְלֵין לִפְנִים מִן הַקְּלָעִים. לְזַכְּרֵי כְּהוֹנָה. בְּכָל מְאָכָל.
לִיּוֹם וְלִילָּה עַד חִצּוֹת:

ג' הָעוֹלָה קְדֻשָּׁ קְדָשִׁים. שְׁחִיטָתָה בַּצְפּוֹן. וּקְבוּל דְּמָה
בְּכָלִי שְׁרַת בַּצְפּוֹן. וְדַמָּה טֻעָן שְׂתִּי מִתְנּוֹת שְׁהָן אֶרְבֶּעָה.
וּטֻעָנה הַפְּשֵׁט וְגַתּוֹחַ. וּכְלִיל לְאָשִׁים:

ה' זְבַחִי שְׁלֵמִי צָבֹור וְאָשָׁמוֹת. אַלְוֹ הָן אָשָׁמוֹת. אָשָׁם
גְּנִילּוֹת. אָשָׁם מַעֲלָוֹת. אָשָׁם שְׁפָחָה חֲרוֹפָה. אָשָׁם נְזִיר.
אָשָׁם מַצּוֹּרָע. אָשָׁם תָּלוּי. שְׁחִיטָתָן בַּצְפּוֹן. וּקְבוּל דְּמָנוֹ
בְּכָלִי שְׁרַת בַּצְפּוֹן. וְדַמָּנוֹ טֻעָן שְׂתִּי מִתְנּוֹת שְׁהָן אֶרְבֶּעָה.
וּנְאָכְלֵין לִפְנִים מִן הַקְּלָעִים. לְזַכְּרֵי כְּהוֹנָה. בְּכָל מְאָכָל.
לִיּוֹם וְלִילָּה עַד חִצּוֹת:

ו' הַתּוֹדָה וְאַיִל נְזִיר קְדָשִׁים קְלִים. שְׁחִיטָתָן בְּכָל מֶקוּם
בַּעֲזָרָה. וְדַמָּנוֹ טֻעָן שְׂתִּי מִתְנּוֹת שְׁהָן אֶרְבֶּעָה. וּנְאָכְלֵין בְּכָל
הָעִיר. לְכָל אָדָם. בְּכָל מְאָכָל. לִיּוֹם וְלִילָּה עַד חִצּוֹת.
הַמּוֹרָם מִהֶּם בַּיּוֹצָא בָּהֶם. אֶלָּא שְׁהַמּוֹרָם נְאָכֵל לְבָהָנים.
לְנַשְּׁיָּהֶם וּלְבָנָיֶם וּלְעַבְדִּיֶּם:

ז' שְׁלֵמִים קְדָשִׁים קְלִים. שְׁחִיטָתָן בְּכָל מֶקוּם בַּעֲזָרָה.
וְדַמָּנוֹ טֻעָן שְׂתִּי מִתְנּוֹת שְׁהָן אֶרְבֶּעָה. וּנְאָכְלֵין בְּכָל הָעִיר.

משניות סדר קדשים

לכל אדם. בכל מאכל. לשני ימים ולילה אחד. המזומנים מהם ביציאם ביהם. אלא שהמזומנים נאכל לבתנים. לנשיהם ולבנייהם ולבנייהם:

" הבכור והמעשר והפסח קדשים קלים. שהחיטין בכל מקום בעזורה. זdem טעון מתקנה אחת. ובלבך שיתון בנגד היסוד. שנה באכילתון. הבכור נאכל לבתנים. והמעשר לכל אדם. ונאכלין בכל העיר. בכל מאכל. לשני ימים ולילה אחד. הפסח אינו נאכל אלא בלילה. ואינו נאכל אלא עד חצות. איןנו נאכל אלא למניו. ואינו נאכל אלא צלי:

פרק ו'

קדשי קדשים ששהחטן בראש המזבח. רבי יוסי אומר באלו נשחתו בצפון. רבי יוסי בר יהודה אומר מחייב המזבח ולאצפון בצפון. מחייב המזבח ולדורותם בדורותם. המנחות היו נקומות בכל מקום בעזורה. ונאכלין לפנים מן הקלעים. לזכרי בהוניה. בכל מאכל. ליום וללילה עד חצות:

" חטאת העזיף הייתה נעשית על קרון דריזמית מערבית. בכל מקום היה כשרה. אלא שזו היה מקוממה. שלשה דברים היה אורה הקרון משפטת מלמטה ושלשה מלמטה. מלמטה חטא העזיף וההנשות ושרי הדם.

מִלְמַעַלْ נָסֹךְ הַמִּים וְהַיּוֹן וְעוֹלָת הַעֲזֹף בְּשֵׁהִיא רַבָּה
בְּמַזְרָח:

כִּי כָל הַעֲזֹף לְמִזְבֵּחַ עַזְלֵין דָּרֶךְ יְמִין וּמִקְיָפֵין וּזְרִידֵין דָּרֶךְ
שְׁמָאלֶל חֹזֵק מִן הַעֲזֹלה לְשִׁלְשָׁה דִּבְרִים אֶלְוֹן שְׁהִיוּ עַולִים
וְחוֹזְרִים לְעַקבָּב:

ד' חַטָּאת הַעֲזֹף בַּיַּצְדֵּק הַיְתָה נְעִשִּׂית הִיה מַזְלָק אֶת רַאשָּׁה
מִמְּאֹל עַרְפָּה וְאֵינוֹ מְבָדֵיל וּמִזָּה מִדָּמָה עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ
שִׁירֵי הַדָּם הִיה מַתְמָאָה עַל הַיסּוֹד אֵין לְמִזְבֵּחַ אֶלְאָ דָמָה
וּכְלָה לְפֶהנִים:

ה' עוֹלָת הַעֲזֹף בַּיַּצְדֵּק הַיְתָה נְעִשִּׂית עַלְהָ בְּכֶבֶשׂ וּפְנֵה
לְסּוּבָב בָּא לוֹ לְקַרְנוֹ דָרְזָמִית מַזְרָחִית הִיה מַזְלָק אֶת
רַאשָּׁה מִמְּאֹל עַרְפָּה וּמְבָדֵיל וּמִמְּאָה אֶת דָמָה עַל קִיר
הַמִּזְבֵּחַ נִטְלָה אֶת הַרְאָשָׁה וְהַקְרִיף בֵּית מַלְיקָתוֹ לְמִזְבֵּחַ
וּסְפִגּוֹ בְּמַלְחָח וּזְרֻקוֹ עַל גְּבֵי הָאִישִׁים בָּא לוֹ לְגַוְף וְהַסִּיר
אֶת הַמִּרְאָה וְאֶת הַנוֹּצָה וְאֶת בְּנֵי מַעַיִם הַיּוֹצָאים עַמָּה
וְהַשְׁלִיכָה לְבֵית הַדְּשֵׁן שְׁפָע וְלֹא הַבְּדִיל וְאֶם הַבְּדִיל בְּשֵׁר
וּסְפִגּוֹ בְּמַלְחָח וּזְרֻקוֹ עַל גְּבֵי הָאִישִׁים:

ו' לֹא הַסִּיר לֹא אֶת הַמִּרְאָה וְלֹא אֶת הַנוֹּצָה וְלֹא אֶת
בְּנֵי מַעַיִם הַיּוֹצָאים עַמָּה וְלֹא סְפִגּוֹ בְּמַלְחָח כָּל שְׁשָׁבָה
בָּה מַאֲחַר שְׁמָאָה אֶת דָמָה בְּשֵׁרָה הַבְּדִיל בְּחַטָּאת וְלֹא
הַבְּדִיל בְּעַזְוֹלה פְּסָל מִצָּה דָם הַרְאָש וְלֹא מִצָּה דָם הַגּוֹף
פְּסָולָה מִצָּה דָם הַגּוֹף וְלֹא מִצָּה דָם הַרְאָש בְּשֵׁרָה:

חטאת העז שמלקה שלא לשמה. מזה דמה שלא לשמה או לשמה ולא לשמה לשמה. או שלא לשמה ולשמה. פסילה. עולת העוז בשורה. ובלבד שלא עלתה לבטים. אחד חטאת העז. ואחד עולת העוז. שמלקה ושםaza דמו. לאכזב דבר שדרפו לאכזב. להקטיר דבר שדרפו להקטיר. חזץ למוקומו. פסול ואין בו ברת. חזץ לזמןנו. פגול וחיבין עלייו ברת. ובלבד שיקרב המתר במצותו. כיצד קרב המתר במצוותו. מלך בשתייה. ומזה הדם חזץ לזמןנו. או שמלך חזץ לזמןנו. ומזה הדם בשתייה. או שמלך ומזה הדם חזץ לזמןנו. זה הוא שקרב המתר במצוותו. כיצד לא קרב המתר במצוותו. מלך חזץ למוקומו. ומזה הדם חזץ לזמןנו. או שמלך חזץ לזמןנו. ומזה הדם חזץ למוקומו. (או שמלך ומזה את הדם חזץ למוקומו) חטאת העז שמלקה שלא לשמה. ומזה דמה חזץ לזמןה. או שמלקה חזץ לזמןה. ומזה דמה שלא לשמה. או שמלקה. ומזה דמה שלא לשמה. זה הוא שלא קרב המתר במצוותו. לאכזב בזית בחוץ. ובזית למחר. בזית למחר ובזית בחוץ. בחייב זית בחוץ. ובחייב זית למחר. בחייב זית למחר. ובחייב זית בחוץ. פסול ואין בו ברת. אמר רבי יהודה זה הכלל. אם מתחשבת הזמן קדמה למתחשבת המקום. פגול וחיבין עליו ברת. ואם מתחשבת המקום קדמה למתחשבת הזמן. פסול ואין בו ברת. וחכמים אומרים זה וזה פסול ואין בו ברת. לאכזב

**בְּחָצֵי זִית וְלַהֲקֹטֶר בְּחָצֵי זִית בְּשֶׁר שָׂאֵן אֲכִילָה וְהַקְטָרָה
מִצְטְּרָפִין:**

פרק ז

**חַטָּאת הַעֲזֹף שְׁעַשְׂאָה לְמַטָּה . בְּמַעַשָּׂה חַטָּאת לְשֵׁם
חַטָּאת . בְּשֶׁרֶת . בְּמַעַשָּׂה חַטָּאת לְשֵׁם עֹזֶלה .
בְּמַעַשָּׂה עֹזֶלה לְשֵׁם חַטָּאת . בְּמַעַשָּׂה עֹזֶלה לְשֵׁם עֹזֶלה .
פְּסוֹלָה . עַשְׂאָה לְמַעַלָּה בְּמַעַשָּׂה כָּלָם . פְּסוֹלָה :**

**ב' עֹזֶלה הַעֲזֹף שְׁעַשְׂאָה לְמַעַלָּן . בְּמַעַשָּׂה עֹזֶלה לְשֵׁם עֹזֶלה
בְּשֶׁרֶת . בְּמַעַשָּׂה עֹזֶלה לְשֵׁם חַטָּאת בְּשֶׁרֶת . וּבְלִבְדֵּךְ שְׁלָא
עַלְתָּה לְבָעָלִים . בְּמַעַשָּׂה חַטָּאת לְשֵׁם עֹזֶלה . בְּמַעַשָּׂה
חַטָּאת לְשֵׁם חַטָּאת . פְּסוֹלָה . עַשְׂאָן לְמַטָּן בְּמַעַשָּׂה כָּלָן .
פְּסוֹלָה :**

**ג' וּכְלֹן אִינּוֹ מִטְמָאוֹת בַּבֵּית הַבְּלִיעָה וּמוֹעֵלִין בָּהוּ . חַזְקָנִים
מְחַטָּאת הַעֲזֹף שְׁעַשְׂאָה לְמַטָּן . בְּמַעַשָּׂה חַטָּאת לְשֵׁם
חַטָּאות :**

**ד' עֹזֶלה הַעֲזֹף שְׁעַשְׂאָה לְמַטָּן . בְּמַעַשָּׂה חַטָּאת לְשֵׁם
חַטָּאת . רַبִּי אַלְיָזֶר אָמֵר מוֹעֵלִין בָּה . רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אָמֵר
אֵין מוֹעֵלִין בָּה . אָמֵר רַבִּי אַלְיָזֶר מָה אִם חַטָּאת שָׂאֵן
מוֹעֵלִין בָּה לְשֵׁמָה . בְּשֶׁנֶּה אַת שֵׁמָה מוֹעֵלִין בָּה . עֹזֶלה
שִׁמְוּעֵלִין בָּה לְשֵׁמָה . בְּשֶׁנֶּה אַת שֵׁמָה אֵינוֹ דִין שִׁמְמָעוֹלָה
בָּה . אָמֵר לוּ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ לֹא . אִם אָמְרָת בְּחַטָּאת שֶׁשֶּׁנֶּה**

את שמה לשם עולה. שכן שנה (את) שמה לדבר שיש
בו מעילה. תאמר בעולה ששנה את שמה לשם חטא.
שנו שנה את שמה לדבר שאין בו מעילה. אמר לו רבי
אליעזר והרי קדשים נשבחין בדרכם. ושבחין לשם
קדשים קלים יוכיחו. שכן שנה את שמן לדבר שאין בו
מעילה. ומועלין בהן. אף אתה אל תחתה על העולה.
שאף על פי ששנה את שמה. לדבר שאין בו מעילה
שימעלו בה. אמר לו רבי יהושע לא. אם אמרת בקדשי
קדשים נשבחין בדרכם. ושבחין לשם קדשים קלים. שכן
שנה את שמן לדבר שיש בו אסור והתר. תאמר בעולה.
שנה את שמה בדבר שכלו התר:

ה מלך בשמאל או בלילה. שחת חולין בפניהם. וקדשים
בחוץ איןן מטמאות בבית הבליעה. מלך בסביז. מלך
חולין בפניהם. וקדשים בחוץ. תורים שלא הגיע זמן. ובני
יונה שעבר זמן. שיבש גפה. ושגsuma עינה. ושנקעה
רגלה. מטמאה בית הבליעה זה הכלל כל שהיה פסולה
בקדש. אינה מטמאה בית הבליעה. לא היה פסולה
בקדש. מטמאה בית הבליעה. וכל הפסולים שמלאו.
מלך כתן פסולה. ואין מטמאות בית הבליעה:

ו מלך ונמצא טרפה. רבי מאיר אומר אינה מטמאה
בבית הבליעה. רבי יהודה אומר מטמאה בית
הבליעה. אמר רבי מאיר מה אם נבלת בהמה
שהיא מטמאה במגע ובמשוא. שחיטתה מטהרת

את טרפה מטמאתה. נבלת העוז שאינה מטמאה במנע ובמשא. אין די שתהא שחיטה מטהרת את טרפה מטמאתה. מה מצינו בשחיטה שהיא מכשרה באכילה. ומטהרת את טרפה מטמאתה אף מליקתה שהיא מכשרה באכילה. טהרה את טרפה מטמאתה. רבי יוסי אומר דיה נבלת בהמה. שחיטה מטהרה. אבל לא מליקת:

פרק ח

כָל הזבחים **שנתקערבו** בخطאות המתוות או בשור
בגסקל. (אפילו אחד ברבוזא.) ימותו כלם. נתקערבו
בשור שנגעבה בו עבירה. או שהמית את האדם. על פי
עד אחד. או על פי הבעלים. ברובע ובגרבע ובמקאה
ובגעבד ובathan ובחידר ובכלאים ובטריפה וביזעא דפון.
ירעו עד שישתחابו וימברו ויביא בדמי היפה שבהו
מאותו המין. נתקערב בחולין תמים. ימברו החולין
לארכביאותו המין:

ב קדשים בקדשים מין במין. זה יקרב לשם מי שהוא.
זה יקרב לשם מי שהוא. קדשים בקדשים מין בשאיינו
מין. ירעו עד שישתחابו וימברו ויביא בדמי היפה שבהו
מן זה. ובדמי היפה שבהו מן זה. נפסיד המותר
מabitו. נתקערבו בבור ובעשר. ירעו עד שישתחابו.

ויאכלו בכבוד ובכבודם. הפל יכולין להתערב. חייז מן החטא והאשם:

א אשם שנתקערב בשלמים. (ירעו עד שישתאבו) רבינו שמעון אומר שניהם ישחטו באפוזן. ויאכלו בחמור שבזה. אמרו לו אין מבאים קדשים לבית הפסול נתערבו חתיכות בחתיכות. קדשי קדשים בקדשים קלים. הנאכלין ליום אחד בנאכלים לשני ימים. יאכלו בחמור שבזה:

ב' אברי חטא שנתקערבו באברי עליה. רבינו אליעזר אומר יטנו למعلن. ורואה אני אתبشر החטא מלמענן. באלו הוא עזים. וחכמים אומרים תעבר צורתן. ויצא לבית השירפה:

ג' אברין באברי בעלי מומין. רבינו אליעזר אומר אם קרב ראש אחד מהן. יקרבו כל הרשין. ברעו של אחד מהן. יקרבו כל הקרעים. וחכמים אומרים אפילו קרבו כלם. חזק מאחד מהן. יצא לבית השירפה:

ד' דם שנתקערב במים. אם יש בו מראה דם כישר. נתערב בין רוזין אותו באלו הוא מים. נתערב בדם בהמה או בדם חיה רוזין אותו באלו הוא מים. רבוי יהודה אומר אין דם מבטיל דם:

נתחערב בדים פסולין. ישפיך לאםה. בדים תמצית ישפיך לאםה. רבי אליעזר מבהיר. אם לא גמלך ונתנו בשר:

דים תמים בדים בעלי מומין. ישפיך לאםה. כוס בכוסות. רבי אליעזר אומר קרב כוס אחד. יקרבו כל הכוסות. וחכמים אומרים אפילו קרבו כלם חוץ מאחד מהן. ישפיך לאםה:

הנתנו למיטה שנתחערבו בנתנו למעלה. רבי אליעזר אומר יתנו למעלה. ורואה אני את התוצאות נמעלה. אבלו הן מים. ויחזור ויתנו למיטה. וחכמים אומרים ישפכו לאםה. ואם לא גמלך ונתנו בשר:

הנתנו מתנה אחת שנתחערבו בנתנו מתנה אחת. ינתנו מתנה אחת. מתן ארבע במתן ארבע ינתנו מתן ארבע. מתן ארבע במתנה אחת. רבי אליעזר אומר ינתנו במתן ארבע. רבי יהושע אומר ינתנו במתנה אחת. אמר לו רבי אליעזר והרי הוא עוזר על בל תגרע. אמר לו רבי יהושע והרי הוא עוזר על בל תוסיף. אמר לו רבי אליעזר לא נאמר בל תוסיף. אלא בשזהו בעצמו. אמר לו רבי יהושע לא נאמר בל תגרע. אלא בשזהו בעצמו. ועוד אמר לו רבי יהושע בשנתה עברת על בל תוסיף. ועשית מעשה בידך. וכשלא נתת עברת על בל תגרע. ולא עשית מעשה בידך:

י"ג הנתקנים בפנים שנטערכבו בנתקין בחוץ. ישפכו לאמה. נתן בחוץ וחרז ונתן בפנים כשר. בפנים וחרז ונתן בחוץ רבי עקיבא פסול. וחכמים מחייבין. שהיה רבי עקיבא אומר כל הדמים שנתקנו לכפר בהילל פסולין וחכמים אומרים חטא בלבך. רבי אליעזר אומר אף האשם שנאמר בחתאת וכאש:

ו' חטא שקבל דמה בשני כסות. יצא אחד מהן לחוץ. הפנימי כשר. נensus אחד מהן לפנים. רבי יוסי הגלילי מבשריך בחיצוז. וחכמים פסולין. אמר רבי יוסי הגלילי מה אם במקום שהמחשבה פסלה בחוץ. לא עשה את המשואר כיוצא. מקום שאין המחשיבה פסלה בפנים. איןנו דין שלא נעשה את המשואר בנensus. נensus לכפר אף על פי שלא כפר פסל. דברי רבי אליעזר. רבי שמעון אומר עד שייכפר. רבי יהודה אומר אם הבנים שוגג כשר. כל הדמים הפסולין שנתקנו על גבי המזבח. לא הרצה הארץ אלא על הטמא. שהארץ מרצה על הטמא. ואינו מרצה על היוצא:

פרק ט

המזבח מקדש את הראוי לו. רבינו יהושע אומר כל הראוי לאנשים אם עלה לא ירד. שנאמר הרי העולה על מוקדחה על המזבח. מה עולה שהיא ראוייה לאנשים. אם עלה לא תריד. אף כל דבר שהוא ראוי לאנשים אם עלה לא ירד. רבנו גמליאל אומר כל הראוי למזבח. אם עלה לא ירד. שנאמר הרי העולה על מוקדחה על המזבח. מה עולה שהיא ראוייה למזבח אם עלה לא תריד. אף כל דבר שהוא ראוי למזבח. אם עלה לא ירד. אין בין דברי רבנו גמליאל לדברי רבינו יהושע אלא הדם והנסכים. שרבנו גמליאל אומר לא ירדו. ורבי יהושע אומר ירדו. רבינו שמעון אומר הזבח בשר והנסכים פסולין. הנסכים בשרין והזבח פסול. אפילו זה וזה פסולין. הזבח לא ירד והנסכים ירדו:

ב' ואלו אם עלו לא ירדו הלו. והטמא. והיוצא. והנשחת חוץ לזרען. וחוץ למקומו. ושבלו פסולים וזרקו את דמו. רבינו יהודה אומר שנשחתה בלילה. ושותפה דםיה. ושייצא דםיה חוץ לקלעים. אם עלה תריד. רבינו שמעון אומר לא תריד. שהיה רבינו שמעון אומר כל שפסולו בקדש הקדש מקובל. לא היה פסול בקדש. אין הקדש מקובל:

ג' אלו לא היה פסול בקדש. הרובע והרביע והמיוקאה והנעבד. והאתנן והמחיר והכלאים והטרפה ויוצא דפניהם.

ובעליו מומין. רבי עקיבא מבשיר בבעל מומין. רבי חנניא סגון הכהנים אומר דוחה היה אבא את בעל מומין. מעל גבי המזבח:

ד בשם שם עלו לא ירדו. אך אם ירדו לא יעלו. ובכלו שעלו חיים לראש המזבח ירדו. עליה שעלהת חיה לראש המזבח תרד. שחתה בראש המזבח. יפשיט וינתח במקומה:

ה ואלו אם עלו ירדו. בשער קדשי קדשים. ובשער קדשים קלילים. ומותר העمر. ושתי הלחם. ולחם הפנים. ושרי מנוחות. והקטרת. האומר שבראשי כבשים. והשער שבזקנו תישים. והעצמות והגידים והקרניים והטלים בזמן שאין מחרבין יעלו. שנאמר והקטיר להן את הכל המזבחה. פרשו לא יעלו. שנאמר ועשית עולתך הבשר והדים:

ו וכלם שפקעו מעל גבי המזבח לא יחויר. וכן גחלת שפקעה מעל גבי המזבח. אברים שפקעו מעל גבי המזבח. קדם לחצות. יחויר ומועלין בהן. לאחר חצות לא יחויר. ואין מועלין בהן:

ז בשם שהמזבח מקדש את הראי לו. אך הקבש מקדש. בשם שהמזבח והכבש. מקדשין את הראי להן. אך הבלים מקדשין. בלי הלח מקדשין את הלח. ומדות היבש מקדשות את היבש. אין בלי הלח מקדשין את

היבש. ולא מדות היבש מקדשות את הלה. בלי הקדש שנתקבו. אם עושים הם מעין מלאכתן שהיו עושין והו שלמים. מקדשים. ואם לאו אין מקדשים. ובולם אין מקדשים אלא בקדש:

פרק י

בָּל הַתְּדִיר מִתְּבָרֵז קֹדֶם אֶת חֲבִירוֹ הַתְּמִידִין קֹודְמִין לְמוֹסְפִּין מִוסְפֵּי שְׁבָת קֹודְמִין לְמוֹסְפֵּי רָאשׁ חֲדֵשׁ מִוסְפֵּי רָאשׁ חֲדֵשׁ קֹודְמִין לְמוֹסְפֵּי רָאשׁ הַשְׁנָה (שנאמר מלבד עזלת הבקר אשר לעזלת התמיד תעשו את אלה):

ב' וְכָל הַמִּקְדֵּשׁ מִתְּבָרֵז קֹדֶם אֶת חֲבִירוֹ דֵם חַטָּאת קֹודֶם לְדֵם עַזְלָה מִפְנֵי שַׁהוּא מְרַצֵּח אִיבְּרִי עַזְלָה קֹודְמִין לְאִמּוֹרִי חַטָּאת מִפְנֵי שַׁהוּן בְּלִיל לְאָשִׁים חַטָּאת קֹודְמָת לְאָשִׁים מִפְנֵי שְׁדָמָה נָתַן עַל אַרְבָּעָ קְרֻנוֹת וּעַל הַיְסוֹד אָשִׁם קֹודֶם לְתֹזְהָה וּלְאֵיל נְזִיר מִפְנֵי שַׁהוּא קְדָשִׁים הַתֹּזְהָה וּלְאֵיל נְזִיר קֹודְמִין לְשְׁלָמִים מִפְנֵי שַׁהוּן נְאַכְּלִין לִיום אֶחָד וּטְעוּנִים לְחַם שְׁלָמִים קֹודְמִין לְבָכָר מִפְנֵי שַׁהוּן טְעוּנִים מִתּוֹן אַרְבָּעָ וּסְמִיכָּה וּנְסִכִּים וּתְנוּפָת חַזָּה וּשְׂזָק:

ג' הַבָּכָר קֹודֶם לְמַעַשֵּׂר מִפְנֵי שְׁקָדוֹשָׁתוֹ מְרַחְם וּנְאַכְל לְבָהָנים הַמַּעַשֵּׂר קֹודֶם לְעֻזּוֹפּוֹת מִפְנֵי שַׁהוּא זְבַח וַיֵּשׁ בּו קְדָשִׁי קְדָשִׁים דָמו וְאִמּוֹרִיו:

ד הַעֲזֹפּוֹת קְוָדְמִין לְמִנְחֹות· מִפְנֵי שֶׁהוּ מִינִי דָמִים· מִנְחָת חֹטְאָ קְוָדְמָת לְמִנְחָת נְדָבָה· מִפְנֵי שֶׁהָיָא בָּאָה עַל חָטָא· חַטָּאת הַעוֹר קְוָדְמָת לְעֹלָת הַעוֹר· וּבוּ בְּהַקְדָּשָׁה:

ה כָּל הַחֲטָאוֹת שְׁבַתּוֹרָה קְוָדְמוֹת לְאֲשָׁמוֹת· חֹזֶן מְאַשָּׁם מִצְוָעָד· מִפְנֵי שֶׁהוּ אָבָא לְהַכְּשָׂר· כָּל הָאֲשָׁמוֹת שְׁבַתּוֹרָה· בָּאַין בְּנֵי שְׁתִים· וּבָאַין בְּכֶסֶף שְׁקָלִים· חֹזֶן מְאַשָּׁם נְזִיר· וָאֲשָׁם מִצְוָעָד· שֶׁהוּ בָּאַין בְּנֵי שְׁנִינָן· וְאַינֵן בָּאַין בְּכֶסֶף שְׁקָלִים:

ו בְּשָׁם שֶׁהוּ קְוָדְמִין בְּהַקְרְבָּתָן· כֵּد הַן קְוָדְמִין בְּאַכְילָתָן· שְׁלָמִים שֶׁל אֲמֶשׁ וּשְׁלָמִים שֶׁל הַיּוֹם· שֶׁל אֲמֶשׁ קְוָדְמִין· שְׁלָמִים שֶׁל אֲמֶשׁ וְחַטָּאת וָאֲשָׁם שֶׁל הַיּוֹם· שֶׁל אֲמֶשׁ קְוָדְמִין· דָבְרֵי רַבִּי מַאיָר· וְחַכְמִים אֲוֹמְרִים הַחַטָּאת קְוָדְמָת מִפְנֵי שֶׁהָיָא קָדְשִׁי קָדְשִׁים:

ו בְּכָלָם הַפְּהָנִים רְשָׁאֵין לְשָׁנוֹת בְּאַכְילָתָן· לְאַכְלָוּ צְלָוִים שְׁלוּקִין וּמְבָשְׁלִין· וְלֹתֶת לְתֹזְנוּ תְּבִלִין חֹלְוִין וּתְבִלִי תְּרוּמָה· דָבְרֵי רַבִּי שְׁמֻעוֹן· רַבִּי מַאיָר אָוֹמֵר לֹא יִתְן לְתֹזְנוּ תְּבִלִי תְּרוּמָה· שְׁלָא יִבְיאֵא אֶת הַתְּרוּמָה לִידֵי בְּסָולָה:

ח אָמַר רַבִּי שְׁמֻעוֹן אָמַר רְאֵית שֶׁמֶן שֶׁהָוָא מִתְחַלֵק בְּעֹזֶרֶת· אֵין אַתָּה צָרִיךְ לְשֹׁאֵל מָה הוּא· אֶלָא מוֹתֵר רַקִיקִי מִנְחָת יִשְׂרָאֵל· וְלֹא שֶׁמֶן שֶׁל מִצְוָעָד· אָמַר רְאֵית שֶׁמֶן שֶׁהָוָא נְתֹונָן עַל גַּבֵּי הָאֲשָׁים· אֵין אַתָּה צָרִיךְ לְשֹׁאֵל מָה הוּא· אֶלָא

מותר רקיקי מנוחות בהנים. ומנוחת בהן המשיח. שאין מתנדבים שםן. רבי טרפון אומר מתנדבים שםן:

פרק יא

dem חטאת שגתו על הבגד. הרי זה טעון בובס. אף על פי שאין הכתוב בדבר. אלא בנאכלות. שנאמר במקום קדוש תאכל. אחד הנאכלת ואחד הפנימית טענות בובס. שנאמר תורה החטא תורת תורה אחת לכל החטאות:

ב' חטאת פסוללה אין דמה טעון בובס. בין שהיה לה שעת הבשר. בין שלא היה לה שעת הבשר. איזו היא שהיה לה שעת הבשר. שלאה. ושנטמאה. ושייצאה. ואיזו היא שלא היה לה שעת הבשר. שנשחתה חזק למנה. וחוץ למלמה. ושקבלו פסולין. וירקו את דמה:

ג' נתנו מן הצואר על הבגד אינו טעון בובס. מן הקרע ומן היסוד. אינו טעון בובס. נשפק על הרצפה ואספו. אינו טעון בובס. (אינו טעון בובס) אלא הדם שנתקבל בכלי. וראוי להזיה. נתנו על העור. עד שלא הפשט. אינו טעון בובס. משחה הפשט טעון בובס. דברי רבי יהודה. רבי אליעזר אומר אף משחה הפשט אינו טעון בובס. אינו טעון בובס אלא מקום הדם. ורק דבר שהוא ראוי לקבל טמאה. וראוי לבובס:

ג' אחד הַבָּגֵד. ואחד הַשְׁקָה. ואחד הַעֲזֹר. טעוניין בavirus במקום קדוש. וشبירת כל' חרס במקום קדוש. וMRIKAה ושתיפה בכל' נוחשת במקום קדוש. זה חמר בחתאת. מתקני קדושים:

ה' בגד שיצא חוץ לקלעים. נבנש ומכבשו במקום קדוש. גטמא חוץ לקלעים. קורעו ונבנש ומכבשו במקום קדוש. כל' חרס שיצא חוץ לקלעים. נבנש ושוברו במקום קדוש. גטמא חוץ לקלעים. נזקבו ונבנש ומכבשו במקום קדוש: כל' נוחשת שיצא חוץ לקלעים. נבנש ומזרקו ושותפו במקום קדוש. גטמא חוץ לקלעים. פוחתו. ונבנש ומזרקו ושותפו במקום קדוש:

ו' אחד שבשל בו. ואחד שערה לתוכו רותח. אחד קדשי קדושים. ואחד קדושים קלים. טעוניין MRIKAה ושתיפה. רבינו שמעון אומר קדושים קלים אין טעוניין MRIKAה ושתיפה. רבינו טרפון אומר אם בשל בו מתחלה הרجل יבשל בו את כל הרגל. וחכמים אומרים עד זמו אכילה. MRIKAה ושתיפה. MRIKAה בMRIKAה הבוס. ושתיפה בשיטת הבוס. (MRIKAה בחמץ. ושתיפה בצונג). והשפוד והאסבלה מגעלו בחמץ:

ח' בשל בו קדושים וחולין או קדשי קדושים וקדושים קלים. אם יש בהן בנותן טעם. הרי הקלים נאכלים בחמורים. אין טעוניין MRIKAה ושתיפה. ואין פוסלין במנג' רקיק

שָׁנֶגֶע בְּרַקִּיק וְחַתִּיבָה בְּחַתִּיבָה לֹא בְּלֹא הַרְקִיק וְלֹא בְּלֹא הַחֲתִיכּוֹת אֲסּוּרִין אֵינוֹ אָסוּר אֶלָּא מֶקוּם שְׁבָלָע:

פרק יב

טְבוּל יּוֹם וּמְחֻסָּר בְּפִפּוּרִים אֵינוֹ חֹלְקִין בְּקָדְשִׁים לְאָכֹל לְעֶרֶב אָזְגָּע וְאֵינוֹ מִקְרִיב וְאֵינוֹ חֹלֵק לְאָכֹל לְעֶרֶב בְּעֶלְיִם מְוּמִין בֵּין בְּעֶלְיִים מְוּמִין קְבוּעִין בֵּין בְּעֶלְיִים מְוּמִין עֹזֶבֶן חֹלְקִין וְאָזְכָּלִין אֶבֶל לֹא מִקְרִיבִין וְכֹל שְׁאֵינוֹ רָאוּי לְעַבּוֹדָה אֵינוֹ חֹלֵק בְּבָשָׂר וְכֹל שְׁאֵין לוֹ בְּבָשָׂר אֵין לוֹ בְּעֹרוֹן אֲפִילוֹ טָמֵא בְּשָׁעַת זִרְיקַת דָּמִים וְתוֹホֵר בְּשָׁעַת הַקְּטַר חָלְבִּים אֵינוֹ חֹלֵק בְּבָשָׂר שְׁנָאָמֵר הַמִּקְרִיב אֶת דָם הַשְּׁלָמִים וְאֶת הַחֶלֶב מַבְנֵי אַהֲרֹן לוֹ תְּהִיא שָׂוֹק הַיָּמִין לְמַנְהָה:

בְּכָל שְׁלָא זָכָה המזבח בְּבָשָׂר לֹא זָכָו הַלְּהָנִים בְּעֹרֶה שְׁנָאָמֵר עוֹלָת אִישׁ עוֹלָה שְׁעִלְתָּה לְאִישׁ עוֹלָה שְׁפְשַׁחַתָּה שְׁלָא לְשָׁמָה אֶף עַל פִּי שְׁלָא עַלְתָּה לְבָעָלִים עוֹרֶה לְלְהָנִים אֶחָד עוֹלָת הָאִישׁ אֶחָד עוֹלָת הָאָשָׁה עוֹרֹתָה הָנִזְבָּנִים:

ג עוֹרֹות קָדְשִׁים קָלִים לְבָעָלִים וְעוֹרֹות קָדְשִׁי קָדְשִׁים לְלְהָנִים קל וְחַמֶּר מֶה אֶם עוֹלָה שְׁלָא זָכָו בְּבָשָׂר אֵינוֹ זָכָו בְּעֹרֶה קָדְשִׁי קָדְשִׁים שְׁזָכוּ בְּבָשָׂר אֵינוֹ דִין שִׁזְכוּ בְּעֹרֶן אֵין מִזְבֵּח יוֹכִיח שְׁאֵין לוֹ עֹור מִכֶּל מֶקוּם:

ד בְּלַי הַקָּדְשִׁים שֶׁאָרְעָה בָּהֶם פְּסֹול קָדֵם לְהַפְּשִׁיטָן. אֵין עוֹרוֹתֵיהֶם לְכָהָנִים. לְאַחֲרַ הַפְּשִׁיטָן עוֹרוֹתֵיהֶם לְכָהָנִים. אָמֵר רַבִּי חַנִּינָא סְגָן הַכָּהָנִים מִימֵי לֹא רָאָיתִי עֹזֶר יוֹצֵא לְבֵית הַשְּׁרֶפֶת. אָמֵר רַבִּי עַקְיבָּא מִזְבְּחָיו לְמִדְנָנוּ. שְׁהַמְּפַשֵּׁיט אֶת הַבָּכוֹר וּנְמֻצָּא טְרֵפָה. שִׁיאוֹתוֹ הַפָּהָנִים בְּעֹרוֹן וְחַכְמִים אָוֹמְרִים אֵין לֹא רָאָינוּ רָאָיה. אֶלָּא יוֹצֵא לְבֵית הַשְּׁרֶפֶת:

ה פְּרִים הַגְּשֶׁרֶפִים וּשְׁעִירִים הַגְּשֶׁרֶפִים. בָּזְמָן שָׁהָן נִשְׁרָפִין בְּמִצְוָתָן. נִשְׁרָפִין בְּבֵית הַדְּשֽׂוֹן וּמִטְמָאֵין בְּגָדִים. וְאֵם אֵין נִשְׁרָפִין בְּמִצְוָתָן. נִשְׁרָפִין בְּבֵית הַבִּירָה. וְאֵינָם מִטְמָאֵין בְּגָדִים:

ו הַיּוֹ סּוּבְלִין אֶזְתָּן בְּמוֹטוֹת יֵצָאוּ הַרְאָשׁוֹנִים חֹזֶץ לְחוֹמָת הַעֲזָרָה. וְהַאֲחַרְזִים לֹא יֵצָאוּ. הַרְאָשׁוֹנִים מִטְמָאֵין בְּגָדִים. וְהַאֲחַרְזִים אֵין מִטְמָאֵין בְּגָדִים. עַד שִׁיצָאוּ. יֵצָאוּ אֶלָּו וְאֶלָּו. אֶלָּו וְאֶלָּו מִטְמָאֵין בְּגָדִים. רַבִּי שְׁמֻעוֹן אָוֹמֵר אֶלָּו וְאֶלָּו אֵין מִטְמָאֵין בְּגָדִים. עַד שִׁיצָת הַאֲוֹר בְּרַבְּן. גַּתְךָ הַבָּשָׂר. אֵין הַשּׂוֹרֵף מִטְמָא בְּגָדִים:

פרק יג

השוחט והמעלה בחוץ חיב על השחיטה. וחיב על העליה. רבי יוסי הגלילי אומר שחת בפנים והעלה בחוץ חיב. שחת בחוץ והעלה בחוץ פטור. שלא העלה בחוץ אלא דבר פסול. אמרו לו אף השוחט בפנים ומעלה בחוץ. כיון שהוזיאו פסולו:

ב טמא שאכל בין קדש טמא. ובין קידש טהור חיב. רבי יוסי הגלילי אומר טמא שאכל טהור חיב. וטמא שאכל טמא פטור. שלא אכל אלא דבר טמא. אמרו לו אף טמא שאכל טהור. כיון שנגע בו טמאה. וטהור שאכל טמא פטור. שאינו חיב אלא על טמאות הגות:

ג חמר בשחיטה מבהעלה. ובהעלה מבשחיטה. חמר בשחיטה. שהשוחט להדיות חיב. והמעלה להדיות פטור. חמר בהעלה. שניהם שאחו בסכין ושחתו פטורים. אחו באבר והעלה הוא חיבני. העלה וחזר והעלה וחזר והעלה. חיב על כל העלה והעלה. דברי רבי שמעון. רבי יוסי אומר אינו חיב אלא אחת. ואינו חיב עד שיעלה לראש המזבח. דברי שמעון אומר אפילו העלה על הסלע או על האבן חיב:

ד אחד קדשים כשרין. ואחד קדשים פסולין. שהיה פסולין בקדש. והקрайין בחוץ חיב. המעלת ביצה מן העולה. וכן האימוריין בחוץ חיב. הקמצ והלבונה והקטרת. ומנתת

בְּהִנִּים. וּמְנַחָת בְּהֵן הַמֶּשִׁיחַ. וּמְנַחָת נְסִכִין. שֶׁהַקָּרֵיב
מֵאַחֲד מֵהֶן בְּזִית בְּחוֹזַח חִיבַר. רַبִי אַלְיעָזֶר פּוֹטֵר עַד
שֶׁהַקָּרֵיב אֶת כָּלָוֹ. וּכְלָם שֶׁהַקָּרֵיב בְּפָנִים. וּשְׁיר בְּהֵן בְּזִית
וְהַקָּרֵיב בְּחוֹזַח חִיבַר. וּכְלָם שְׁחַסְרוּ כָּל שְׁהָנוּ וְהַקָּרֵיב בְּחוֹזַח
פָטוֹר:

ה' הַמִּקְרֵיב קָדְשִׁים וְאָמוֹרִיהם בְּחוֹזַח חִיבַר. מְנַחָה שֶׁלֹּא
נִקְמַצָה. וְהַקָּרֵיבָה בְּחוֹזַח פָטוֹר. קִמְצָה וְחַזָר קִמְצָה
לְתוֹצָה. וְהַקָּרֵיבָה בְּחוֹזַח חִיבַר:

ו' הַקִּמְצָה וְהַלְבּוֹנָה שֶׁהַקָּרֵיב אֶת אַחֲד מֵהֶן בְּחוֹזַח חִיבַר.
רַבִי אַלְיעָזֶר פּוֹטֵר עַד שֶׁיַּקְרֵיב אֶת הַשְׁנִי. אַחֲד בְּפָנִים
וְאַחֲד בְּחוֹזַח חִיבַר. שְׁנִי בְּזִיכְיִי לְבוֹנָה שֶׁהַקָּרֵיב אֶת אַחֲד
מֵהֶן בְּחוֹזַח חִיבַר. רַבִי אַלְיעָזֶר פּוֹטֵר עַד שֶׁיַּקְרֵיב אֶת הַשְׁנִי.
אַחֲד בְּפָנִים וְאַחֲד בְּחוֹזַח חִיבַר. הַזּוֹרֶק מִקְצָת דְמִים בְּחוֹזַח
חִיבַר. רַבִי אַלְיעָזֶר אוֹמֵר אֶת הַמְנַסֵּךְ מֵחַג בְּחַג בְּחוֹזַח חִיבַר.
רַבִי נִכְמַדָה אוֹמֵר שְׂירֵי הַדָם שֶׁהַקָּרֵיב בְּחוֹזַח חִיבַר:

ו' הַמּוֹלֵך אֶת הַעֲזֹר בְּפָנִים. וְהַעֲלָה בְּחוֹזַח חִיבַר. מֶלֶך בְּחוֹזַח
וְהַעֲלָה בְּחוֹזַח פָטוֹר. הַשׁוֹחֵט אֶת הַעֲזֹר בְּפָנִים וְהַעֲלָה
בְּחוֹזַח פָטוֹר. שְׁחַט בְּחוֹזַח וְהַעֲלָה בְּחוֹזַח חִיבַר. נִמְצָא דָרְך
הַכְּשָׁרוֹ מִבְּפָנִים פָטוֹרֶז בְּחוֹזַח. דָרְך הַכְּשָׁרוֹ בְּחוֹזַח פָטוֹרֶז
בְּפָנִים. רַבִי שְׁמַעַן אוֹמֵר כָל שְׁחִיבַין עַלְיוֹ בְּחוֹזַח חִיבַין עַל
פִּוּצָא בּוֹ בְּפָנִים שְׁהַעֲלָה בְּחוֹזַח. חַזְקָן מִן הַשׁוֹחֵט בְּפָנִים.
וּמְעֻלָה בְּחוֹזַח:

החתאת שקבל דמה בכוס אחד. נטו בחוץ וחרור
ונטו בפנים. בפנים וחרור ונטו בחוץ חיב. שבלו ראי
לובא בפנים. קבל דמה בשני כוסות. (נתן שניהם בפנים
פטור). שניהם בחוץ חיב. אחד בפנים ואחד בחוץ פטור.
אחד בחוץ ואחד בפנים. חיב על החיצון והפנימי מכפר.
למה הדבר דומה למפריש חטאתו ונאבדה. והפריש
אחרת תחתייה. ואחר כך נמצאת הראשונה. והרי שתייה
עומדות. שחת שתייה בפנים פטור. שחת שתייה בחוץ
חיב. אחת בפנים ואחת בחוץ פטור. אחת בחוץ ואחת
בפנים. חיב על החיצונה. והפנימית מכפרת. כשם שדמיה
פוטר את בשורה. כך הוא פוטר את בשור חברתה:

פרק יד

פרת חטאת ששרפפה חוץ מגטה. וכן שער המשתלה
שהקربנו בחוץ פטור. שנאמר ואל פתח אהל
מוזע לא הביאו. כל שאין ראי לבא אל פתח אهل
מועד. אין חיבין עליו:

ב' הרובע והרביע. והמקאה. והנשבד. והאתנן. והמחיר.
והכלאים. והטרפה. ויצא דפן. שהקربנו בחוץ פטור.
שנאמר לפני משבנו יי'. כל שאין ראי לבא לפני משבנו יי'.
אין חיבין עליו. בעלי מומין בין בעלי מומין קבועים. בין
בעלי מומין עוברים. שהקربנו בחוץ פטור. רבינו שמעון
אומר בעלי מומין קבועין פטור. ובuali מומין עוברים.

עֹבְרֵי בָּلָא תַעֲשֶׂה. תְּזַרִּים שֶׁלֹּא הָגַע זָמָן. וּבְנֵי י֙וֹנָה
שֶׁעָבֵר זָמָן. שַׁהְקְרִיבָן בְּחֵזֶק פָּטוֹר. רַبִּי שְׁמֻעוֹן אָמַר
בְּנֵי יוֹנָה שֶׁעָבֵר זָמָן פָּטוֹר. וְתוּרִים שֶׁלֹּא הָגַע זָמָן בָּלָא
תַעֲשֶׂה. אָזֶה וְאֵת בָּנוֹ מַחְסֵר זָמָן פָּטוֹר. רַבִּי שְׁמֻעוֹן
אָמַר הָרִי זוּ בָּלָא תַעֲשֶׂה. שְׁהִיה רַבִּי שְׁמֻעוֹן אָמַר כָּל
שַׁהְוָא רָאוִי לְבֹזָא לְאַחֲרֵי זָמָן. הָרִי זוּ בָּלָא תַעֲשֶׂה. וְאֵין
בָּזְבָּרָת. וְחַכְמִים אָמְרִים כָּל שָׁאֵין בָּזְבָּרָת אֵין בָּזְבָּרָת
תַעֲשֶׂה:

מַחְסֵר זָמָן. בֵּין בָּגּוֹפּוֹ בֵּין בְּבָעֵלִיו. אֵיזֶה הוּא מַחְסֵר
זָמָן בְּבָעֵלִיו. הַזּוֹב וְהַזְּבָה (וַיּוֹלְדָת וּמַצּוֹרָע) שַׁהְקְרִיבָן
חַטָּאתָם וְאַשְׁמָם בְּחֵזֶק פָּטוֹרֵין עֹלְלָתֵיהֶן וְשְׁלִמְתֵּהֶן בְּחֵזֶק
חַיְבֵין. הַמְּעַלָּה מַבְשֵׂר חַטָּאת. מַבְשֵׂר אָשָׁם. מַבְשֵׂר
קָדְשִׁים. מַבְשֵׂר קָדְשִׁים קְלִים. וּמוֹתָר הַעֲמָר. וְשַׁתִּי הַלְּחֵם וְלַחֵם הַפְּנִים. וְשִׁירֵי מְנֻחוֹת. הַיּוֹצָק. הַבּוֹלֵל.
הַפּוֹתַת. הַמּוֹלֵח. הַמְּנִיףּ. הַמְּנִישׁ. הַמְּסִדָּר אֶת הַשְּׁלָחוֹן.
וְהַמְּטִיב אֶת הַגְּרוֹת. וְהַקּוֹמֵץ. וְהַמְּקַבֵּל דְּמִים בְּחֵזֶק פָּטוֹר.
אֵין תִּבְין עַלְיוֹן. לֹא מְשׁוּם זָרוֹת. וְלֹא מְשׁוּם טְמָאָה. וְלֹא
מְשׁוּם מַחְסֵר בְּגִדִּים. וְלֹא מְשׁוּם רְחוֹץ יָדִים וּרְגִלִּים:

עַד שֶׁלֹּא הָוקֵם הַמְשֻׁבֵּן הַיְזֵרָה הַבְּמֹות מוֹתְרֹת. וְעַבּוֹדָה
בְּבָכּוֹרֹת. מְשַׁהוּקֵם הַמְשֻׁבֵּן. נְאָסָרוּ הַבְּמֹות. וְעַבּוֹדָה
בְּכָלהִים. קָדְשִׁי קָדְשִׁים נְאָכְלִים לְפָנִים מִן הַקְּלָעִים.
קָדְשִׁים קְלִים בְּכָל מִחְנָה יִשְׂרָאֵל:

ה בָּאוּ לְגַלְגֵּל וְהִתְרֹו הַבָּמֹות קָדְשִׁי קָדְשִׁים נָאכְלִים לְפִנִּים
מִן הַקְּלָעִים קָדְשִׁים קָדְשִׁים כָּלִים בְּכָל מִקּוֹם:

ו בָּאוּ לְשִׁילָה נָאסְרוּ הַבָּמֹות לֹא הִיא שֵׁם תְּקָרֶה אֶלָּא
בֵּית שֶׁל אֲבָנִים מְלֻמְטָן וַיְרִיעוֹת מְלֻמְעָלָן וְהִיא הִתְהָ
מְנוּחָה קָדְשִׁי קָדְשִׁים נָאכְלִים לְפִנִּים מִן הַקְּלָעִים קָדְשִׁים
קָדְשִׁים וּמְעֻשֵּר שְׁנִי בְּכָל הַרֹּאָה:

ז בָּאוּ לְנוֹב וְלַגְבָּעָן הַתְּרֹו הַבָּמֹות קָדְשִׁי קָדְשִׁים נָאכְלִים
לְפִנִּים מִן הַקְּלָעִים קָדְשִׁים קָדְשִׁים כָּל עַרְיִ ישְׂרָאֵל:

ח בָּאוּ לִירוּשָׁלָם נָאסְרוּ הַבָּמֹות וְלֹא הִיא לָהֶם עוֹד
הַתְּרֹו וְהִיא הִתְהָ נָחָלה קָדְשִׁי קָדְשִׁים נָאכְלִים לְפִנִּים מִן
הַקְּלָעִים קָדְשִׁים קָדְשִׁים וּמְעֻשֵּר שְׁנִי לְפִנִּים מִן הַחוֹמָה:

ט בְּלָהֲקָדְשִׁים שַׁהֲקָדִישׁוּ בְשֻׁעַת אֲסֹור הַבָּמֹות וְהַקְּרִיבָן
בְשֻׁעַת אֲסֹור הַבָּמֹות בְּחוֹזֵן הַרִּי אֶלָּו בָּעֵשָׂה וְלֹא
תָּעֵשָׂה וְתִּבְינֵן עַלְיָהָן בְּרָתָה הַקְּדִישׁוּ בְשֻׁעַת הַתְּרֹר הַבָּמֹות
וְהַקְּרִיבָן בְשֻׁעַת אֲסֹור הַבָּמֹות הַרִּי אֶלָּו בָּעֵשָׂה וְלֹא
תָּעֵשָׂה וְאַיִן חִבְינֵן עַלְיָהָם בְּרָתָה הַקְּדִישׁוּ בְשֻׁעַת אֲסֹור
הַבָּמֹות וְהַקְּרִיבָם בְשֻׁעַת הַתְּרֹר הַבָּמֹות הַרִּי אֶלָּו בָּעֵשָׂה
וְאַיִן בָּהֶם בְּלֹא תָּעֵשָׂה:

י אֶלָּו קָדְשִׁים קְרִבֵּין בְּמִשְׁבָּן קָדְשִׁים שַׁהֲקָדְשׁוּ לְמִשְׁבָּן
קְרִבָּנוֹת הַצְּבֹור קְרִבֵּין בְּמִשְׁבָּן וְקְרִבָּנוֹת הַיחִיד בְּבָמָה
וְקְרִבָּנוֹת הַיחִיד שַׁהֲקָדְשׁוּ לְמִשְׁבָּן יְקִרְבוּ בְּמִשְׁבָּן וְאַם

הקריבן בבמה פטור. מה בין במת יחיד לבמת צבור.
סמייקה. ושותחת צפון. ומתן סביר. ותנופה והגשה. רבי יהודה אומר אין מנחה בבמה. וביהוז ובגדי שרת. וכל שרת וריח ניחח. ומחייבת בדים. ורחוץ ידים ורגלים.
אבל הזמן והנותר והטמא. שווין זהה וזה: סליק

מסכת מנהות

פרק א

בָּל המנחות שנקמצו שלא לשמן. בשירות. אלא שלא עלו לבعلים לשם חובה. חוץ ממנחת חוטא וממנחת קנאות. מנהת חוטא ומנהת קנאות שנקמצו שלא לשמן. נתן בבל ו herald והקטיר שלא לשמן. או לשמן ו שלא לשמן. או שלא לשמן ולשמן פסולות. כיצד לשמן. ושלא לשמן. לשם מנהת חוטא. ולשם מנהת גדרה. או שלא לשמן ולשמן. לשם מנהת גדרה. ולשם מנהת חוטא:

ב' אחד מנהת חוטא. ואחד בל המנחות שנקמצו זר. אונן. טבול يوم. מחרס בגדים. מחרס בפורים. שלא רחוץ ידים ורגלים. ערל טמא יושב. עומד על גבי כלים. על גבי בהמה על גבי חברות פסל. קמץ בשמאלי פסל. בין בתירא אומר ייחזר ויחזור ויקמו זרים. קמץ ועלה בידיו צור. או גראייר מלחה. או קרט של לבונה פסל. מפני שאמרו הקמץ היתר והחסר פסול. איזהו היתר שנקמצו מבוץ. וחסר שנקמצו בראשי אצבעותיו. כיצד הוא עוזה. פושט את אצבעותיו על פס ידו:

ג' רבה שמנת. וחסר שמנת. חסר לבונתה פסולה. הקומץ את המנחה לאכול שיריה בחוץ. או בזית משיריה בחוץ. להקטיר קמץ בחוץ. או בזית מקמץ בחוץ. או להקטיר לבונתה בחוץ. פסול ואין בו ברת. לאכול שיריה

למחר או בזאת משירותה למחר. להקטיר קמץ להחר או בזאת מקמץ להחר. או להקטיר לבונתה למחר. פגול ותיבין עליו ברת. זה הכל. בל הקומץ והנותן בבל. והמלחך והקטיר לאכול דבר שדרפו לאכול. ולהקטיר דבר שדרפו להקטיר. חוץ למקומו פסול ואין בו ברת. חוץ לזמןנו פגול ותיבין עליו ברת. וב└בד שיקרב המתר במצוות. כיצד קרב המתר במצוות. קמצ בשתקה וננתן בבל. וહלך להקטיר חוץ לזמןנו. או שקמצ חוץ לזמןנו וננתן בבל. וહלך והקטיר בשתקה. או שקמצ וננתן בבל. וહלך והקטיר חוץ לזמןנו. זה הוא שקרב המתר במצוות:

ד כיצד לא קרב המתר במצוות. קמצ חוץ למקומו. וננתן בבל. וહלך והקטיר חוץ לזמןנו. או שקמצ חוץ לזמןנו. וננתן בבל. וહלך והקטיר חוץ למקומו. או שקמצ וננתן בבל. וહלך והקטיר חוץ למקומו. מנתת חוטא ומנתת קנאות שקמצ שלא לשם. וננתן בבל. וહלך והקטיר חוץ לזמןנו. או שקמצ חוץ לזמןנו. וננתן בבל. וહלך והקטיר שלא לשם. או שקמצ וננתן בבל. וહלך והקטיר שלא לשם. זה הוא שלא קרב המתר במצוות. לאכול בזאת בחוץ ובזאת למחר. בזאת למחר ובזאת בחוץ. בחצי זית בחוץ ובחצי זית למחר. בחצי זית למחר ובחצי זית בחוץ. פסול ואין בו ברת. אמר רבי יהודה זה הכל אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום. פגול ותיבין עליו ברת. ואם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן. פסול

וְאֵין בָּרֶת וְחַכּוֹמִים אָמְרִים זֶה וְזֶה פָּסֹול וְאֵין בָּרֶת לְאָכֹל כְּחַצִּי זִית וְלְהַקְטִיר כְּחַצִּי זִית בְּשֵׁר שֶׁאֵין אֲכִילָה וְהַקְטִירָה מִצְטְּרָפִין:

פרק ב

הַקּוֹמֶץ אֶת המנְחָה לְאָכֹל שִׁירִיה אָז לְהַקְטִיר קְמַצָּה לְמַחר רַבִּי יוֹסֵי בָּזָה שֶׁהוּא פָגָול וְחַיְבֵין עַלְיוֹ בָּרֶת לְהַקְטִיר לְבָזְנָתָה לְמַחר רַבִּי יוֹסֵי אָמֵר פָסֹול וְאֵין בָּרֶת וְחַכּוֹמִים אָמְרִים פָגָול וְחַיְבֵין עַלְיוֹ בָּרֶת אָמְרוּ לוּ מָה שֶׁנָּא זוּ מִן הַזְבָחָה אָמַר לָהֶם שַׁהְזָבָח דָמוֹ וּבְשָׂרוֹ וְאַמּוֹרִיוֹ אָחָד וְלִבְזָנָה אֵינָה מִן המנְחָה:

ב' שְׁחַט שְׁנֵי כְּבָשִׂים לְאָכֹל אֶחָת מִן הַחְלוֹת לְמַחר הַקְטִיר שְׁנֵי בְּזִיכְיָין לְאָכֹל אָחָד מִן הַסְּדָרִים לְמַחר רַבִּי יוֹסֵי אָמֵר אֶזְתָה הַחְלָה וְאֶזְתָה הַסְּדָר שְׁחַטֵּב עַלְיוֹ פָגָול וְחַיְבֵין עַלְיוֹ בָּרֶת וְהַשְּׁנֵי פָסֹול וְאֵין בָּרֶת וְחַכּוֹמִים אָמְרִים זֶה וְזֶה פָגָול וְחַיְבֵין עַלְיוֹ בָּרֶת נִטְמָאת אֶחָת מִן הַחְלוֹת אָז אָחָד מִן הַסְּדָרִים רַבִּי יְהוֹדָה אָמַר שְׁנֵיהם יִצְאוּ לְבֵית הַשְּׁרִיפָה שֶׁאֵין קְרָבוֹן צְבּוֹר חָלוֹק וְחַכּוֹמִים אָמְרִים הַטְמָא בְּטַמְמָא תָוֹזֵב וְהַטְהָור יַאֲכֵל:

ג' הַתּוֹדָה מִפְגַּלָת אֶת הַלְּחָם וְהַלְּחָם אֵינוֹ מִפְגַּל אֶת הַתּוֹדָה בִּיצְדָה הַשׁוֹחֵט אֶת הַתּוֹדָה לְאָכֹל מִפְנָה לְמַחר הוּא וְהַלְּחָם מִפְגַּלָין לְאָכֹל מִן הַלְּחָם לְמַחר הַלְּחָם מִפְגַּל וְהַתּוֹדָה אֵינָה מִפְגַּלָת הַכְּבָשִׂים מִפְגַּלָין אֶת

המלחם. והמלחם איננו מפגֵל את הכבשיהם. ביצה. השוחט את הכבשיהם לאוכל מהן למחר. הם והמלחם מפגֵלון. לאוכל מן הלחם למחר. הלחם מפגֵל. והכבשיהם אינם מפגֵלון:

ז הזבח מפגֵל את הנסכין. משקדו בכלו. דברי רבי מאיר והנסכין איננו מפגֵלון את הזבח. ביצה. השוחט את הזבח לאוכל ממנה למחר. הוא ונסכיו מפגֵלון. להקוריב מן הנסכין למחר. הנסכין מפגֵלון. והזבח איננו מפגֵל

ח פגֵל בקמץ ולא בלבונה. בלבונה ולא בקמץ. דברי מאיר אומר פגול וחיבין עליו ברת. וחכמים אומרים אין בו ברת עד שיפגֵל את כל המתיר. מודים חכמים לרבי מאיר במנחת חוטא ובמנחת קנאות. שאם פגֵל בקמץ. שהוא פגול וחיבין עליו ברת. שהקמץ הוא המתיר. שחתך אחד מן הכבשיהם לאוכל שתית חלהות למחר. הקтир אחד מן הבזיכין לאוכל שני סדרים למחר. דברי מאיר אומר פגול וחיבין עליו ברת. וחכמים אומרים אין בו ברת עד שיפגֵל את כל המתיר. שחתך אחד מן הכבשיהם לאוכל ממנה למחר. הוא פגול וחברו בשר. לאוכל מחברו למחר.
שניהם בשירים:

פרק ג

הַקּוֹמֵץ אֶת הַמְנַחָה. לְאַכּוֹל דָבָר שֶׁאֵין דָרְפּוֹ לְאַכּוֹל.
לְהַקְטִיר דָבָר שֶׁאֵין דָרְפּוֹ לְהַקְטִיר. כְשֶׁר. רַבִי
אַלְיָזָר פּוֹסֵל. לְאַכּוֹל דָבָר שֶׁדָרְפּוֹ לְאַכּוֹל. לְהַקְטִיר
דָבָר שֶׁדָרְפּוֹ לְהַקְטִיר. פְחוֹתָ מִפְזִית בָשָׂר. לְאַכּוֹל בְּחַצִי
זִית וְלְהַקְטִיר בְּחַצִי זִית כְשֶׁר. שֶׁאֵין אֲכִילָה וְהַקְטִיר
מִצְטְרָפִין:

ב' לֹא יַצְקָה. לֹא בָלְלָה. לֹא פָתַת. לֹא מַלְחָה. לֹא הַנִּיף. לֹא
הַגִּישׁ. או שְׁפַתְתִן פְתוֹת מִרְבּוֹת וְלֹא מִשְׁחָן. כְשֶׁרוֹת.
נְתַעֲרֵב קְמַץ. בְּקְמַץ חַבְרָתָה. בְמִנְחָת פְהַנִּים. בְמִנְחָת
בְהָנוּ מִשְׁיחָה. בְמִנְחָת נְסִכִין. כְשֶׁרֶת. רַבִי יְהוֹדָה אָמֵר
בְמִנְחָת בְהָנוּ מִשְׁיחָה. וּבְמִנְחָת נְסִכִין פְסוֹלָה. שַׁׁזְׁוּ בְלִילָתָה
עַבָּה. וַׁזְׁוּ בְלִילָתָה רְבָה. וְהַן בּוֹלָעֹות זוֹ מִזּוֹ:

ג' שְׁתִי מִנְחָות שֶׁלֹא נְקַמְצָו. וּנְתַעֲרֵבוּ זוֹ בָזָו. אֲמִיכָל
לְקְמַזְזָבָן מִזּוֹ בְפִנִי עַצְמָה. וּמִזּוֹ בְפִנִי עַצְמָה. כְשֶׁרוֹת. וְאַם
לֹאוּ פְסוֹלֹות. הַקְמַץ שְׁנַתְעָרֵב בְמִנְחָה שֶׁלֹא נְקַמְצָה.
לֹא יַקְטִיר. וְאַם הַקְטִיר. זוֹ שְׁנַקְמַץ עַלְתָה לְבָעָלִים.
זוֹ שֶׁלֹא נְקַמְצָה לֹא עַלְתָה לְבָעָלִים. נְתַעֲרֵב קְמַץ
בְשִׁירָה. או בְשִׁירָה שֶׁל חַבְרָתָה. לֹא יַקְטִיר. וְאַם הַקְטִיר
עַלְתָה לְבָעָלִים. נְטַמָא הַקְמַץ וְהַקְרִיבָן. הַצִּיז מְרַצָּה. יָצָא
וְהַקְרִיבָן אֵין הַצִּיז מְרַצָּה. שַׁהַצִּיז מְרַצָּה עַל הַטְמָא. וְאַינוּ
מְרַצָּה עַל הַיוֹצָא:

ד נטמאו שִׁירִיהַ נְשָׁרְפוּ שִׁירִיהַ נְאָבְדוּ שִׁירִיהַ בְּמִדְתַּ רַבִּי
אַלְיָזֶר בְּשִׁרְהָ וּבְמִדְתַּ רַבִּי יְהוֹשָׁעַ פְּסָולָהַ שְׁלָא בְּכָלִי
שִׁרְהָ פְּסָולָהַ רַבִּי שְׁמַעוֹן מַכְשִׁירָ הַקְּטִיר קְמַצָּה פְּעֻמִּים
בְּשִׁרְהָ:

ה הַקְּמַצָּן מִיעוֹטוֹ מַעֲכֵב אֶת רַבּוֹ הַעֲשָׂרוֹן מִיעוֹטוֹ מַעֲכֵב
אֶת רַבּוֹ הַיּוֹן מִיעוֹטוֹ מַעֲכֵב אֶת רַבּוֹ הַשְּׁמָנוֹן מִיעוֹטוֹ
מַעֲכֵב אֶת רַבּוֹ הַסְּלָתָה וְהַשְּׁמָנוֹן מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה הַלְּמַצָּן
וְהַלְּבּוֹנָה מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה:

ו שְׁנֵי שָׁעֵרִי יוֹם הַכְּפּוֹרִים מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה שְׁנֵי
כְּבָשִׁי עַצְרָת מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה שְׁתִּי חָלוֹת מַעֲכֵבּוֹת
זֶה אֶת זֶה שְׁנֵי סְדָרִים מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה שְׁנֵי בְּזִיכְיָן
מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה הַסְּדָרִים וְהַבְּזִיכְיָן מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה
שְׁנֵי מִינִים שְׁבָצְעִירָ שְׁלָשָׁה שְׁבָפְרָהָ אַרְבָּעָה שְׁבָתּוֹדָהָ
אַרְבָּעָה שְׁבָלוֹלָבָ אַרְבָּעָה שְׁבָמְצָרָעָ מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה
שְׁבַע הַזְּיוֹת שְׁבָפְרָה מַעֲכֵבּוֹת זֶה אֶת זֶה שְׁבַע הַזְּיוֹת שֶׁל
בֵּין הַבְּדִים וְשֶׁעָל הַפְּרָכָת וְשֶׁעָל מִזְבֵּחַ הַזָּהָבָ מַעֲכֵבּוֹת זֶה
אֶת זֶה:

ז שְׁבָעָה קְנִי מִנּוֹרָה מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה שְׁבָעָה גִּרְזָתִיהָ
מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה שְׁתִּי פְּרָשִׁיוֹת שְׁבָמְזוֹזָה מַעֲכֵבּוֹת
זֶה אֶת זֶה וְאַפְּיָלוֹ כְּתָבָ אַחֲד מַעֲכֵבֵן אַרְבָּע פְּרָשִׁיוֹת
שְׁבַתְּפִילִין מַעֲכֵבּוֹת זֶה אֶת זֶה וְאַפְּיָלוֹ כְּתָבָ אַחֲד מַעֲכֵבֵן.

אַרְבָּע צִיצִית מִעֲבָזֹת זו אֶת זֹה שָׁאַרְבָּעָתָן מֵצָוָה אַחַת.
רַבִּי יְשֻׁמְעָל אָזֶר אַרְבָּעָתָן אַרְבָּע מֵצָוֹת:

פרק ד

הַתְּכִלָּת אֵינָה מִעֲבָת אֶת הַלְּבָנוֹ וַהֲלָבוֹ אֵין מִעֲבָב
אֶת הַתְּכִלָּת תְּפִלָּה שֶׁל יְד אֵינָה מִעֲבָת שֶׁל
רָאשׁ וְשֶׁל רָאשׁ אֵינָה מִעֲבָת שֶׁל יְד הַסְּלָת וְהַשְּׂמָן אֵין
מִעֲבָז אֶת הַיּוֹן וְלֹא הַיּוֹן מִעֲבָן הַמִּתְּנוֹת שֶׁעַל הַמִּזְבֵּחַ
הַחִיצוֹן אֵין מִעֲבָז אֶת זֹה:

ב' הַפְּרִים וְהַאֱלִים וְהַכְּבָשִׁים אֵין מִעֲבָז אֶת זֹה רַבִּי
שְׁמֻעוֹן אָזֶר אָמַר הַיּוֹ לְהָם פְּרִים מְרַבִּים וְלֹא הַיּוֹ נְסָכִים
יְבָאוּ פָּר אֶחָד וְנְסָכִיו וְלֹא יִקְרְבוּ בְּלֹא נְסָכִין:

ג' הַפְּרִר וְהַאֱלִים וְהַכְּבָשִׁים וְהַשְּׁעִיר אֵין מִעֲבָז אֶת
הַלְּחָם וְלֹא הַלְּחָם מִעֲבָן הַלְּחָם מִעֲבָב אֶת הַכְּבָשִׁים
וְהַכְּבָשִׁים אֵין מִעֲבָז אֶת הַלְּחָם דְּבָרִי רַבִּי עֲקִיבָא
אָמַר רַבִּי שְׁמֻעוֹן בָּן נָנָס לֹא בַּי אֶלְאָ הַכְּבָשִׁים מִעֲבָז
(אֶת) הַלְּחָם וְהַלְּחָם אֵין מִעֲבָב אֶת הַכְּבָשִׁים שְׁבַנו
מֵצִינוּ כְּשֶׁהָיו יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה קִרְבָּו
כְּבָשִׁים בְּלֹא לְחָם אֶף (כֹּאן) יִקְרְבוּ כְּבָשִׁים בְּלֹא לְחָם
אָמַר רַבִּי שְׁמֻעוֹן הַלְּכָה בְּדָבְרֵי בָּן נָנָס אֶבֶל אֵין הַטּוּם
בְּדָבְרֵייו שֶׁבֶל הָאָמָר בְּחוֹמֶשׁ הַפְּקוּדִים קִרְבָּ בְּמִדְבָּר
וְכָל הָאָמָר בְּתוֹרַת הַהְבִּים לֹא קִרְבָּ בְּמִדְבָּר בְּשַׁבָּא
לְאָרֶץ קִרְבָּו אֶלְוּ וְאֶלְוּ וּמִפְנֵי מָה אָנָי אָזֶר יִקְרְבוּ כְּבָשִׁים

**בָּلَا לְחַם . שַׁהֲכֹבְשִׁים מִתִּירין אֶת עַצְמָנוּ בָּלָא לְחַם . לְחַם
בָּלָא כְּבָשִׁים אֵין לִי מֵי תִּירְנוּ :**

ג' התמידין איינו משבין את המוספים ולא המוספים
משובין את התמידים. ולא המוסיפים משובין זה את
זה. לא הקריבו כבש בז'קר יקריבו בין הערבים. אמר
רבי שמואל אימתי בזמנך שהיו אנוסין או שוגגין. אבל
אם היו מזידים ולא הקריבו כבש בז'קר לא יקריבו בין
הערבים. לא הקטירו קטרת בז'קר יקטירו בין הערבים.
אמר רבי שמואל ובלה היה קרבה בין הערבים. שאין
מחניכין את מזבח הזבוב אלא בקטרת הספמים (של בין
הערבים). ולא מזבח העולה אלא בתמיד של שחר. ולא
את השלחן אלא בלחם הפנים בשבת ולא את המנורה
אֶלָּא בְּשִׁבְעָה נְרוֹתִיה בֵּין הַעֲרָבִים :

ה' חביתי בהן גדוול לא היו באות חיצים. אלא מביא עשרון
שלם וחוצהו. ומרקיב מחזאה בז'קר ומחזאה בין הערבים.
ובهن שהקריב מחזאה בשחרית ומת. ומנו בהן אחר
תחתיו. לא יביא חצי עשרון מביתו. ולא חצי עשרון
של ראשון. אלא מביא עשרון שלם וחוצהו. ומרקיב
מצאה ומחזאה אבד. נמצאו שני חיצים קרבין. ושני חיצים
אובדין. לא מנו בהן אחר. משל מי היה קרבה. רבי
שמעון אומר משל צבור. רבי יהודה אומר משל יורשים.
וְשָׁלֵמָה הִיְתָה קָרְבָּה :

יום יט

פרק ה

כֹּל המנחות באות מאה. חוץ מחמצ' שבחזקה ושתי הלחם. שהו באות חמץ. רבינו מאיר אומר שאזר בזדה להן מתוכן ומחייבן. רבינו יהודה אומר אף היא אינה מן המברחר. אלא מביא את השאור. וננותן לתוך המדה. וממלא את המדה. אמרו לו אף היא היתה חסירה אז יתירה:

בָּל המנחות נלושות בפושרים. ומשمرין שלא יחמיזו. ואם החמיזו שייריה. עוזר בלא תעשה. שנאמר כל המנחה אשר תקריבו לוי לא תעשה חמץ. ותיכבים על לישטה ועל עירכטה ועל אפיקתה:

גְּ יש טענות שמן ולבונה. שמן ולא לבונה ולא שמן. לא שמן ולא לבונה. ואלו טענות שמן ולבונה. מנחת הסלת והמחבת והפרחשת והחלות והركיקין. מנחת כהנים ומנחה פהן משיח. ומנחה גוים. ומנחה גשים. ומנחה העמר. מנחת נסכין טעונה שמן ואיינה טעונה לבונה. לחם הפנים טוען לבונה ואין טוען שמן. שתי הלחם. ומנחה חוטא. ומנחה קנאות. לא שמן ולא לבונה:

ד וְחַיֵּב עַל הַשְׁמָן בְּפִנֵּי עַצְמוֹ וְעַל הַלְּבָזָנָה בְּפִנֵּי עַצְמָה נָתָן עַלְיהָ שֶׁמֶן פְּסָלָה לְבָזָנָה יַלְקְטָנָה נָתָן שֶׁמֶן עַל שִׁירִיה אֲינֵנוּ עֹזֶב בֶּלָא תְּשֵׁהָ נָתָן בֶּלִי עַל גַּבֵּי בֶּלִי לֹא פְּסָלָה:

ה יִשׁ טֻעַנוֹת הַגְּשָׁה וְאַيִן טֻעַנוֹת תְּנוּפָה תְּנוּפָה וְלֹא הַגְּשָׁה הַגְּשָׁה וְתְּנוּפָה לֹא תְּנוּפָה וְלֹא הַגְּשָׁה אַלְוֹ טֻעַנוֹת הַגְּשָׁה וְאַיִן טֻעַנוֹת תְּנוּפָה (מנחת) הַסְּלָת וְהַמְּחַבֵּת וְהַמְּרַחְשָׁת וְהַחְלוֹת וְהַרְקִיקִין מִנְחָת בְּהַנִּים מִנְחָת כָּהּן מְשִׁיחָה מִנְחָת גּוֹים מִנְחָת נְשִׁים וּמִנְחָת חֹטָא רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹזֶר מִנְחָת בְּהַנִּים וּמִנְחָת כָּהּן מְשִׁיחָה אַיִן בְּהַן הַגְּשָׁה מִפְנֵי שָׁאוֹן (בְּהַן) קִמְצָה וּכְלַל שָׁאוֹן (בְּהַן) קִמְצָה אַיִן בְּהַן הַגְּשָׁה:

ו אַלְוֹ טֻעַנוֹן תְּנוּפָה וְאַיִן טֻעַנוֹן הַגְּשָׁה לֹוג שֶׁמֶן של מַצְרוּע וְאַשְׁמוֹ וְהַבְּפּוּרִים קְדָבְרִי רַבִּי אַלְיעָזָר בָּן יַעֲקֹב וְאַמְוּרִי שְׁלָמִי יְחִידָה וְחִזָּה וְשַׂוֹּק שְׁלָהָן אֶחָד אֲנָשִׁים וְאֶחָד נְשִׁים בִּשְׂרָאֵל אָכְלָל לֹא בְּאֶחָרִים וּשְׁתִי הַלִּחָם וּשְׁנִי כְּבָשִׁי עַצְרָת בִּצְדָּה הוּא עֹזֶה נָתָן שְׁתִי הַלִּחָם עַל גַּבֵּי שְׁנִי כְּבָשִׁים וּמִנִּיחָה שְׁתִי יְדֵיו מַלְמְטָן מַזְלִיך וּמַבְיאָה מַעַלָּה וּמַזְרִיך שְׁנָאָמָר אֲשֶׁר הַוֹּנֶף וְאֲשֶׁר הַוּרֶם תְּנוּפָה הִיְתָה בְּמִזְרָח וְהַגְּשָׁה בְּמַעַרְבָּה וְתְּנוּפּוֹת קֹזְדוּמּוֹת לְהַגְּשָׁות מִנְחָת הָעִמָּר וּמִנְחָת קְנָאֹות טֻעַנוֹת תְּנוּפָה וְהַגְּשָׁה לְחָם הַפְּנִים וּמִנְחָת נְסָכִים לֹא תְּנוּפָה וְלֹא הַגְּשָׁה:

רבי שמעון אומר שלשה מינים טעונים שלוש מצות. שתים בכלל אחד ואחד והשלישית אין בהן. ואלו הן זבחין שלמי יחיד. זבחין שלמי צבור. ואשם מצורע. זבחין שלמי יחיד. טעונים סמיכה חיים. ותנופה שחוטים. ואין ביהן תנופה חיים. זבחין שלמי צבור טעונים תנופה חיים. וshawotim. ואין בהן סמיכה. ואשם מצורע טעון סמיכה. ותנופה חי. ואין בו תנופה שחוטים:

ה האומר הרי עלי במחבת לא יביא במרקחת. במרקחת לא יביא במחבת. ומה בין מחבת למרקחת. אלא שהמרקחת יש לה כיסוי. והמחבת אין לה כיסוי. דברי רבי יוסף הגלילי. רבי חנניה בן גמליאל אומר מרכחת עמויקה. ומעשיה רוחשים. ומחבת עצפה. ומעשיה קשיים:

ו האומר הרי עלי בתנור. לא יביא מאפה בפח. ומאפה בעפפים. ומאפה יורות הערבבים. רבי יהודה אומר אם רצאה יביא מאפה בפח. הרי עלי מנהת מאפה. לא יביא מחצה חלזות ומחצה רקיקין. רבי שמעון מתיר מפיו שהוא קרבן אחד:

פרק ו'

- אלו מנהות נקמצות ושיריהן לכהנים. מנהת סלת.
והמחבת. והמרחשת. והחלות. והרקיין. מנהת
גויים. מנהת נשים. מנהת העمر. מנהת חוטא ומנהת
קנאות. רבי שמואן אומר מנהת חוטא של הכהנים
נקמאת. והקמן קרב לעצמו. והשרים קרבין לעצמן:
- ב' מנהת הכהנים. ומנהת בהן מישיח. ומנהת נסכים למזבח.
ו אין בהם לכהנים. בזה יפה בח המזבח מכל הכהנים.
שתי הלחם וללחם הפנים לכהנים. ו אין בהם למזבח. ובזה
יפה בח הכהנים מכל המזבח:
- ג' כל המנהות הנעשות בכללי טענות שלוש מתנות
שםן. יצקה ובלילה. ומן שמן בכל קודם לעשיתן.
והחלות (בזולן) דברי רבי וחכמים אומרים (סלת)
החלות טענות בלילה. הרקיין מישיחה. כיצד מושחין
במין כי. ושאר השמן נאכל לכהנים:
- ד' כל המנהות הנעשות בכללי טענות פתיחה. מנהת
ישראל כופל אחת לשנים. ושנים לארכעה וմבדיל.
מנהת הכהנים כופל אחת לשנים. ושנים לארכעה ואינו
մבדיל. מנהת בהן מישיח לא היה מכפלה. רבי שמואן
אומר מנהת הכהנים. ומנהת בהן מישיח. אין בה פתיחה.
מן פנוי שאין בה קמיצה. וכל שאין בה קמיצה. אין בה
פטיחה. ובן (פטיתתן) בזיתים:

ה כל המנחות טענות שלוש מאות שיפה. וחמש מאות ב夷יטה. והSHIPה והב夷יטה בחטים. רבי יוסי אומר (אף) בבצק. כל המנחות באות עשר עשר. חוץ מליחם הפנים. וחביתיכ יהן גדול. שהם באות שתים עשרה. דברי רבי יהודה. רבי מאיר אומר בלו' באות שתים עשרה. חוץ מחלוות תודה והנזרות שהן באות עשר עשר:

ו העמר היה בא עשרון משלש סאין. שתין הלחים שני עשרונים משלש סאין. ליחם הפנים עשרים וארבעה עשרונים. מעשרים וארבעה סאין:

ז העמר היה מנפה בשלש עשרה נפה. ושתין הלחים בשתיים עשרה. וליחם הפנים באחת עשרה. רבי שמעון אומר לא היה לה קצבה. אלא סלת מנפה כל צרכה היה מביא. שנאמר ולקחת סלת ואפית אותה. עד שתהא מנפה כל צרכה:

פרק ז

התודה הייתה באה חמיש סאן ירושלמיות. שהן שיש
מדבריות. שתי איפות. האיפה שלש סאן.
עשרים עשרון עשרה לחמץ. (עשרה למאה) עשרה
לחמץ עשרון לחלה. ועשרה למאה. ובמאה שלשה מינין.
חלות ורקיין. ורבוכה. נמצאו שלשה עשרונות ושליש
לכל מין. שלש חלות לעשרון. במדה ירושלמית היו
שלשים קב. חמישה עשר לחמץ וחמשה עשר למאה.
חמשה עשר לחמץ קב וחצי לחלה. וחמשה עשר למאה.
והמאה שלשה מינין. חלוות ורקיין. ורבוכה. נמצאו
חמשת קבין לכל מין. שתי חלות לקב:

ב המלואים היו באים במאה שבעתודה. חלוות. ורקיין.
ורבוכה. הצעירות הייתה באה שתי ידיות במאה שבעתודה.
חלות ורקיין. אין בה רבוכה. (נמצאו) עשרה קבים
ירושלמיות. שהן ששה עשרונות ועドין. ומבלו היה נוטל
אחד מעשרה תרומה. שנאמר והקריב ממנה אחד מכל
קربן תרומה ליי. אחד שלא יטול פרוס. מכל קרבן שייהיו
כל הקרבות שווין. ושלא יטול מקרבן לחבירו. לפהן
הזורק את דם השלמים לו יהיה. והשאר נאכל לבעלים:

ג השוחט את התודה בפנים ולחמה חוץ לחומה. לא
קידש הלחים. שחטה עד שלא קרמו בתנור. ואפלו קרמו
כלו. חוץ מאחד מהן. לא קידש הלחים. שחטה חוץ לזרעה

וחוץ למקומה. קדש הלחם. שחיטה ונמצאת טריפה לא קדש הלחם. שחיטה ונמצאת בעלת מום. רבי אליעזר אומר קדש. וחכמים אומרים לא קדש. שחיטה שלא לשמה. וכן איל המלואים. וכן שני בבשי עצרת. שחיטה שלא לשמן. לא קדש הלחם:

ג נסכין שקדשו בבלוי. ונמצאה הזבח פסול. אם יש שם זבח אחר יקרבו עמו. ואם לאו יפסלו בלינה. ולד תודה ותmourתה. והפריש תודתו ונאבדה. והפריש אחראית תחטפה. אין טענים לחם שנאמר והקריב על זבח התודה. התודה טעונה לחם. ולא ולדה. ולא חליפתה. ולא תmourתה. טעונה לחם:

ה האומר הרי עלי תודה. יביא היא ולחרמה מן החולין. תודה מן החולין ולחרמה מן המעשר. יביא לחרמה מן החולין. תודה מן המעשר. ולחרמה מן החולין. יביא. התודה היא ולחרמה מן המעשר. יביא. ולא יביא מהטי מעשר שני. אלא ממאות מעשר שני:

ו ומניין לאומר הרי עלי תודה לא יביא אלא מן החולין. שנאמר זבחת פסח לי אלהיך צאן ובקר. וזה לא אין פסח בא אלא מן הקבשים ומון העזים. אם בן למה נאמר צאן ובקר. אלא להקיש כל הבא מן הצאן ומון הקבר. לפסח. מה הפסח שהוא בא בחובה. אינו בא אלא מן החולין. אף כל דבר שהוא בא בחובה. לא יבא אלא מן החולין.

(לפיכך) האומר הרי עלי תודה הרי עלי שלמים. הויאל
והם באים חובה לא יבאו אלא מן החולין. והנסכים בכל
מקום לא יבאו אלא מן החולין:

פרק ח

**כל קרבנות הצבור ותיחיד. באים מן הארץ ומחווצה
לאארץ. מן החדש ומן היישן. חוץ מן העمر ושתי
המלחמות שאינן באים אלא מן החדש ומן הארץ. וכן אין
באיין אלא מן המבחר. ואיזהו מבחר. מבמס. ומזוניה.
אלפא לסלת. שנייה להם חפרים בבקעה. כל הארץות
היו בשירות. אלא מכאן היו מביאים:**

**ב איין מביאין לא מבית הזרלים. ולא מבית השלחים. ולא
מבית האילן. ואם הביא בשר. כיצד הוא עוזה. נרה שנייה
ראשונה. ובשנייה זרעה קדם לפסח שבעים יום. והיא
עוזה סלת מרובה. כיצד הוא בזידק. הגזבר מבניט את ידו
להזקה. עליה בה אבק פסול. עד שניניפה. ואם התרליה
פסולה:**

**ג תקוועה אלפא לשמן. אבא שאול אומר שנייה לה
רגב בעבר הירדן. כל הארץות היו בשירות. אלא מכאן
היו מביאים. אין מביאין לא מבית הזרלים. ולא מבית
השלחים. ולא ממה שנזרע בינייהם. ואם הביא בשר.
אין מביאין אנפיקנו. ואם הביא פסול. אין מביאין**

מן הגרגירים שנסרו במים. ולא מן הכבושים. ולא מן השלוקין. ואם הביא פסול:

ד שלשה זיתים ובהן שלשה שלשה שלשים שלמים. היהת הראשון מגרגרו בראש הזית. וכותש ונוטן לתוך הסל. רבי יהודה אומר סביבות הסל. זה ראשון. טען בקורה. רבי יהודה אומר באבנים. זה שני. חזר וטחן וטען זה שלישי. הראשון למונרה. והשאר למנחות. היהת השני מגרגרו בראש הגג. וכותש ונוטן לתוך הסל. רבי יהודה אומר סביבות הסל. זה ראשון. טען בקורה. רבי יהודה אומר באבנים. זה שני. חזר וטחן וטען זה שלישי. הראשון למונרה. והשאר למנחות. היהת השלישי עוטנו בתוך הבית. עד שילקה. ומעלהו ומגנו בראש הגג. וכותש ונוטן לתוך הסל. רבי יהודה אומר סביבות הסל. זה ראשון. טען בקורה. רבי יהודה אומר באבנים. זה שני. חזר וטחן וטען זה שלישי. הראשון למונרה והשאר למנחות:

ה הראשון שבראשון אין למללה ממנה. השני שבראשון והראשון שבשני שווין. השלישי שבראשון והשני שבשני. והראשון שבשלישי שווין. השלישי שבשני שבשני והשני שבשלישי שווין. השלישי שבשלישי. אין למטה ממנה. אף המנחות היו בדיון שיטענו שמן זית זה. מה אם המונרה שאינה לאכילה. טענה שמן זית זה. המנחות

שָׁהוּ לְאֲכִילָה· אֵינוֹ דַי שִׁיטָעָנוּ שֶׁמּוֹ זִית זָה· תַלְמוֹזׁ לֹזֶר
זָה בְּתִית לְמַאוֹר· וְלֹא זָה בְּתִית לְמַנְחֹת:

וּמְנֻזָּן הִי מְבִיאֵין אֶת הַיּוֹן· קְרוֹתִים וְהַטּוֹלִים אֶלְפָא לִיּוֹן.
שְׁנִיה לְהַן בֵּית רַמָּה וּבֵית לְבָן בְּהָרָה· וּכְפָר סְגָנָא בְּבָקָעָה·
בֶּל הָאָרֶצָות הִזְהָרֶזֶת· אֶלְאָ מִפְאָן הִזְהָרֶזֶת מְבִיאִים· אֵין
מְבִיאֵין לֹא מְבִית הַזּוּבָלִים· וְלֹא מְבִית הַשְׁלָחִים· וְלֹא מִמְּה
שְׁגָרוּעַ בְּינֵיכֶם· וְאֵם הַבִּיאָ כְּשִׁירָה· אֵין מְבִיאֵין אַלְיוֹסְטָן·
וְאֵם הַבִּיאָ כְּשִׁירָה· אֵין מְבִיאֵין יְשָׁן דְּבָרִי רַבִּי וְחַכְמִים
מְבִשְׁרִין· אֵין מְבִיאֵין לֹא מְתוֹקָה וְלֹא מְעַשָּׂן וְלֹא מְבָשָׁלָה·
וְאֵם הַבִּיאָ פְּסוֹלָה· אֵין מְבִיאֵין מִן הַדְּלִיות· אֶלְאָ מִן
הַגְּלִילִיות· וְמִן הַכְּרָמִים הַעֲבָנִידִים:

לֹא הִזְהָרֶזֶת כּוֹנְסִים אֶתֵּן בְּחַצְבִּים גְּדוּלִים אֶלְאָ בְּחַבִּיות
קְטוּנָה· וְאֵינוֹ מְמֻלָּא אֶת הַחַבִּיות עַד פִּיהֶם· כְּדִי שִׁיהָא
רִיחָוּ נְזָרָה· אֵינוֹ מְבִיאָ לֹא מִפְּהָה מִפְנֵי הַקְּמָחִין· (וְלֹא)
מִשְׁוֹלִיחָה מִפְנֵי הַשְׁמָרִים· אֶלְאָ מְבִיאָ מִשְׁלִישָׁה וּמִאַמְצָעָה·
בִּיצְדָּה הוּא בּוֹדֶק· הַגּוֹבֵר יוֹשֵׁב וְהַקְּנָה בִּזְדּוֹן· זַרְקָ אֶת הַגִּיר
וְהַקִּישׁ בְּקָנָה· רַבִּי יוֹסֵי בֶּן רַבִּי יְהוֹדָה אָזֶר מִין שְׁעַלְוָה
בּוֹ קְמָחִין פְּסוֹלָה· שְׁנָאָמָר תְּמִימִים יְהִי לְכֶם וּמְנַחְתֶּם·
תְּמִימִים יְהִי לְכֶם וּגְסֶפֶיהֶם:

פרק ט

שְׁתַיִם מִדּוֹת שֶׁל יְבֵשׂ הָיוּ בַמִּקְדָּשׁ. עֲשָׂרוֹן וְחָצֵי עֲשָׂרוֹן.
 רַבִּי מַאיָּר אָמַר עֲשָׂרוֹן. עֲשָׂרוֹן וְחָצֵי עֲשָׂרוֹן. עֲשָׂרוֹן.
 מַה הָיָה מְשֻׁמֵּשׁ. שָׁבּוּ הָיָה מַזְדָּد לְכָל הַמְנֻחוֹת. לֹא הָיָה
 מַזְדָּד. לֹא בְשֶׁל שְׁלִשָּׁה לְפָרָר. וְלֹא בְשֶׁל שְׁנַיִם לְאַיִל.
 אֶלָּא מַזְדָּדוֹ עֲשָׂרוֹנוֹת. חָצֵי עֲשָׂרוֹן מַה הָיָה מְשֻׁמֵּשׁ. שָׁבּוּ
 הָיָה מַזְדָּד חַבִּיתִי כְּהוּ גָדוֹל. מִחְצָה בְּבָקָר וּמִחְצָה בֵּין
 הָעֲרָבִים:

ב' שְׁבַע מִדּוֹת שֶׁל לְחָיו בַמִּקְדָּשׁ. חַיִן וְחָצֵי חַיִן.
 וּשְׁלִישִׁית חַיִן. וּרְבִיעִית חַיִן. לֹג. וְחָצֵי לֹג. וּרְבִיעִית
 לֹג. רַבִּי אַלְיעָזָר בֶּן אַדּוֹק אָמַר שְׁנַתּוֹת הָיוּ בַהֲיֵין. עַד בָּאוֹ
 לְפָרָר. עַד בָּאוֹ לְאַיִל. עַד בָּאוֹ לְכָבֵשׂ. רַבִּי שְׁמֻעוֹן אָמַר לֹא
 הָיָה שֵׁם חַיִן. וְכִי מַה הָיָה בַהֲיֵין מְשֻׁמֵּשׁ. אֶלָּא מִדָּה יִתְרַח
 שֶׁל לֹג וּמִחְצָה הִתְהַשֵּׁם. שָׁבָה הָיָה מַזְדָּד לְמִנְחַת כְּהוּ
 גָדוֹל. לֹג וּמִחְצָה בְבָקָר. וּלֹג וּמִחְצָה בֵין הָעֲרָבִים:

ג' רְבִיעִית מַה הִתְהַשֵּׁם מְשֻׁמֵּשׁ. רְבִיעִית מִים לְמִצְרָעָה.
 רְבִיעִית שְׁמַן לְנִזְיר. חָצֵי לֹג מַה הָיָה מְשֻׁמֵּשׁ. חָצֵי לֹג
 מִים לְסֹוטָה וְחָצֵי לֹג שְׁמַן לְתֹזְדָה. וּבְלֹג הָיָה מַזְדָּד לְכָל
 הַמְנֻחוֹת. אֲפִילוֹ מִנְחָה שֶׁל שְׁשִׁים עֲשָׂרוֹן. נוֹתֵן לָהּ שְׁשִׁים
 לֹג. רַבִּי אַלְיעָזָר בֶּן יַעֲקֹב אָמַר אֲפִילוֹ מִנְחָה שֶׁל שְׁשִׁים
 עֲשָׂרוֹן. אֵין לְהָאֶלָּא לֹגָה. שְׁנָאָמֵר לְמִנְחַת וּלֹג שְׁמַן.

ששה לפרט. ארבעה לאיל. שלשה לבבש. שלשה ומחרזה
למנורה. ומחזית לוג לכל נר:

ד מערבי נסبي אלים בנספי פרים. נספי כבשים בנספי
כבשים. של יחיד בשל צבור. של היום בשל אמש. אבל
אין מערבי נספי כבשים בנספי פרים ואילים. ואם בללו
אלו בפני עצמו ואלו בפני עצמו ונתקערו. בשירין. אם
עד שלא בל. פסל. הכבש הבא עם העמר. אף על פי
שמונחתו בפוליה. לא היו נספי כפולין:

ה כל המדות שהיו במקdash היו נגדות. חוץ משל בהן
גדול שהיה גודה לתוכה. מדות הלה בירושיהן קדש.
ומדות היישר בירושיהן חול. רבי עקיבא אומר מדות הלה
קדש. לפיכך בירושיהן קדש. מדות היישר חול. לפיכך
בירושיהן חול. רבי יוסי אומר לא משום זה אלא שהלה
געבר. והישר אין געבר:

ו כל קרבנות הצבור והיחיד. טעוני נסכים. חוץ מן הבכור
והמע Shir והפסח. והחטאת והאשם. אלא שחתאתו של
מצורע ואשםו. טעוני נסכים:

ז כל קרבנות הצבור. אין בהם סמיכה. חוץ מן הפר הבא
על כל המצות. ושער המשתלה. רבי שמואל אומר אף
שער עבודת אלילים. כל קרבנות היחיד טעוני סמיכה.
חוץ מן הבכור והמע Shir והפסח. והיורש סומך. וimbia
נסכים וממיר:

הַבְּלָסֶםְבֵּין חִזֵּן מַחְרִישׁ שֹׁוֹטָה וְקַטָּן . וְסֻמְמָא וְנַכְרִי .
וְהַעֲבֵד וְהַשְּׁלִיחַ וְהַאֲשָׁה . וְסִמְכָה שְׂירִי מִצְוָה . עַל הַרְאָשָׁה
בְּשִׁתְּיִי יָדִים . וּבָמָקוֹם שְׁטוֹמֶבֶין שׁוֹחְטִין . וְתַכְרֵף לְסִמְכָה
שְׁחִיטָה :

חַמְרָבֶסְמִיכָה מִבְּתָנוֹפָה . וּבְתָנוֹפָה מִבְּסִמְכָה . שֶׁאָחָד
מְנִיף לְכָל הַחֲבָרִים . וְאַיִן אָחָד סֻמְדָךְ לְכָל הַחֲבָרִים . וְחַמְרָבֶסְמִיכָה
בְּתָנוֹפָה . שְׁהָתָנוֹפָה נֹהָגָת בְּקָרְבָּנוֹת הַיחִיד וּבְקָרְבָּנוֹת
הַאֲבוֹר . בְּחִים וּבְשְׁחוֹטִין . בְּדָבָר שִׁיאַשׁ בּוֹ רֹוח חִים .
וּבְדָבָר שָׁאיַן בּוֹ רֹוח חִים . מָה שָׁאיַן בּוֹ בְּסִמְכָה :

פרק י

רַבִּי יִשְׁמָעָל אָזֶם רַבָּעָמֶר הִיה בָּא בְּשִׁבְתַּת מִשְׁלָשׁ סָאיַן .
וּבְחֹול מִחְמָשׁ וּחְכָמִים אָזֶם רַבִּים אָחָד בְּשִׁבְתַּת וְאָחָד
בְּחֹול . מִשְׁלָשׁ הִיה בָּא . רַבִּי חַנְנִיא סָגֵן הַפְּהָנִים אָזֶם
בְּשִׁבְתַּת הִיה נִקְצָר בִּיחִיד . וּמְגַל אָחָד . וּבְקָפָה אָחָת .
וּבְחֹול בְּשִׁלְשָׁה . וּבְשִׁלְשָׁה קְפֹות . וּבְשִׁלְשָׁה מְגַלּוֹת . וּחְכָמִים
אָזֶם רַבִּים אָחָד בְּשִׁבְתַּת וְאָחָד בְּחֹול . בְּשִׁלְשָׁה וּבְשִׁלְשָׁה
קְפֹות . וּבְשִׁלְשָׁה מְגַלּוֹת :

ב' מִצְוֹת הַעֲמָר לְבֹא מִן הַקָּרוֹב . לֹא בְּכֶר הַקָּרוֹב
לִירוֹשָׁלַיִם . מִבְּאַיִן אַזְתָּו מִכֶּל מִקּוֹם . מִעֲשָׂה שֶׁבָּא מִגְנּוֹת
צְרִיפִין . וְשִׁתְּיִי הַלְּחָם מִבְּקַעַת עַיִן סּוּכָּר :

ב' בַּיְצָד הִיא עֹשִׂים. שְׁלֹוחִי בֵּית דִין יַוְצָאֵן מַעֲרֵב יוֹם טוֹב. וְעוֹשֵׂין אֶתְזָה כְּרֻכּוֹת בַּמְחַבֵּר לְקַרְקָע בְּדִי שֵׁיהָא נֹזֵח לְקַצּוֹר. וְכָל הַעִירֹת הַסְּמוֹכוֹת לְשֵׁם מַתְבִּנּוֹת לְשֵׁם. בְּדִי שֵׁיהָא נִקְצָר בַּעֲסָק גָּדוֹל. בֵּין שְׁחַשְׁכָה אָזָר לָהֶם בָּא הַשְּׁמָשׁ. אָזָרִים הָן. בָּא הַשְּׁמָשׁ. אָזָרִים הָן. מַגֵּל זֹ. אָזָרִים הָן. קְפָה זֹ. אָזָרִים הָן. קְפָה זֹ. אָזָרִים הָן. בְּשִׁבְתָה אָזָר לָהֶם. שִׁבְתָה זֹ. אָזָרִים הָן. שִׁבְתָה זֹ. אָזָרִים הָן. אָקְצָר. וְהֵם אָזָרִים לוֹ קַצּוֹר. אָקְצָר. וְהֵם אָזָרִים לוֹ קַצּוֹר. שְׁלֹשָׁה פָעָמִים עַל בֶּל דָבָר וְדָבָר. וְהֵם אָזָרִים לוֹ הֵן הֵן. בֶּל פֶּךְ לִמְהָ מִפְנֵי הַבִּתּוֹסִים. שֵׁהֵי אָזָרִים אֵין קַצְירַת הַעֲמָר בְּמוֹצָאי יוֹם טוֹב:

ג' קַצְרוֹהוּ וְנִתְנוֹהוּ בְּקִפּוֹת הַבִּיאוֹה לְעֹזָרָה. הֵי מִהְבָּהִין אֶתְזָה בָּאוֹר. בְּדִי לְקִים בָּו מִצּוֹת קְלִי. דָבְרִי רַבִּי מַאֲיר. וְתַכְמִים אָזָרִים בְּקִנִּים וּבְקִלְיָחוֹת חֹזְבִּים אֶתְזָה. בְּדִי שְׁלָא יַתְמַעַךְ. נִתְנוֹהוּ לְאָבוֹב. וְאָבוֹב הֵיה מַנְקָבָ. בְּדִי שֵׁיהָא הָאוֹר שׂוֹלֵט בְּכֶלֶוּ. שְׁטוֹחוֹהוּ בְּעֹזָרָה. וְהָרוֹחַ מִנְשַׁבֵּת בָּזָ. נִתְנוֹהוּ בְּרִיחִים שֶׁל גְּרוֹזּוֹת. וְהַזְּיאָוּ מִמְּנָנוּ עַשְׁרוֹן. שֵׁהֵוּא מַנְפָּה בְּשֶׁלֶשׁ עַשְׁרָה נִפְהָ. וְהַשְּׁאָר נִפְדָּה. וְנִאָכֵל לְכָל אָדָם וְחַיָּב בְּחַלָּה. וְפִטּוֹר מִן הַמְּעִשְׂרוֹת. רַבִּי עֲקִיבָא מִחִיב בְּחַלָּה וּבְמְעִשְׂרוֹת. בָּא לוֹ לְעַשְׁרוֹן. וְנִתְן שְׁמָנוּ וּלְבָזְנָתָזָ. יְצָק וּבָלָל. הַנִּינָּף וְהַגִּישָׁ. קְמַץ וְהַקְטִיר. וְהַשְּׁאָר נִאָכֵל לְכֶבֶנִים:

ה' משךראב הָעֶמֶר. יְצַאֵין וּמְזַאֵּין שֹׂק יְרוּשָׁלַיִם. שְׁהוּא
מַלְאָ קָמָח וְקָלִי. שֶׁלָּא בְּرֵצֹן חֲכָמִים. דָּבָרִי רַبִּי מַאיָּר. רַבִּי
יְהוּדָה אָזָר מַר בְּרֵצֹן חֲכָמִים הֵן עוֹשִׁים. מַשְׁקָרְבָּ הָעֶמֶר
הַתְּפִרְתָּה הַחְדָּשׁ מִיד. וְהַרְחָזֻקִים מִתְּרִים מִחְצֹות הַיּוֹם וְלַהֲלֹן.
מַשְׁחָרְבָּ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַתְּקִינָה רַבּוֹ יְזָחֵן בָּנוֹ זְבָאֵי שְׁיָהָא יוֹם
הַגְּנָפָן כָּלּוֹ אַסּוֹר. אָמָר רַבִּי יְהוּדָה וְהֲלֹא מִן הַתּוֹרָה הַוָּא
אַסּוֹר. שָׁנָא אָמָר עַד עַצְם הַיּוֹם הַזֶּה. מִפְנֵי מָה הַרְחָזֻקִים
מִתְּרִים מִחְצֹות הַיּוֹם וְלַהֲלֹן. מִפְנֵי שְׁהָן יְזָעֵן. שְׁאֵין בֵּית
דִּין מַתְעַצְּלִים בּוֹ:

ו' הָעֶמֶר הֵיה מִתֵּיר בְּמִדְינָה וְשְׁתֵּי הַלְּחָם בְּמִקְדָּשׁ. אֵין
מְבִיאֵין מִנְחֹות וּבְכּוֹרִים. וּמִנְחָת בְּהַמָּה. קָדָם לְעֶמֶר. וְאֵם
הַבִּיא פְּסָוֵל. קָדָם לְשְׁתֵּי הַלְּחָם לֹא יְבִיא. וְאֵם הַבִּיא בְּשִׁיר:

ז' הַחֲטִים וְהַשְׁעֹזְרִים וְהַכְּסִים וְשְׁבָלָת שְׁוּעָל וְהַשִּׁיפּוֹן
חַבִּין בְּחַלְלָה. וּמִצְטָרְפִּין זֶה עַם זֶה. וְאַסּוֹרִין בְּחַדְשׁ מִלְפָנֵי
הַפְּסָח. וּמִלְקָצָר מִלְפָנֵי הָעֶמֶר. וְאֵם הַשְּׁרִישׁוֹ קָדָם לְעֶמֶר
הָעֶמֶר מִתְּרִין. וְאֵם לֹא אַסּוֹרים עַד שִׁיבָּא הָעֶמֶר הַבָּא:

ח' קֹצְרִים בְּבֵית הַשְּׁלָחִים שְׁבָעָמִקִים. אָבֵל לֹא גּוֹדְשִׁין.
אָנְשֵׁי יִרְחֹו קֹצְרִין בְּרֵצֹן חֲכָמִים. וְגּוֹדְשִׁין שֶׁלָּא בְּרֵצֹן
חֲכָמִים. וְלֹא מִיחוּ בְּדִים חֲכָמִים. קֹצָר לְשַׁחַת וּמַאכְלֵל
לְבִהְמָה. אָמָר רַבִּי יְהוּדָה אִימְתֵּי בָּזָמָן שְׁהַתְּחִיל עַד שֶׁלָּא
הַבִּיא שְׁלִישׁ. רַבִּי שְׁמַעַן אָזָר אָפַף יְקָצָר (וַיַּאֲכִיל) אָפַף
מִשְׁהַבִּיאָה שְׁלִישׁ:

ט קוץין מפני הגטיעות. מפני בית האבל. מפני (בטול) בית המדרש. לא יעשה אותן ביריות. אבל מיניהם עבטים. מצות העمر לבא מן הקמה. לא מצא יביא מן העמים. מצות לבא מן החל. לא מצא יביא מן היבש. מצות ל��ור בלבד. נקצר ביום כשר. ודוחה את השבת:

פרק יא

שתי הלחים גלושות אחת אחת. ונאותות אחת אחת.
לחם הפנים גלוש אחד אחד. ונאהה שנים שנים.
ובטפוס היה עוזה אותן. וכשהוא רדן נזתן בטפוס. כדי
שלא יתקלקלו:

ב אחד שתי הלחים ואחד לחם הפנים לישתו ועריכתו
בחוץ. ואפיקתן בפנים. ואין דוחות את השבת. רביה יהודה
אומר כל מעשיהם בפנים. רבינו שמעון אומר לעולם הו
rangle לומר. שתי הלחים ולחם הפנים. כשרות בעזרה.
וכשרות בבית פאני:

ג חבייתי להן גדול. לישתו ואפיקתן בפנים. ודוחות את
השבת. טחנן והרകן אין דוחות את השבת. כלל אמר
רבי עקיבא כל מלאכה שאפשר לה לעשות מערב שבת.
איינה דוחה את השבת. ושיי אפשר לה לעשות מערב
שבת. דוחה את השבת:

ד בְּלַ הַמִּנְחֹת יֵשׁ בָּהוּ מַעֲשֶׂה כְּלֵי בַּפְנִים וְאֵין בָּהוּ מַעֲשֶׂה כְּלֵי בְּחוֹזֶן בְּצִידֶן שֶׁתִּ הַלְּחֵם אַרְכּוֹ שְׁבֻעָה וְרַחֲבוֹ אַרְבָּעָה וְקַרְנוֹתֵינוּ אַרְבָּעָ אַצְבָּעוֹת לְחֵם הַפְנִים אַרְכּוֹ עַשְׂרָה וְרַחֲבוֹ חַמְשָׁה וְקַרְנוֹתֵינוּ שְׁבֻעָ אַצְבָּעוֹת רַבִּי יְהוּדָה אָמַר שֶׁלָּא תְּטֻעה זֶה דִּי הַזָּהָן זֹמְאָ אָמַר וְנִתְתַּת עַל הַשְּׁלֵחָן לְחֵם פְנִים לְפָנֵי תָמִיד שְׁיוֹחֵה לוֹ פְנִים:

ה הַשְּׁלֵחָן אַרְכּוֹ עַשְׂרָה וְרַחֲבוֹ חַמְשָׁה לְחֵם הַפְנִים אַרְכּוֹ עַשְׂרָה וְרַחֲבוֹ חַמְשָׁה נָטוֹן אַרְכּוֹ בְּגַגְדָּה רַחֲבוֹ שֶׁל שְׁלֵחָן וּכְזֹפֶל טְפַחִים וּמְחַזָּה מִבְּאָן וּטְפַחִים וּמְחַזָּה מִבְּאָן נִמְצָא אַרְכּוֹ מִמְלָא כָּל רַחֲבוֹ שֶׁל שְׁלֵחָן דִּבְרֵי רַבִּי יְהוּדָה רַבִּי מַאיָּר אָמַר הַשְּׁלֵחָן אַרְכּוֹ שְׁנִים עַשְׂרָה וְרַחֲבוֹ שְׁשָׁה לְחֵם הַפְנִים אַרְכּוֹ עַשְׂרָה וְרַחֲבוֹ חַמְשָׁה נָטוֹן אַרְכּוֹ בְּגַגְדָּה רַחֲבוֹ שֶׁל שְׁלֵחָן וּכְזֹפֶל טְפַחִים מִבְּאָן וּטְפַחִים מִבְּאָן וּטְפַחִים רִיחָה בְּאַמְצָעָה כִּדְיַי שְׁתַּהְאָה הַרְוחָה מִנְשַׁבֵּת מִבְּאָן וּטְפַחִים רִיחָה בְּאַמְצָעָה כִּדְיַי שְׁתַּהְאָה הַרְוחָה מִנְשַׁבֵּת בְּגִינִּיהָן אָבָא שָׁאוֹל אָמַר שֶׁם הַיּוּ נָטוֹנִין שְׁנִי בְּזִיכְיִי לְבָזָנָה שֶׁל לְחֵם הַפְנִים אָמְרוּ לוֹ וְהָלָא בְּבָר נְאָמָר וְנִתְתַּת עַל הַמְעָרָכָת לְבָזָנָה זְכָה אָמַר לְהָנָן וְהָלָא בְּבָר נְאָמָר וְעַלְיוֹ מַטָּה מִנְשָׁה:

ו אַרְבָּעָה סְנִיפִים שֶׁל זָהָב הַיּוּ שֵׁם מִפְצָלִין מַרְאָשֵׁי הָן שְׁהָיוּ סְזָמִכִים בָּהָן שְׁנִים לְסֶדֶר זָהָה וְשְׁנִים לְסֶדֶר זָהָה וְעַשְׂרִים וְשְׁמוֹנָה קְנִים בְּחַצִּי קְנִהָה חַלְול אַרְבָּעָה עַשְׂרָה לְסֶדֶר זָהָה וְאַרְבָּעָה עַשְׂרָה לְסֶדֶר זָהָה לֹא סְדוּר הַקְנִים וְלֹא גַּטְילָתָן דּוֹחַה אֶת הַשְּׁבָת אֶלָּא גַּנְגָּס מְעָרָב שְׁבָת

וישומטן. ונחתנו לארכו של שלוחנו. בל הפלים שהיו
במקדש. ארכו של בית:

שני שלוחנות היו באולם מבנים על פתח הבית.
אחד של שיש. ואחד של זהב. על של שיש נחתנים לחם
הപנים בכניסתו. ועל של זהב ביציאתו. שמעלון בקדש
ולא מזרידין. ואחד של זהב מפבנים. שעלו לחם הפנים
תמיד. ארבעה בהנים נכנסין. שניים בידן שני סדרים.
ושנים בידם שני בזיכין. וארבעה מקדים לפניהם. שניים
לטול שני סדרים. ושנים לטול שני בזיכים. המכניםים
עומדים בצדון ופניהם לדרום. המוציאים עומדים בצדום
ופניהם לצפון. אלו מושכין ואלו מניחין וטicho של זה
בנגד טicho של זה. שנאמר לפני תמיד. רבי יוסי אומר
אפילו אלו נוטלים ואלו מניחין. אף זו הייתה תמיד. יצאו
ונתנו על השלחן של זהב שהיה באולם. הקטירו הבזיכין
וначלו מחלקות לבהנים. חל יום הקפורים להיות
בשבת. החלות מחלקות לערב. חל להיות ערב שבת.
שער של יום הקפורים נאכל לערב. הבעלן אוכלין אותו
בשהוא חי. מפני שדעתן יפה:

סדר את הלחים בשבת. ואת הבזיכים לאחר שבת.
והקטיר את הבזיכים בשבת פסולה. ואין חיבין עליהם
משום פגול. נותר וטמא. סדר את הלחים ואת הבזיכין
שבת. והקטיר את הבזיכין לאחר שבת פסולה. ואין
חיבין עליהם משום פגול ונותר וטמא. סדר את הלחים

וְאֵת הַבּוֹזִיכִין לְאַחֲרַ שֶׁבֶת וְהַקְטוּרָ אֶת הַבּוֹזִיכִין בְּשֶׁבֶת
(פְּסֻולָה) כִּי צַד יַעֲשֶׂה יְגִיחַנָּה לְשֶׁבֶת הַבָּאָה שֶׁאָפַלְוּ הִיא
עַל הַשְׁלִיחָן יָמִים רַבִּים אֵין בְּכָךְ בְּלִוּם:

ט שְׁתַי הַלְּחָם נְאָכְלֹות אֵין פְּחוֹת מִשְׁנִים וְלֹא יִתְר עַל
שֶׁלְשָׁה כִּי צַד נְאָפּוֹת מִעַרְבּ יוֹם טוֹב וּנְאָכְלֹות בַּיּוֹם טוֹב
לִשְׁנִים חַל יוֹם טוֹב לְהִיוֹת אַחֲרַ שֶׁבֶת נְאָכְלֹות לְשֶׁלְשָׁה
לְחָם הַפְּנִים נְאָכֵל אֵין פְּחוֹת מִתְשֻׁעָה וְלֹא יִתְר עַל אַחֲד
עַשֶּׁר כִּי צַד נְאָפָה בְּעַרְבּ שֶׁבֶת נְאָכֵל בְּשֶׁבֶת לִתְשֻׁעָה
חַל יוֹם טוֹב לְהִיוֹת עַרְבּ שֶׁבֶת נְאָכֵל לְעַשְׂרָה שְׁנִי יָמִים
טוֹבִים שֶׁל רָאשׁ הַשָּׁנָה נְאָכֵל לְאַחֲד עַשֶּׁר וְאַינוּ דַוחָה
לְאֵת הַשֶּׁבֶת וְלֹא אֵת יוֹם טוֹב רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל
אָמַר מִשּׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן הַסְגָן דַוחָה אֵת יוֹם טוֹב
וְאַינוּ דַוחָה אֵת יוֹם צָום:

פרק יב

הַמְנַחּוֹת וְהַגְּסָכִים שְׁגַטְמָאוּ עַד שֶׁלָא קַדְשָׁו בְּכָלֵי יְשָׁעָה
לָהֶם פְּדוּזָן מִשְׁקָדְשָׁו בְּכָלֵי אֵין לָהֶם פְּדוּזָן
הַעֲזָפוֹת וְהַעֲצָים וְהַלְבּוֹגָה וּכְלֵי שִׁרְתָה אֵין לָהֶם פְּדוּזָן
שֶׁלָא נְאָמֵר אֶלָּא בְּבַהֲמָה:

ב' הָאָמַר הָרִי עַל בְּמַחְבָּתָה וְהַבִּיא בְּמַרְחַשָּׁת בְּמַרְחַשָּׁת
וְהַבִּיא בְּמַחְבָּתָה מִה שְׁהַבִּיא הַבִּיא וַיְדִי חֹזְבָתוֹ לֹא יִצְאָה
זו לְהַבִּיא בְּמַחְבָּתָה וְהַבִּיא בְּמַרְחַשָּׁת בְּמַרְחַשָּׁת וְהַבִּיא
בְּמַחְבָּתָה הָרִי זו פְּסֻולָה הָרִי עַל שְׁנִי עַשְׂרוֹנִים לְהַבִּיא

בכלי אחד. והביא בשני כלים. בשני כלים. והביא בכלי אחד. מה שהביא הביא. וידי חותמו לא יצא. אלו להביא בכלי אחד. והביא בשני כלים. בשני כלים. והביא בכלי אחד. הרי אלו פסולין. הרי עלי שני עשרונים. להביא בכלי אחד. והביא בשני כלים. אמרו לו בכלי אחד נדרת. הקריבן בכלי אחד בשרים. בשני כלים פסולין. הרי עלי שני עשרונים. להביא בשני כלים. והביא בכלי אחד. אמרו לו בשני כלים נדרת. הקריבן בשני כלים בשרים נתנו בכלי אחד. בשתי מנחות שנתערבו:

ה. הרי עלי מנחה מן השעורים. יביא מן החטים. כמה יביא סלת. שלא שמן ולבונה. יביא עמה שמן ולבונה. חצי עשרון. יביא עשרון שלם. עשרון ומחרשה יביא שניים. רביעי שמעון פוטר. שלא התנדב לכך המתנדבים:

ו. מתנדב אדם מנחה שששים עשרון. ו מביא בכלי אחד. אם אמר הרי עלי שישים ואחד. מביא שישים בכלי אחד. ואחד בכלי אחד. שבע אכזר מביא ביום טוב הראושון של חג שחול להיות בשבת. שישים ואחד. דיו ליחיד שיהא פחותה מן האכזר אחיד. אמר רביעי שמעון והלא אלו לפורים. ואלו לבבשים. ואינם נבללים זה עם זה. אלא עד שישים יחולמים להבליל. אמרו לו שישים נבללים. שישים ואחד אין נבללים. אמר להם כל מדות חכמים בן. בארכאים סאה הוא טזב. בארכאים סאה חסר קרטזוב. איןו יכול לטבול

בָּהוּ. אֵין מַתְנִדְבִּים לֹז שְׁנִים וְחִמְשָׁה. אֲבָל מַתְנִדְבִּים ·
שֶׁלּוּשָׁה אַרְבָּעָה וְשֶׁשָּׁה וּמִשְׁשָׁה וְלִמְעָלָה:

" מַתְנִדְבִּים יֵין וְאֵין מַתְנִדְבִּים שְׁמַן. דָּבְרֵי רַبִּי עֲקִיבָּא ·
רַבִּי טְרָפּוֹן אֹמֵר מַתְנִדְבִּים שְׁמַן. אָמֵר רַבִּי טְרָפּוֹן (מה)
מְצִינוּ בֵּין · שֶׁבָּא חֹבֶה וּבָא נְדָבָה · אֶنְכֶן הַשְּׁמַן בָּא חֹבֶה
יָבָא נְדָבָה · אָמֵר (לו) רַבִּי עֲקִיבָּא לֹא · אָמַר תְּרֵתָה בֵּין שְׁבָנוּ
הָוָא קָרְבָּה חֹבְתָּה בְּפָנֵי עַצְמוֹ · תָּאִמֵּר בְּשְׁמַן שְׁאַנוּ קָרְבָּב
חֹבְתָּה בְּפָנֵי עַצְמוֹ · אֵין שְׁנִים מַתְנִדְבִּים עַשְׂרוֹן אַחַד · אֲבָל
מַתְנִדְבִּים עַזָּה וְשְׁלָמִים · וּבָעוֹר אָפִילוּ פְּרִידָה אַחַת:

פרק יג

הָרִי עַלְיָ עַשְׂרוֹן · יִבְיא אַחַד · עַשְׂרוֹנִים יִבְיא שְׁנִים ·
פְּרִשְׁתִּי וְאַיִן יוֹדֵעַ מָה פְּרִשְׁתִּי · יִבְיא שְׁשִׁים עַשְׂרוֹן ·
הָרִי עַלְיָ מִנְחָה · יִבְיא אַיְזָה שְׁירָצָה · רַבִּי יְהוֹדָה אֹמֵר יִבְיא
מִנְחָת הַסְּלָת · שְׁהָיָא מִזְוְחָת שְׁבָמְנִחות:

" מִנְחָה מִין הַמִּנְחָה יִבְיא אַחַד · מִנְחָות מִין הַמִּנְחָות
יִבְיא שְׁתִים · פְּרִשְׁתִּי וְאַיִן יוֹדֵעַ מָה פְּרִשְׁתִּי · יִבְיא חִמְשָׁתָן ·
פְּרִשְׁתִּי מִנְחָה שֶׁל עַשְׂרוֹנִים · וְאַיִן יוֹדֵעַ מָה פְּרִשְׁתִּי · יִבְיא
מִנְחָה שֶׁל שְׁשִׁים עַשְׂרוֹן · רַבִּי אֹמֵר יִבְיא מִנְחָות שֶׁל
עַשְׂרוֹנִים · מִאַחַד וְעַד שְׁשִׁים:

" הָרִי עַלְיָ עֲצִים · לֹא יִפְחֹת מִשְׁנֵי גִּזְרֵין · לְבָזָנה לֹא יִפְחֹת
מִקְמַץ · חִמְשָׁה קּוֹמְצִים הֵן · הָאֹמֵר הָרִי עַלְיָ לְבָזָנה · לֹא

יפחחות מלקמץ. המתנגדב מנהה. יביא עמהו קמץ לבונה. המעליה את הלקמץ בחוץ חיב. ושני בזיבין. טענים שני קומץים:

ד. חרי עלי זהב לא יפחחות מדינר זהב. בסוף לא יפחחות מדינר בסוף. נחתת לא יפחחות ממעה בסוף. פרשטי ואני יודע מה פרשטי. הוא מביא. עד שיאמר לא כך נחכונתי:

ה. חרי עלי יין לא יפחחות משלשה לוגין. שמן לא יפחחות מלוג. רבוי אומר שלשה לוגין. פרשטי ואני יודע מה פרשטי. יביא ביום המרבה:

ו. חרי עלי עולה יביא כבש. רבוי אלעזר בן עזריה אומר (או) תור או בן יונה. פרשטי מן הבקר. ואני יודע מה פרשטי. יביא פר ועגל. מן הבהמה ואני יודע מה פרשטי. יביא פר ועגל איל (ושער) גדי וטלה. פרשטי ואני יודע מה פרשטי. מוסיף עלייהם תור ובן יונה:

ו. חרי עלי תודה ושלמים. יביא כבש. פרשטי מן הבקר. ואני יודע מה פרשטי. יביא פר ופרה עגל ועגללה. מן הבהמה ואני יודע מה פרשטי. יביא פר ופרה. עגל ועגללה. איל ורחל. גדי וגדי. שער ושער. טלה וטלה:

ז. חרי עלי שור. יביא הוא ונסכו במנה. עגל. יביא הוא ונסכו בחמש. איל. יביא הוא ונסכו בשתיים. כבש יביא

זהו ונשכיו בסלע. שור במנה. יביא במנה חזן מנשכיו.
עגל בחמש. יביא בחמש חזן מנשכיו. איל בשתיים.
יביא בשתיים חזן מנשכיו. כבש בסלע. יביא בסלע חזן
מנשכיו. שור במנה. והביא שניים במנה לא יצא. אפיקו
זה במנה חסר דינר. וזה במנה חסר דינר. שחור והביא
לבן. לבן והביא שחור. גדול והביא קטן. לא יצא. קטן
והביא גדול יצא. רבי אומר לא יצא:

שׂור זה עולה ונשתאב. אם רצה יביא בדיםיו שניים. שני
שורים אלו עולה ונשתאבו. אם רצה יביא בדיםיהם אחד.
רבי אוסר. איל זה עולה ונשתאב. אם רצה יביא בדיםיו
כבש. כבש זה עולה ונשתאב. אם רצה יביא בדיםיו איל.
רבי אוסר. האומר אחד מכבשי הקדש. ואחד משורי
הקדש. והוא לו שניים. הגדול שבהן הקדש. שלשה. הבינו
שבהן הקדש. פרשתי ואני יודע מה פרשתי. או שאמר
אמר לי אבא ואני יודע מה. הגדול שבהן הקדש:

הרי עלי עולה. יקריבנה במקדש. ואם הקריבה בבית
חוניו לא יצא. שאקריבנה בבית חוניו יקריבנה במקדש.
ואם הקריבה בבית חוניו יצא. רבי שמעון אומר אין זו
עליה. הריני נזיר גלח במקדש. ואם גלח בבית חוניו לא
יצא. שאגלה בית חוניו. גלח במקדש. ואם גלח בבית
חוניו יצא. רבי שמעון אומר אין זה נזיר. הבהנים ששמשו
בבית חוניו. לא ישמשו במקדש בירושלים. ואין צריך
לומר לדבר אחר. שנאמר אך לא יעלו בהני הבמות אל

מזבח ייְ בֵּרִיאָשָׁלִים. כי אם אָכַלוּ מִצּוֹת בְּתוֹךְ אֲחֵיכֶם. הרי
הוּ כְּבָעָלִי מֻמְנִין. חֹלְקִין וְאֹכְלִין. אָכֵל לֹא מַקְרִיבִין:
” נִאָמֵר בְּעוֹלָת הַבָּהֶמֶת אֲשֶׁר רִיחַ נִיחַח. (ובעוֹלָת הַעֲזֹר
אֲשֶׁר רִיחַ נִיחַח.) וּבְמִנְחָה אֲשֶׁר רִיחַ נִיחַח. לְלִימָד שֶׁאָחָד
הַמְּרֻבָּה וְאָחָד הַמְּמֻעִיט. וּבְלִבְדֵּ שִׁיבְעָן אָדָם אֶת דָּעַת
לְשָׁמִים: סְלִיק

מסכת חולין

פרק א

הכל שוחטין ושותחיתן בשרה. חוץ מחרש שוטה וקטן
שמא יקלקלו בשחיתתו. וכן ששותחו. ואחרים
רוזין אותו. שחיתתו בשרה. שחיתת נכרי גבילה.
ומטמאה במשא. השותח בלילה. וכן הסוגם ששותח.
שחיתתו בשרה. השותח בשבת וביום הבפורים. אף על
פי שמתחייב בנפשו. שחיתתו בשרה:

ב' השותח ב מגל יד. בצויר ובקנה שחיתתו בשרה. הכל
שוחטין. ולעומם שוחטין. ובבל שוחטין. חוץ מגל קציר
ו מגירה והשנים והאפרן. מפני שהן חונקין. השותח
בק מגל קציר בדרך הליכתה. בית שטמי פסליון. ובית הליל
מכשירין. ואם החליקו שנייה. הרי היא בסכין:

ג' השותח מתוד הטבעת ושיר בה מלא החות על פניו
בליה. שחיתתו בשרה. רבי יוסי בר יהודה אומר מלא
החות על פניו הרבה:

ד' השותח מן הארץ. שחיתתו בשרה. המולך מן הארץ.
מלךתו פסולה. השותח מן הארץ. שחיתתו פסולה.
המלך מן הארץ מלכתו בשרה. השותח מן הארץ.
שחיתתו בשרה. המולך מן הארץ. מלכתו פסולה. שלא
הארץبشر למלוכה. וכל הארץبشر לשחיתה. נמצא

בְּשֶׁר בְּשִׁחִיטָה. פָּסוֹל בְּמַלִּיקָה. בְּשֶׁר בְּמַלִּיקָה. פָּסוֹל
בְּשִׁחִיטָה:

ג' בְּשֶׁר בְּתֹרֵין. פָּסוֹל בְּבָנִי יוֹנָה. בְּשֶׁר בְּבָנִי יוֹנָה. פָּסוֹל
בְּתֹרֵין. תְּחִלָת הַצִּיהוֹב בְּזָה וּבְזָה פָּסוֹל:

ד' בְּשֶׁר בְּפֶרֶה פָּסוֹל בְּעֵגֶלָה. בְּשֶׁר בְּעֵגֶלָה פָּסוֹל בְּפֶרֶה.
בְּשֶׁר בְּכֶהָנִים פָּסוֹל בְּלוּוִים. בְּשֶׁר בְּלוּוִים פָּסוֹל בְּכֶהָנִים.
טְהוֹר בְּכֶלֶל חֲרֵשׁ טְמָא בְּכֶל הַכְּלִים. טְהוֹר בְּכֶל הַכְּלִים
טְמָא בְּכֶלֶל חֲרֵשׁ. טְהוֹר בְּכֶלֶל עַז טְמָא בְּכֶלֶל מִתְּכֹות.
טְהוֹר בְּכֶלֶל מִתְּכֹות טְמָא בְּכֶלֶל עַז. הַחִיב בְּשִׁקְדִּים
הַמְּרִים פָּטוֹר בְּמַתְוקִים. הַחִיב בְּמַתְוקִים פָּטוֹר בְּמַרְרִים:
ה' הַתְּמִד עַד שֶׁלֹּא הַחְמִיא. אַינּוּ נָקֵח בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר. וּפְזִיל
אֶת הַמְּקוֹה. מִשְׁחַחְמִיא נָקֵח בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר. וּאַינּוּ פְזִיל
אֶת הַמְּקוֹה. הַאֲחִים הַשְׁתָּפִים בְּשִׁתְבִּים בְּקָלְבּוֹן. פָּטוֹרין
מַמְעָשֵׂר בְּהַמָּה. בְּשִׁתְבִּין בְּמַעֲשֵׂר בְּהַמָּה. פָּטוֹרין מִן
הַקָּלְבּוֹן. כֹּל מִקּוֹם שִׁישׁ מַכְר אֵין קָנֵס. וּכֹל מִקּוֹם שִׁישׁ
קָנֵס אֵין מַכְר. כֹּל מִקּוֹם שִׁישׁ מִיאוֹן אֵין חֲלִיצָה. וּכֹל
מִקּוֹם שִׁישׁ חֲלִיצָה אֵין מִיאוֹן. כֹּל מִקּוֹם שִׁישׁ תְּקִיעָה אֵין
הַבְּדִילָה. וּכֹל מִקּוֹם שִׁישׁ הַבְּדִילָה. אֵין תְּקִיעָה. יּוֹם טֻוב
שְׁחַל לְהִיוֹת בְּעֶרֶב שְׁבַת. תּוֹקֵעַ זָהָב מִבְּדִילָן. בְּמוֹצָאי
שְׁבַת מִבְּדִילָן וְלֹא תּוֹקֵעַ. בְּיצַד מִבְּדִילָן. הַמִּבְּדִיל בֵּין
קָדֵשׁ לְקָדֵשׁ. רַבִּי דּוֹסָא אָזֶר בֵּין קָדֵשׁ חַמּוֹר לְקָדֵשׁ
הַקָּל:

פרק ב

השוחט אחד בעוף ויננים בבהמה. שחיטתתו בשירה.
ורבו של אחד כמו זה. רבי יהודה אומר עד
שישחוט את הורידין חצי אחד בעוף ואחד וחצי
בבהמה. שחיטתתו פסולת. רוב אחד בעוף ורrob שנים
בבהמה. שחיטתתו בשירה:

ב' השוחט שני ראשון לאחד שחיטתתו בשירה. שנים
אותו בין בסכין ושותחטין. אפילו אחד למעלה ואחד למטה.
שחיטתו בשירה:

ג' התיז את הרأس בבית אחת פסולת. היה שוחט והתייז
את הרأس בבית אחת. אם יש בסכין מלא צואר בשירה.
היה שוחט והתייז שני ראשון בבית אחת. אם יש בסכין
מלא צואר אחד בשירה. במקרה דברים אמורים בזמן
שהוליך ולא הביא או הביא ולא הוליך. אבל אם
הוליך והביא. אפילו כל שהוא. באיזמל בשירה.
גפליה סכין ושותחטה. אף על פי שישחטה בדרך פסולת.
שנאמר זבחת ואכלת. מה שאת זבח אתה אכל.
גפליה סכין והגביהה. נפלו כליו והגביהם. השחיז את
הסכין ועף. ובא חבירו ושותחט. אם שהה כדי שחיטה
פסולת. רבי שמעון אומר אם שהה כדי בקור:

ד' שוחט את הונשט ופסק את הגרגרת. או שוחט את
הגרגרת. ופסק את הונשט. או שוחט אחד מהן והמתין

לְהָעֵד שְׁמַתָּה. אֹז שְׁחַחְלֵיד אֶת הַסְּבִין תְּחִתָּה הַשְׁנִי וַפְּסִקוֹ. רַבִּי יִשְׁבַּב אֹמֵר נְבָלָה. רַבִּי עֲקִיבָא אֹמֵר טְרֵפָה. בְּלָל אֹמֵר רַבִּי יִשְׁבַּב מְשׁוּם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ. כֹּל שְׁגַפְסָלָה בְּשִׁחְיִתָּה נְבָלָה. כֹּל שִׁשְׁחִיתָה פְּרָאוּי וְדָבָר אַחֲרָ גָּרָם לְהָלְפִסְלָ טְרֵפָה. וְהַזָּה לוּ רַבִּי עֲקִיבָא:

ה השוחט בְּהַמָּה חִיה וְעוֹז . וְלֹא יֵצֵא מֵהוּ דָם בְּשִׁירִים וְנָאכְלִים בְּדִים מְסֻואֹבֹת . לְפִי שְׁלָא הַכְּשָׁרוֹ בְּדָם . רַבִּי שְׁמַעַן אֹמֵר הַכְּשָׁרוֹ בְּשִׁחְיָה :

ו השוחט את המסבנת. רבנן (شمיעון בז) גמליאל אומר עד שתחפרכס ביד וברגלו. רבי אליעזר אומר דיה אם זנקה. אמר רבי שמעון (אף) השוחט בלילה ולמחר השבכים. ומצא בתקלים מלאים דם בשרה שזנקה. ובמدة רבוי אליעזר. וחכמים אומרים עד שתחפרכס ביד וברגלו. או עד שתכשפש בזנבה. אחד בהמה דקה. ואחד בהמה גסה. בהמה דקה שפשתה ידה ולא החזירה פסוללה. שאינה אלא הוצאה נפש בלבד. בימה דברים אמורים שהיתה בחזקת מסבנת. אבל אם היהה בחזקת בריאה. אפילו אין בה אחד מכל הסייענים הלו בשירה:

ו השוחט לנכרי שחיתו בשירה. ורבי אליעזר פוסל. אמר רבי אליעזר אפילו שחתה שיأكل הנכרי מחר ער בעד שללה פסוללה. שסתם מחשבת נכרי לעבودת אלילים. אמר רבי יוסי קל וחומר הדברים. ומה במקום

שְׁהַמְחַשֵּׁבָה פֹּסֶלֶת בַּמִּקְדְּשִׁים. אֵין הַפֶּלׁ הַזָּלֶךְ אַחֲרֵי הַעֲבֵד. מִקּוֹם שֶׁאֵין מַחְשֵׁבָה פֹּסֶלֶת בְּחֻלִין. אֵינוֹ דַיִן שֶׁלְאָיָה הַפֶּלׁ הַזָּלֶךְ (אֵלא) אַחֲרֵי הַשׁוֹחֵט:

ג' הַשׁוֹחֵט לִשְׁם הַרִּים. לִשְׁם גְּבֻעוֹת. לִשְׁם יִמְמִים. לִשְׁם נְהָרוֹת. לִשְׁם מְדִבְרוֹת. שְׁחִיטָתוֹ פְּסָולָה. שְׁנִים אַזְחִין בְּסִכְינָה וְשׁוֹחָטִין. אַחֲד לִשְׁם אַחֲד מִכְלָל אַלְוִי. וְאַחֲד לִשְׁם דָּבָר בְּשִׁיר. שְׁחִיטָתוֹ פְּסָולָה:

ט' אֵין שׁוֹחָטִין לֹא לְתוֹךְ יִמְמִים וְלֹא לְתוֹךְ נְהָרוֹת וְלֹא לְתוֹךְ בְּלִים. אֲבָל שׁוֹחֵט הוּא לְתוֹךְ עֻזָּגָא שֶׁל מִים. וּבְסִפְינָה עַל גְּבֵי בְּלִים. אֵין שׁוֹחָטִין לְגֻמָּם אֶל עַקְרָב. אֲבָל עֹזֶה גֻמָּם בְּתוֹךְ בֵּיתָו בְּשֶׁבַיל שִׁיבְנָס הַקְּם לְתוֹקָה. וּבְשָׁוּוק לֹא יַעֲשֶׂה כֵן. שֶׁלְאָיָה יְחִקָּה אֶת הַאֲפִיקּוֹרֹסִים:

ו' הַשׁוֹחֵט לִשְׁם עַזְלָה. לִשְׁם שְׁלָמִים. לִשְׁם אַשְׁם תַּלְוִי. לִשְׁם פֶּסֶח. לִשְׁם תָזְהָה. שְׁחִיטָתוֹ פְּסָולָה. וּרְבִי שְׁמָעָון מַכְשִׁיר. שְׁנִים אַזְחִין בְּסִכְינָה וְשׁוֹחָטִין. אַחֲד לִשְׁם אַחֲד מִכְלָל אַלְוִי. וְאַחֲד לִשְׁם דָבָר בְּשִׁיר. שְׁחִיטָתוֹ פְּסָולָה הַשׁוֹחֵט לִשְׁם חַטְאת. לִשְׁם אַשְׁם וְדַאי. לִשְׁם בְּכוֹר. לִשְׁם מַעֲשָׂר. לִשְׁם תִּמְוֹרָה. שְׁחִיטָתוֹ בְּשִׁרָה. זֶה הַפֶּלׁל כֹּל דָבָר שְׁנִידָר וּנְדָבָר. הַשׁוֹחֵט לִשְׁמוֹ פְּסָול. וּשְׁאֵינוֹ נְדָר וּנְדָבָר. הַשׁוֹחֵט לִשְׁמוֹ בְּשִׁיר:

פרק ג

אלו טרפות בבהמה. נקבת הושט. ופסוקת הגרגרת.
 נקב קרום של מוח. נקב הלב לבית חלוץ. נשברה
 השדרה. ונפסק החוט שלה. נטלה הכבד ולא נשתייר
 הימנו כלום. הריאה שנקבה. או שחסירה. רבי שמעון
 אומר עד שתנקב לבית הסمفונות. נקבה הקבה. נקבה
 המקרה. נקבו הדקון. הבהיר הפנימית שנקבה. או שנקרע
 רוב החיצונה. רבי יהודה אומר הגדולה טפח והקטנה
 ברקה. המensus ובית הכו索ת שנקבו לחוץ. נפלת מז האג
 ונשתבררו רוב צלעותיה. ודרות הזאב. רבי יהודה אומר
 דרות הזאב בדקה. ודרות הארי בגסה. דרות הנץ
 בעוף הדק. ודרות הננס בעוף הננס. זה הקל. כל שאין
 כמו מה חייה טרפה:

ב ואלו כשרות בבהמה. נקבה הגרגרת או שנסדקאה. עד
 בימה תחסר. רבנן שמעון בן גמליאל אומר עד באיסר
 האיטלקאי. נפחתה הגלגולת ולא נקב קרום של מוח. נקב
 הלב ולא לבית חלוץ. נשברה השדרה ולא נפסק החוט
 שלה. נטלה הכבד ונשתייר הימנה בזיות. המensus ובית
 הכו索ת שנקבו זה לתוך זה. נטל הטחול. נטלו הפליות.
 נטל לחי התחתון. נטלה האם שלה. וחרוותה בידי שמים.
 הגלודה רבי מאיר מבשיר. ותחכמים פוסלים:

וְאַלּוּ טִירָפֹת בֶּעָזֶף נִקּוּבָת הַוּשֶׁט וּפְסִיקָת הַגְּרָגָרָת הַכְּתָה חֲלֵדָה עַל רַאֲשָׁה מִקּוּם שְׁעוֹשָׂה אֹתָה טִירָפָה נִקְבָּה מִקְרָקְבָּן נִקְבָּו הַדְּקִין גְּפָלָה לְאוֹר וְנַחֲמָרוּ בְּנֵי מַעַיָּה אִם יְרוּקִים פְּסוֹלָה אִם אֲדוֹמִים בְּשָׁרָה דָּרְסָה וְטִירָפָה בְּכַתֵּל אִז שְׁרָצַתָּה בְּהַמָּה וּמִפְרָכָתָה וְשְׁבָתָה מַעַת לְעֵית וּשְׁחַטָּה בְּשָׁרָה:

וְאַלּוּ בְּשִׁירָות בֶּעָזֶף נִקְבָּה הַגְּרָגָרָת אִז שְׁנֵסְדָּקָה הַכְּתָה חֲלֵדָה עַל רַאֲשָׁה מִקּוּם שְׁאַינְנוּ עֹשָׂה אֹתָה טִירָפָה נִקְבָּב הַזְּפָק רַבִּי אָוּמֵר אֲפִילּוּ נְטָל יִצְאֵו בְּנֵי מַעַיָּה וְלֹא נִקְבָּו נְשַׁתְּבָרְוּ גְּפִיה נְשַׁתְּבָרְוּ רְגָלִיה נְמַרְטָו בְּנֵפִיה רַבִּי יְהוּדָה אָוּמֵר אִם גְּפָלָה הַנּוֹצָה פְּסוֹלָה:

אֲחוּזֹת הַדָּם וְהַמְּעֻשֶּׂנֶת וְהַמְּצָנֶנֶת וּשְׁאַכְלָה הַרְדוֹפָנִי וּשְׁאַכְלָה צֹאת תְּרִגְזּוֹלִים אִז שְׁשַׁתָּה מִים הַרְעִים בְּשָׁרָה אֲכָלָה סִם הַמְּמוֹת אִז שְׁהַכְּבִישָׁה נְחַש מַוְתָּרָת מִשּׁוּם טִירָפָה וְאֲסֹורָה מִשּׁוּם סְכִנָּת גְּפָשׁוֹת:

סִימְנֵי בְּהַמָּה וִתְּחִיה נִאָמְרוּ מִן הַתּוֹרָה וּסִימְנֵי עֹזֶף לֹא נִאָמְרוּ אֲבָל אָמְרוּ חַכְמִים כֹּל עֹזֶף הַדּוֹרָס טָמָא כֹּל שִׁיעַשׁ לֹא אָצְבע יִתְּרָה וּזְפָק וּמִקְרָקְבָּן נְקָלָף טָהָר רַבִּי אַלְיָזָר בְּרַצְדָּוק אָוּמֵר כֹּל עֹזֶף הַחֹזֶל אֶת רְגָלֵיו טָמָא:

וּבְחַגְבִּים כֹּל שִׁיעַשׁ לֹא אָרְבָּע רְגָלִים אָרְבָּע בְּנֵפִים וּמִקְרָסְוּלִים וּבְנֵפִים חַזְפּוֹת אֶת רַבּוּ רַבִּי יוֹסֵי אָוּמֵר וּשְׁמוֹ חַגְבָּן וּבְדִגִּים שִׁיעַשׁ לֹא סְנֵפִיר וּקְשָׁקָשָׁת רַבִּי יְהוּדָה אָוּמֵר

שְׁנֵי קְשָׁקַשִּׁין וְסֶנְפִּיר אֶחָד. אֱלֹו הַן קְשָׁקַשִּׁין הַקְּבוּעִין בָּזֶה.
וְסֶנְפִּירָן הַפּוֹרֵח בָּהֶן:

פרק ד

בָּהֶם הַמְּקַשָּׁה לִילִד. וְהַזְּצִיא הַעֲבָר אֶת יָדוֹ וְהַחְזִירָה
מוֹתָר (בָּאֲכִילָה). הַזְּצִיא רָאשׁוֹ אֶפְּרַיִם עַל פִּי
שְׁהַחְזִירָה. הַרְיָה זֶה כִּילּוֹד. חַתֵּךְ מִן הַעֲבָר שְׁבַמְעֵיהָ מוֹתָר
בָּאֲכִילָה. מִן הַטְּחוֹל וּמִן הַכְּלִיּוֹת. אַסּוּר בָּאֲכִילָה. זֶה הַכְּלָל
כָּל דָּבָר שֶׁהִיא גּוֹפָה אַסּוּר. וְשֶׁאַינָה גּוֹפָה מוֹתָר:

ב הַמְּבָכֶרֶת הַמְּקַשָּׁה לִילִד. מַחְתַּךְ אָבָר וּמַשְׁלִיךְ
לְפֶלַבִּים. יֵצֵא רָבּוֹ הַרְיָה זֶה יַקְבֵּר. וְנַפְטִירָה מִן הַבְּכוּרָה:

ג בָּהֶם שְׁמַת עֻזְבָּרָה בַּתּוֹךְ מַעַיָּה. וְהַשְׁוִיט הַרְוֹעָה אֶת
יָדוֹ. נָגַע בָּזֶה בָּהֶם טְמֵאָה. בֵּין בָּהֶם טְהוֹרָה טְהוֹרָה.
רַבִּי יוֹסֵי הַגְּלִילִי אָזֶר בְּטְמֵאָה טְמֵאָה. בְּטְהוֹרָה טְהוֹרָה. וּכְנַ
הָאָשָׁה שְׁמַת וְלִדָה בַּתּוֹךְ מַעַיָּה. וְהַשְׁוִיטָה חִיה אֶת יָדָה
וּנְגַעַת בָּזֶה. הַחִיה טְמֵאָה טְמֵאָת שְׁבֻעָה. וְהָאָשָׁה טְהוֹרָה
עַד שִׁיצֵּא הַזְּלָד:

ד בָּהֶם הַמְּקַשָּׁה לִילִד. וְהַזְּצִיא הַעֲבָר אֶת יָדוֹ וְחַתְּכָה.
וְאַחֲרֵךְ שְׁחַט אֶת אַמְוֹן. הַבָּשָׂר טְהוֹר. שְׁחַט אֶת אַמְוֹן
וְאַחֲרֵךְ חַתְּכָה. הַבָּשָׂר מַגָּעַ נְבָלָה. דָבְרִי רַבִּי מאיר.
וְחַכְמִים אָזֶרֶם מַגָּע טְרִפה שְׁחֹותָה. מַה מְצִינוּ בְּטְרִפה
שְׁשִׁחְיִיטָה מִטְהָרָתָה. אֶפְּרַיִם שְׁחִיתָת בָּהֶם. תְּתִהְרֵר אֶת

האבר. אמר להם רבי מאיר לא. אם טהרה שחיתת טריפה אותה דבר שהוא גופה. טהיר את האבר דבר שאינו גופה. מפני לטרפה שחיתתה מטהרתתו. בהמה טמאה אסורה באכילה. וטרפה אסורה באכילה. מה בהמה טמאה אין שחיתתה מטהרתתו. אף טרפה לא טהרנה שחיתתה. אמרו לו לא. אם אמרת בהמה טמאה. שלא היה לה שעת הבשר. תאמר בטרפה שחיתה לא היה שעת הבשר. טול לך מה שחבתה. הרי שנולדת טרפה מון הבطن מפני לא. אם אמרת בהמה טמאה. שבנו אין במינה שחיתה. תאמר בטרפה שיש במינה שחיתה. בן שמונה חי אין שחיתתו מטהרטו. לפי שאין במינו שחיתה:

" השוויחת את הבהמה ומצא בה בן שמונה חי או מת. או בן תשעה חי. קורעו ומוציא את דמו. מצא בה בן תשעה חי. טעון שחיתה. וחייב משום אותו ואת בן דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים שחיתת אמו מטהרטו. רבי שמעון שזרי אומר אפילו בן חמיש שנים וחוזר בשדה. שחיתת אמו מטהרטו. קרעה ומצא בה בן תשעה חי. טעון שחיתה. לפי שלא נשחתה אמו:

" בהמה שנחתקו רגליה. מן הארץ ולםטה. בשלה. מן הארץ ולםעליה. פסולה. וכן שנTEL צומת הגידין. נשבר העצם. אם רrob הבשר קים שחיתתו מטהרטו. ואם אין רrob הבשר קים. אין שחיתתו מטהרטו:

ה השוחט את הבהמה. ומץא בה שליה. נפש היפה תאכלנה. ואינה מטמאה לא טמאת אוכליין. ולא טמאת נבלות. חשב עליה מטמאה טמאת אוכליין אבל לא טמאת נבלות. שליה שיצתה מקצתה אסורה באכילה. סימן ולד באשה. וסימן ולד בבהמה. המבררת שהפילה שליה ישליךנה לפלבים. ובמקדשין תקבר. ואין קוברין אותה בפרשת דרכים. ואין תולין אותה באילן מפני דרכי האמור:

פרק ה

אותו ואת בנו נוגג בארץ ובחוצה לארץ. בפני הבית ועלא בפני הבית בחולין ובמקדשין בצד. השוחט אותו ואת בנו חולין בחוץ. שניהם בשירים. והשני סופג את הארבעים. קדושים בחוץ. הראשון חיב ברת. ושניהם פסולים. ושניהם סופגין את הארבעים. חולין בפנים שניהם פסולים. והשני סופג את הארבעים. קדושים בפנים הראשון בשר ופטור. והשני סופג את הארבעים ופסול:

ב חולין וקדושים בחוץ הראשון בשר ופטור. והשני סופג את הארבעים ופסול. קדושים וחולין בחוץ הראשון חיב ברת ופסול. והשני בשר. ושניהם סופגין את הארבעים. חולין וקדושים בפנים שניהם פסולים. והשני סופג את הארבעים. קדושים וחולין בפנים הראשון בשר ופטור.

והשנִי סופג את הארכָעים ופסול. חולין בחוץ ובפנים. הראשׂון בשר ופטור. והשנִי סופג את הארכָעים ופסול. קדושים בחוץ ובפנים. הראשׂון חיב קרת. (וישניהם פסולין.) וישניהם סופגין את הארכָעים. חולין בפנים בחוץ. הראשׂון פסול ופטור. והשנִי סופג את הארכָעים ובשר. קדושים בפנים בחוץ. הראשׂון בשר ופטור. והשנִי סופג את הארכָעים ופסול:

השוחט ונמצא טרפה. השוחט לעבודת אלילים. השוחט פרת חטאת. ושור הגסקל. ועגלת ערופה. רבי שמעון פוטר וחכמים מחייבין. השוחט ונתקבלה בידו. והנזהר. והמעקר. פטור משום אותן ואת בן. שניים שלקהו פרה ובנה. اي זה שלקה ראשון ישחט ראשון. ואם קדם השנִי זכה. שחט פרה ואחר כך שני בנה. סופג שניים. שחט שני בנה. ואחר כך שחטה. סופג שניים. ארבעים. שחטה ואת בתה ואת בת בתה. סופג את שחטה ואת בת בתה. ואחר כך שחט את בתה. סופג את הארכָעים. סומכוס אומר משום רבי מאיר סופג שניים. בארכָעה פרקים בשנה המזבר בהמה לחבירו. צריך להודיעו. אמה מכרתי לשחווט. בתה מכרתי לשחווט. ואלו הן. ערב יום טוב האחרון של חג. וערב יום טוב הראשׂון של פסח. וערב עצרת. וערב ראש השנה. וכדברי רבי יוסי הגלילי אף ערב יום הקפורים בgalil. אמר רבי יהודה אמרתי בזמן שאין לו ריווח. אבל יש

לו ריווח אינו צריך להוציאו. ומזהה רבינו יהודה במעשה
את האם לחתון. ואות הבת לבלה. שצרכיך להוציאו בידוע
ששניהם שוחטין ביום אחד:

ד בארבעה פרקים אלו משלחיתין את הטבח בעל בראשו.
אפיקול שור שוה אלף דינרין. ואין לו ללווקח. אלא דינר.
כופין אותו לשחוות. לפיכך אם מת מות ללווקח. אבל
בשאר ימות השנה אינו כן. לפיכך אם מת מות למוור:

ה יום אחד האמור באזתו ואות בנו. היום הולך אחר
הليلة. את זו דרש (רבי שמואל) בן זומא נאמר במעשה
בראשית יום אחד. ונאמר באותו יום זומא אמר במעשה
מהו יום אחד האמור במעשה בראשית. היום הולך אחר
הليلة. אף יום אחד האמור באותו יום בנו. היום הולך
אחר הלילה:

פרק ו'

כPsi הדם נוגג בארץ ובוחזה לאָרֶץ. בפני הבית ושלא
בפני הבית. בחולין אבל לא במקדשים. ונוגג
בחיה ובעוף. בזמן ובשאינו מזמן. ונוגג בכווי. מפני
שהוא ספק. ואין שוחטין אותו ביום טוב. ואם שחתו.
אין מבסין את דמו:

ב' השוחט ונמצא טרפה. והשוחט לעבוזת אלילים.
השוחט חולין בפנים מקדשים בחוץ. חיה ועוף הנסקלים.

רבי מאיר מחייב וחכמים פוטרין. השוחט ונחנבלת בידיו.
הנוchar והמעker. פטור מלכשות:

ג' חרש שוטה וקטן ששותו. ואחרים רואין אותן חיבין
לכשות. בין לבין עצמן. פטורים מלכשות. וכן לענן אותו
ואת בנו ששותו. ואחרים רואין אותו. אסור לשוחט
אחריהם. בין לבין עצמן. רבי מאיר מתיר לשוחט
אחריהם. וחכמים אוסרים. ומזהם שם שותו. שאינן
סופגים את הארבעים:

ד' שחט מהה חיota במקום אחד. כסוי אחד לבלו. מהה
עופות במקום אחד. כסוי אחד לבלו. חייה ועוף במקום
אחד. כסוי אחד לבלו. רבי יהודה אומר שחט חייה יבשנה.
וآخر בקד ישחות את העוף. שחט ולא כסיה וראשו אחר.
חיב לבכשות. פסהו ונחנבלת. פטור מלכשות. פסהו הרוח.
חיב לבכשות:

ה' דם שנתקערב במים. אם יש בו מראה דם. חיב לבכשות.
נתערב בין. רואין אותו לאלו הוא מים. נתערב בדם
הבהמה או בדם החיה. רואין אותו לאלו הוא מים. רבי
יהודא אומר אין דם מבטל דם. (דם) הנתקע וshall הסבון
חיב לבכשות. אמר רבי יהודה אימתי בזמן שאין שם דם
אללא הוא. אבל יש שם דם שלא הוא. פטור מלכשות:

ו' בימה מכשין ובמה אין מכשין. מכשין בזבל הדק. ובחול
הדק. ובסיד ובחרסית ובלבנה ובמנוגפה שכחתשה. אבל

אין מבָּסִין. לא בזבְּל הַגֵּס. ולא בחֹזֶל הַגֵּס. ולא בלְבָנָה. ולא במְגֻופָה שלֹא בתְּשֵׁה. ולא יכָּפֵה עלִיו הכְּלֵי. בלָל אמר רבָּן שמְעוֹן בן גמְלִיאָל דבָּר שמְגַדֵּל צמְחִין מבָּסִין בזֹ. ושָׁאַנוּ מגַּדֵּל צמְחִים אין מבָּסִין בזֹ:

פרק ז

גַּיד הנֶשֶׁה נוֹהָג באָרֶץ ובְּחוֹצָה לאָרֶץ. בפֿנֵי הבֵּית ושְׁלָא בפֿנֵי הבֵּית. בחֹלֵין ובְּמִקְדָּשִׁים. ונוֹהָג בבְּהָמָה ובְּחִיה. בירְך של ימִין ובִּירְך של שמָאָל. ואַיִלּוֹן נוֹהָג בעֹזֶף. מפֿנֵי שאַיִלּוֹן לוּ כף. ונוֹהָג בשְׁלֵיל. רבִּי יהָוָדָה אוֹמֵר איָנוֹ נוֹהָג בשְׁלֵיל. וחַלְבּוֹן מוֹתָר. אזִין הטְבַחִין גאַמְגִין על גיד הנֶשֶׁה. דבָּרִי רבִּי מאֲיָר. וחַכְמִים אוּמְרִים גאַמְגִין עלִיו ועַל החַלְבָּב:

ב שולֵח אדָם לגָּבָרִי ירַד שגַּיד הנֶשֶׁה בתְּזֵבָה. מפֿנֵי שמְקוֹמוֹ גבָּר. הנוֹטֵל אזִיד הנֶשֶׁה צרִיךְ שיַּטְוֹל את בלוֹ. רבִּי יהָוָדָה אוֹמֵר כדי לקִים בז מצֹוֹת גטִילָה:

ג האָכֵל מגַּיד הנֶשֶׁה בצִוִּית. סוֹפֵג ארְבָּעִים. אכְּלֹו ואַיִלּוֹן בצִוִּית חיבָּר. אכְּלֹמֶד מזֹהָה בצִוִּית ומְזֹהָה בצִוִּית. סוֹפֵג שמְוֹנִים. רבִּי יהָוָדָה אוֹמֵר איָנוֹ סוֹפֵג אלָא ארְבָּעִים:

ד ירַד שגַּתְבָּשֶׁל בהָ גיד הנֶשֶׁה. אם ישָׁבַת בהָ בנוֹתָן טעם הרְבִי אסּוֹרָה. ביְצֵד משְׁעָרִין אוֹתָה בבָּשָׂר בלְפָתָה:

ה גיד הנשלה שנתבשל עם הגדים. בזמן שטמפניו בנותן טעם. ואם איןנו מכירו. כלון אסוריין והרطب בנותן טעם. וכן חתיכה של נבליה. וכן חתיכה של דג טמא. שנתבשלו עם החתיכות. בזמן שטמפניו בנותן טעם. ואם לאו כלון אסוריות והרطب בנותן טעם:

ו נהג בטחורה ואינו נהג בטמאה. רבי יהודה אומר אף בטמאה. אמר רבי יהודה ולא מבני יעקב נאסר גיד הנשלה. ועודין בהמה טמאה מותרת להן. אמרו לו בסיני נאמר. אלא שנכתב במקומו:

פרק ח

כל הבשר אסור לבשל בחלב. חוץ מבשר דגים וחתגים. ואסור להעלותו עם גבינה על השלחן. חוץ מבשר דגים וחתגים. הנדר מן הבשר. מותר בבשר דגים וחתגים. העוז עולה עם הגבינה על השלחן ואינו נאכל. דברי בית שמאי. ובית הלל אומרים לא עולה ולא נאכל. אמר רבי יוסי זו מקולי בית שמאי ומחרמי בית הלל. באיזה שלחן אמרו בשלחן שאוכל עליו. אבל בשלחן שסודר עליו את התבשיל. נזתן זה בצד זה ואינו חוזיש: ב צורר אדם בשר וגבינה במטפחת אחת. ובלבד שלא יהו נוגעים זה בזה. רבנן שמעון בן גמליאל אומר אף שני אכسان אין אוכלין על שלחן אחד. זה בשר וזה גבינה. ואין חוזישין:

טפת חלב שנפלת על החתיכה. אם יש בה בנותן טעם באזת חתיכה (אסורה). נעראת הקדרה. אם יש בה בנותן טעם באזת קדרה (אסורה). הפלל קורעו ומוציא את חלבו. לא קרעו אינו עוצר עליו. הלב קורעו ומוציא את דמו. לא קרעו אינו עוצר עליו. המעליה את העוף עם הגבינה על השלחן. אינו עוצר אלא תשעה:

בשר בהמה טהורה. בחלב בהמה טהורה. אסור לבשל ואסור בהנאה. בשר בהמה טהורה בחלב בהמה טמאה. בשר בהמה טמאה בחלב בהמה טהורה. מתר לבשל. ומתר בהנאה. רבי עקיבא אומר חי ועוף איננו מן התורה. שנאמר לא תבשל גדי בחלב אמו שלש פעמים. פרט לחיה ולעוף ולבהמה טמאה. רבי יוסי הגלילי אומר. נאמר לא תאכלו כל נבלה. ונאמר לא תבשל גדי בחלב אמו. את שאסור משום נבלה אסור לבשל בחלב. עוף שאסור משום נבלה. יכול יהא אסור לבשל בחלב. תלמוד לומר בחלב אמו. יצא עוף שאין לו חלב אם:

קבת נברין ושל נבלה. הרי זו אסורה. המעד בעורה של קבה בשירה. אם יש בה בנותן טעם. הרי זו אסורה. בשירה שינקה מן הטירפה. קבתה אסורה. וטרפה שינקה מן הקשרה. קבתה מתרת. מפני שכנים במעיה:

חמר בחלב מבדים וחמר בדם מבחלב. חמר בחלב שהוא מזעלין בו. וחיבין עליו. משום פגול ונותר וטמא.

מה שאינו בן בדים ווחמר בדים. שהדם נזהג בבהמה וחיה
עווף. בין טמאין ובין טהורים. והחלב אינו נזהג אלא
בבהמה טהורה בלבד:

פרק ט

העור והרטב. והקיפה והאלל והעצמות והגידין
ומקרנים והטלאים. מצטרפין לטמא טמאת
אוכלים. אבל לא טמאת נבלות. וכיוצא בו השוחט
בהמה טמאה לנכרי. והיא מפרכסת. מטמא טמאת
אוכליין. אבל לא טמאת נבלות. עד שתמות. או עד שיתיזו
את רשעה. רבה לטמא טמאת אוכליין. ממה שרבבה
לטמא טמאות נבלות. רבי יהודה אומר האלל המבנש.
אם יש בו כזית במקום אחד. חיב עליו:

ב אלו שעורותיהם כבשרן. עור האדם. עור חזיר של ישבוב.
רבי יוסי אומר אף עור חזיר הבר. עור הטוטרת של
גמל הרכבה. ועור הראש של עגל הרך. ועור הפרשות.
עור בית הבשთ. ועור השليل. ועור שתחת האליה.
עור האנקה והבלח והלטאה והחמת. רבי יהודה אומר
הلتאה בחלבך. וכלו שעבדון או שהילד בהן כדי עבודה
טההורין. חוץ מעור האדם. רבי יהודה בן נורי אומר שמונה
שרצים יש להן עורות:

ג המפשיט בבהמה ובחיה בטהורה ובטמא. בדקה
ובגסה. לשטיח כדי אחיזה. ולחמת עד שיפשיט את

החזיה. המריגיל בלו' חبور לטמא. לטמא ולטמא. עוז שעל האואר. רבי יוחנן בן נורי אומר אינו חبور. וחכמים אומרים חبور עד שיפשיט את בלו':

ד עוז שיש עליו בזיתבשר. הנוגע בצדיב היוצא ממנה. ובשערה שבגנוו טמא. היז עליו בשני חצאי זיתים. מטמאין במשא ולא ב מגע. דברי רבי ישמעאל. רבי עקיבא אומר לא ב מגע ולא במשא. ומזה רבי עקיבא בשני חצאי זיתים. שתחנו בקיסם. והסיטן שהוא טמא. ומפני מה רבי עקיבא מטהר בעור. מפני שהעוז מבטלן:

ה קלילת המת וקלילת המקדשים. הנוגע בהן בין סתומים בין נקובים טמא. קלילת נבללה וקלילת השערץ. הנוגע בהן סתומים טהורים. נקובים כל שהוא. מטמאים ב מגע. מניין שאף במשא. תלמוד לומר הנוגע והנושא. את שבא לכלל מגע. בא לכלל משא. לא בא לכלל מגע. לא בא לכלל משא:

ו ביצת השערץ המפרקמת טהורה. נקבה כל שהוא טמא. עבר שחרציו בשר וחציו אדמה. הנוגע בבשר טמא. באדמה טהור. רבי יהודה אומר אף הנוגע באדמה שכנגד הבשר טמא:

ז האבר והבשר המידלידין בבהמה. מטמאין טמאת אוכליין במקומן. וצריכין הקשר. נשחתה הבהמה הקשו. בדמייה. דברי רבי מאיר. רבי שמואון אומר לא הקשו.

מִתְהַבֵּה מִתְהַבֵּה. הַבָּשֶׂר אֲרִיךְ הַכְּשֵׁר. הָאָבָר מַטִּמָּא מִשּׁוּם
אָבָר מִן הַחַי. וְאֵינוֹ מַטִּמָּא מִשּׁוּם אָבָר נִבְלָה. דָּבָרִי רַبִּי
מַאיִיר. וְרַבִּי שְׁמֻעוֹן מַטִּהָר:

" הָאָבָר וְהַבָּשֶׂר הַמַּדְלְקָלִין. בָּאָדָם טְהוֹרִין. מִתְהַבֵּה.
הַבָּשֶׂר טְהוֹר. הָאָבָר מַטִּמָּא מִשּׁוּם אָבָר מִן הַחַי. וְאֵינוֹ
מַטִּמָּא מִשּׁוּם אָבָר מִן הַמַּת. דָּבָרִי רַבִּי מַאיִיר. וְרַבִּי שְׁמֻעוֹן
מַטִּהָר:

יום כ

פרק י

הַזְּרוּעַ וְהַלְּחִים וְהַקְּבָה . נֹהֲגֵין בָּאָרֶץ וּבְחוֹצֶה לְאָרֶץ .
בְּפִנֵּי הַבַּיִת . וְשֶׁלָּא בְּפִנֵּי הַבַּיִת . בְּחֹלוֹן אֲבָל לֹא
בְּמִקְדָּשִׁין . שְׁחִיה בְּדִין וּמָה אָמַר הַחֹלוֹן שְׁאֵין חִיבֵּן בְּחִזָּה
וּשְׂזָק . חִיבֵּן בְּמִתְנּוֹת . קָדְשִׁים שְׁחִיבֵּן בְּחִזָּה וּשְׂזָק . אֵינוֹ
דִין שְׁחִיבֵּן בְּמִתְנּוֹת . תַּלְמֹוד לוֹמֵר וְאַתָּן אָוֹתָם לְאַהֲרֹן
הַלְּהֹן וְלַבְּנֵנוֹ לְחַק עָוָלָם . אֵין לְךָ אֶלְאָ מָה שֶׁאָמַר בְּעַנְיוֹן :

בָּכָל הַקָּדְשִׁים שֶׁקָּדָם מָום קָבוּעַ לְהַקְדִּשׁוֹן וּגְפָדוֹן . חִיבֵּן
בְּבִכְורָה וּבְמִתְנּוֹת . וַיּוֹצְאֵין לְחֹלוֹן לְהַגּוֹן וּלְהַעֲבֹד . וְלֹא
וְחַלְבֵּנוֹ מִתֶּר לְאַחֲר פְּדִיּוֹן . וְהַשׁוֹחֵטָן בְּחִזָּה פָּטוֹר . וְאֵין
עוֹשֵׂין תְּמוּרָה . וְאָמַר מַתוּ יְפָדוּ . חֹזֶן מִן הַבְּכוֹר וּמִן
הַמְּעֹשֵׂר . כָּל שֶׁקָּדָם הַקְדִּשׁוֹן אֶת מַוְּמָן . אֵוֹ מָום עֹזֶר
לְהַקְדִּשׁוֹן . וְלְאַחֲר מִכְאָן נֹלֵד לְהָם מָום קָבוּעַ וּגְפָדוֹן .
פָּטוֹרֵין מִן הַבְּכוֹר וּמִן הַמִּתְנּוֹת . וְאֵין יוֹצְאֵין לְחֹלוֹן
לְהַגּוֹן וּלְהַעֲבֹד . וְלֹא וְחַלְבֵּנוֹ אָסֹור לְאַחֲר פְּדִיּוֹן . וְהַשׁוֹחֵטָן
בְּחִזָּה חִיבֵּן . וְעוֹשֵׂין תְּמוּרָה . וְאָמַר מַתוּ יְקָבְרוּ :

גָּבְכוֹר שְׁנַת עַרְבָּה בְּמַאֲהָה . בָּזְמָן שְׁמָאָה שׁוֹחֵטִין אֶת בָּלָן .
פּוֹטְרִין אֶת בָּלָן . אֶחָד שׁוֹחֵט אֶת בָּלָן . פּוֹטְרִין לוֹ אֶחָד .
הַשׁוֹחֵט לְפָהָן וְלְגָכְרִי . פָּטוֹר מִן הַמִּתְנּוֹת . וְהַמְּשַׁתְּחַפֵּף
עַמְּהָם צָרִיךְ שִׁירְשָׁוּם . וְאָמַר חֹזֶן מִן הַמִּתְנּוֹת . פָּטוֹר
מִן הַמִּתְנּוֹת . אָמַר מִכּוֹר לִי בְּנֵי מַעְיָה שֶׁל פָּרָה . וְהִי בְּהַנּוּ

מִתְנָזֶת· נוֹתֵן לַבָּהוּ· וְאַיִלּוֹ מִנְבָּה לֹא מִן הַדְּמִים· לְקָח הַיְמָנוּ
בִּמְשָׁקֵל· נוֹתֵן לַבָּהוּ וְמִנְבָּה לֹא מִן הַדְּמִים:

^ג גַּר שְׂנִתְגִּיר. וְהִתְהַלֵּךְ לֹא פָּרָה. נִשְׁתַּחֲווּתָה עַד שֶׁלֹּא גַּתְגִּיר
פָּטוּר. מִשְׂנִתְגִּיר חַיָּב. וְאַם סְפָק פָּטוּר. שְׁהַמּוֹצִיא מִחְבָּרוֹ
עַלְיוֹ הַרְאִיה. אַיִלּוֹ הַזְּרוּעַ מִן הַפְּרָק שֶׁל אַרְכְּבָה. עַד כִּי
שֶׁל יָד. וְהַוָּא שֶׁל נְזִיר. וּכְנֶגֶדו בָּרֶגֶל. שֹׁזֶק. רַבִּי יְהוּדָה אָמֵר
שֹׁזֶק מִן הַפְּרָק. שֶׁל אַרְכְּבָה. עַד סְכָד שֶׁל רֶגֶל. אַיִלּוֹ לְחֵי.
מִן הַפְּרָק שֶׁל לְחֵי. עַד פִּיקָה שֶׁל גְּרָגרָת:

פרק יא

רָאשִׁית הַגּוֹן. נוֹתֵג בָּאָרֶץ וּבְחוֹצֶה לְאָרֶץ. בְּפִנֵּי הַבַּיִת.
וְשֶׁלֹּא בְּפִנֵּי הַבַּיִת. בְּחֻלִּין אָבֵל לֹא בְּמִקְדְּשִׁין.
חַמְרָה בְּזָרוּעַ וּבְלְחִים וּבְקִיבָה מִרְאשִׁית הַגּוֹן. שְׁהַזְּרוּעַ
וּבְלְחִים וּמִקְבָּה. נוֹתְגִים בְּבָקָר וּבְצָאן. בְּמִרְבָּה וּבְמוּעָט.
וּרְאשִׁית הַגּוֹן אַיִלּוֹ נוֹתֵג אֶלָּא בְּרַחְלוֹת. וְאַיִלּוֹ נוֹתֵג אֶלָּא
בְּמִרְבָּה:

^ג וּכְמָה הוּא מִרְבָּה. בֵּית שְׁמָאי אָמְרִים שְׁתִי רַחְלוֹת.
שְׁנִיאָמֵר יְחִיָּה אִישׁ עֲגָלָת בָּקָר וּשְׁתִי צָאן. וּבֵית הַלְּלָל
אָמְרִים חַמְשׁ שְׁנִיאָמֵר חַמְשׁ צָאן עֲשָׂוּתָה. רַבִּי דָוִסָּא בָּן
הַרְכִּינֶס אָמֵר חַמְשׁ רַחְלוֹת גּוֹזֹזֶת מִנָּה (מִנָּה) וּפְרָס.
חַיּוֹת בְּרַאשִׁית הַגּוֹן. וּחַכְמִים אָמְרִים חַמְשׁ רַחְלוֹת
גּוֹזֹזֶת בָּל שְׁהָן. וּכְמָה הוּא נוֹתֵן לֹא מִשְׁקָל חַמְשׁ סְלָעִים
בְּיְהוּדָה. שְׁהָן עַשֶּׂר סְלָעִים בְּגָלְיל. מַלְבָּן וּלְאַצּוֹא. בְּדִי

לעשות ממנה בגד קטן. שנאמר תתן לו. שיהא בו כדי מותנה. לא הספיק לתנו לו עד שעבשו פטור. לבנו ולא עבשו חיב. הלוκח גו צאנו של נבר. פטור מראשית הגז. הלווקח גו צאנו של חבירו. אם שיר המוכר (המוכר) חיב. לא שיר. הלווקח חיב. היו לו שני מינים שהוחפות ולבנות. מכר לו שהוחפות. אבל לא לבנות. זכרים אבל לא נקבות. זה נותן לעצמו. וזה נותן לעצמו:

פרק יב

שלוח הקן נהג בארץ ובחוצה לארץ. בפני הבית ושלול**א** בפני הבית. בחולין אבל לא במקדשין. חמץ בכסי הדם משלוח הקן. שבסי הדם נהג בחיה ובעווף. במזון ובשיאנו מזון. ושלוח הקן אינו נהג אלא בעוף. ואינו נהג אלא בשיאנו מזון. איזה שאינו מזון. בגין אוזין ותרנגולים שקנו בפרדס. אבל אם קנו בבית. וכן יני הרדייסיות. פטור מלשלח. עוף טמא פטור מלשלח:
ב עוף טמא רובץ על ביצי עוף טהור. וטהור רובץ על ביצי עוף טמא. פטור מלשלח. קורא זכר רבי אליעזר מחייב. וחכמים פוטרין:

ג היה מעופפת. בזמן שנפיה נוגעת בקן. חיב לשלח. אין לנפיה נוגעות בקן. פטור מלשלח. אין שם אלא אפרוח אחד. או ביצה אחת. חיב לשלח שנאמר קן. קן מבל מקום. היו שם אפרוחין מפרייחין. או באים מזרות.

פטור מלשלח. שנאמר והאם רובהצת על האפרוחים או על הביצים מה אפרוחין בני קיימת אף ביצים בני קיימת. יצאו מזרות ומה הביצים צריכין לאם. אף האפרוחים צריכין לאם. יצאו מפריחין שלחה וחורה. שלחה וחורה. אפילו ארבעה וחמשה פעמים חיב. שנאמר שליח תשlich אמר הריני נוטל את האם. ומשלח את הבנים חיב לשlich. שנאמר שליח תשlich את האם. נטול הבנים והחוירן לך. ואחר بد חורה האם עליהם. פטור מלשלח:

ד הנוטל אם על הבנים רבי יהודה אומר לוכה ואני משלח. וחכמים אומרים משלח ואני לוכה זה הכלל כל מצות לא תעשה שיש בה קום עשה אין לוקין עליה:

ה לא יטול אדם אם על הבנים. אפילו לטהר את המטווע. ומה אם מצוה קלה שהיא באיסר. אמרה תורה למען ייטב לך והארבת ימים. קל וחומר על מצות חמורות שבתורה: סליק

מסכת בכורות

פרק א

הלוֹקֵחׁ עֹבֶר חַמּוֹר שֶׁל גְּבָרִי וְהַמּוֹכֵר לוֹ אֲף עַל פִּי
שָׂאַיָּנוּ רְשָׁאֵי וְהַמְשַׁתְּחֵרְתִּי לוֹ וְהַמְקַבֵּל מִמְּנָנוּ
וְהַנּוֹתֵן לוֹ בְּקַבְּלָה פָּטוּר מִן הַבְּכֹרָה שֶׁנְאָמָר בַּיִשְׂרָאֵל
אֲבָל לֹא בְּאֶחָדִים כְּהַנִּים וְלֹוִים פָּטוּרין מַקְלֵל וְחַמְרֵר אֲםִם
פָּטוּר שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר דֵין הוּא שִׁיפְּטוּר אֶת עַצְמָנוּ:

ב' פָּרָה שִׁילְדָה בְּמִינֵי חַמּוֹר וְחַמּוֹר שִׁילְדָה בְּמִינֵי סֻס פָּטוּר
מִן הַבְּכֹרָה שֶׁנְאָמָר פָּטָר חַמּוֹר פָּטָר חַמּוֹר שְׁנֵי פְּעָמִים
עַד שִׁיהָא הַיּוֹלֵד חַמּוֹר וְהַנּוֹלֵד חַמּוֹר וְמֵה הַמְּבָאֵבֵלָה
בְּהַמָּה טְהוֹרָה שִׁילְדָה בְּמִינֵי בְּהַמָּה טְמֵאָה מְתָר בְּאֶבְיָלָה
וְטְמֵאָה שִׁילְדָה בְּמִינֵי בְּהַמָּה טְהוֹרָה אָסּוּר בְּאֶבְיָלָה
שְׁהַיּוֹצֵא מִן הַטְמֵא טְמֵא וְהַיּוֹצֵא מִן הַטְהוֹר טְהוֹר דְגַן
טְמֵא שְׁבָלָע דְגַן טְהוֹר מְתָר בְּאֶבְיָלָה וְטְהוֹר שְׁבָלָע דְגַן
טְמֵא אָסּוּר בְּאֶבְיָלָה לְפִי שָׂאַיָּנוּ גְדוּלָיו:

ג' חַמּוֹר שֶׁלָא בְּכָרָה וְיַלְדָה שְׁנֵי זָכְרִים נוֹתֵן טֶלֶת אֶחָד
לִפְהָנוּ זָכָר וְנִקְבָּה מִפְרִישׁ טֶלֶת אֶחָד לְעַצְמוֹ שְׁתִי חַמּוֹרים
שֶׁלָא בְּכָרוּ וְיַלְדוֹ שְׁנֵי זָכְרִים נוֹתֵן שְׁנֵי טֶלֶיטִים לִפְהָנוּ זָכָר
וְנִקְבָּה או שְׁנֵי זָכְרִים וְנִקְבָּה נוֹתֵן טֶלֶת אֶחָד לִפְהָנוּ שְׁתִי
נִקְבּוֹת זָכָר או שְׁנֵי זָכְרִים וְשְׁתִי נִקְבּוֹת אֵין בָּאוּ לִפְהָנוּ
כָּלּוּם:

ד אחת בבראה ואחת שלא בבראה וילדו שני זברים נזתן טלה אחד לפהן זכר ונקבה מפריש טלה אחד לעצמו שנאמר ופטר חמוץ תפדה בשעה מן הקבושים ומון העזים זכר ונקבה גדוול וקטן תמים ובעל מום ופודה בו פעמים הרבה נבעס לדיר להתעשר ואם מת נהנים בו:

ה אין פודים לא בעגל ולא בחיה ולא בשחיטה ולא בטריפה ולא בכלאים ולא בכוי רבי אליעזר מתייר בכלאים מפני שהוא שה ואוסר בכוי מפני שהוא ספק נתנו לפהן אין הפהן רשאי לקימז עד שיפריש מה:

ו המפריש פדיון פטר חמוץ ומה רבי אליעזר אומר חיבין באחריותו בחמש שלעים של בן וחכמים אומרים אין חיבין באחריותו בפדיון מעשר שני העיד רבי יהושע ורבי צדוק על פדיון פטר חמוץ שמית שני אין בפהן כלום מה פטר חמוץ רבי אליעזר אומר יקבר ומתר בהנאותו של טלה וחכמים אומרים אינו צריך להקבר וטהלה לפהן:

ו לא רצה לփדותו עורפו בקופץ מאחריו וקוברו מצות פדיה קודמת למצות עירפה שנאמר ומה לא תפדה וערפתה מצות יעידה קודמת למצות פדיה שנאמר אשר לו יעדת והפדה מצות יבום קודמת למצות חלייצה בראשונה שהיו מתחוננים לשם מצוה ועכשו שאינו

מחבונין לשם מצוה. אמרו מצות חלייצה קודמת למצות
יבום. מצות גאולה באדוניו הוא קודם לכם אדם. שנאמר
ואם לא יגאל ונember בערבה:

פרק ב

הלוκה עובר פורתו של נברוי והמוכר לו אף על פי
שאינו רשאי המשפט לו. ומה מקבל ממנו.
והנוטן לו בקבלה. פטור מן הבכורה. שנאמר בישראל
אבל לא באחרים. בהנים ולויים חיבין. לא נפטרו מבכור
ביהמה טהורה. (ולא נפטרו) אלא מפדיין הבן ומפטר
חמור:

ב כל מקדשים שקדם מום קבוע להקדשן ונפטרו. חיבים
בבכורה ובמתנות. יוצאי לחולין לגוז ולהעבד. וולדון
וחלבו מותר לאחר פדיון. והשוחט בחוץ פטור. ואין
עוושים תמורה. ואם מתו יפטדו חוץ מן הבכור ומן
המעשר:

ג כל שקדם הקדשן את מומן או מום עובר להקדשן.
וילא אחר מכאן נולד להם מום קבוע ונפטרו. פטורין מן
הbacורה וממן המתנות. ואינם יוצאים לחולין. לגוז ולהעבד.
ולדון וחלבו אסור לאחר פדיון. והשוחט בחוץ חיב.
ועושין תמורה. ואם מתו יקברו:

ד המקבל צאו ברזל מן הנברוי. ולדות פטורין. ולדי (ולדי) ולדות חיבין העמיד ולדות מהתאמותיהם. ולדי ולדות פטורים. ולדי ולדי ולדות חיבין. רבנו שמואל בן גמליאל אומר אפלו עד עשרה דורות פטורים.
שאחריותן לנברוי:

ה רחל שלדה במיין עז. ועוז שלדה במיין רחל. פטור מן הבכורה. ואם יש בו מחלוקת סימנים חיב:

ו רחל שלא בכורה וילדה שני זברים. ויצאו שני ראשיהם באחד. רבי יוסי הגלילי אומר שנייהו לפהן שנאמר הזכרים לוי. וחכמים אומרים אי אפשר. אלא אחד לו ואחד לפהן. רבי טרפון אומר הכהן בורר לו את היפה. רבי עקיבא אומר משמנים ביןיהם. והשני ירעעה עד שישתאב. וחיב במתנות. רבי יוסי פוטר. מת אחד מהן. רבי טרפון אומר יחלוקו. רבי עקיבא אומר המוציא מתבירו עליו הראיה. זכר ונkehה אין כאן לפהן כלום:

ו שתי רחלות שלא בכרו. וילדו שני זברים. נתן שנייהו לפהן. זכר ונkehה. הזכר לפהן. שני זברים ונkehה. אחד לו ואחד לפהן. רבי טרנון אומר הכהן בורר לו את היפה. רבי עקיבא אומר משמנים ביןיהם. והשני ירעעה עד שישתאב. וחיב במתנות. רבי יוסי פוטר. מת אחד מהן. רבי טרנון אומר יחלוקו. רבי עקיבא אומר המוציא

**מחבירו עליו הראה. שתי נקבות זכר. או שני זכרים
ושתי נקבות אין באן לפהן כלום:**

" אחת בכורה. ואחת שלא בכורה. וילדו שני זכרים. אחד לו ואחד לפהן. רבי טרפון אומר הפהן בורר לו את היפה. רבי עקיבא אומר משפטן בינויהם. והשני ירעעה עד שיטאב. וחיב במתנות. רבי יוסף פוטר. שהיה רבי יוסף אומר כל שחלפיו ביד בהן. פטור מן המתנות. רבי מאיר מחיב. מת אחד מהן. רבי טרפון אומר יחלקו. רבי עקיבא אומר המוציא מחבירו עליו הראה. זכר ונקבה אין באן לפהן כלום:

" יוצא לפניו והבא אחריו. רבי טרפון אומר שנייהם ירעעו עד שיטאבו. ויאכלו במוםם לבעלים. רבי עקיבא אומר שנייהם אינם בכור. הראשון משווים שאנו פטר רחם. והשני משווים שקדם אחר:

פרק ג

הלוֹקֵח בָּהָמָה מִן הַגְּבָרִי וְאֵין יְדֹוע אֶם בְּכֶרֶת וְאֵם לֹא בְּכֶרֶת. רַبִּי יִשְׁמָעָאֵל אָזֶר עָז בְּתַ שְׁנַתָּה וְךָדִי לְכָהּן. מִפְּאָז וְאֵילֶיךָ סֶפֶק. פֶּרֶה וְחַמֹּר בְּנוֹת שֶׁלֶשׁ וְךָדִי לְכָהּן. מִפְּאָז וְאֵילֶיךָ סֶפֶק. אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא אֶלְוּ בַּוְלֵד בְּלִבְדֵי בָּהָמָה נְפִטְרָתָה. הִיא בְּדָבְרִיךָ אֶלְאָ אַמְרוּ. סִימֵן הַוְלֵד בָּהָמָה דְּקָה טְנוּף. וּבְגַשָּׁה שְׁלִיחָה. וּבְאַשָּׁה שְׁפִיר וּשְׁלִיחָה. זֶה הַבְּלֵל כָּל שְׁזִדּוּעַ שְׁבָכֶרֶת. אֵין בָּאָן לְכָהּן כְּלָום. וּכְלָ שְׁלָא בְּכֶרֶת. חֲרִי זוּ הַלְּכָהּן. אֶם סֶפֶק יַאֲכֵל בְּמוֹמוֹ לְבָעָלִים. רַבִּי אַלְיעָזֶר בָּן יַעֲקֹב אָזֶר בָּהָמָה גַּסְהָ שְׁשָׁפָעָה חֲרִיתָת דָם. חֲרִי זוּ תִּקְבָּר. וּנְפִטְרָה מִן הַבְּכוֹרָה:

ב רַבִּי שְׁמֻעוֹן בָּן גַּמְלִיאֵל אָזֶר הַלוֹקֵח בָּהָמָה מִニְקָה מִן הַגְּבָרִי. אֵינוֹ חוֹשֵׁש שֶׁמְאָבָנָה שֶׁל אַחֲרַת הִיא. נְכָנס לְתֹזֵךְ עַדְרוֹ. וּרְאָה אֶת הַמִּבְכִּירוֹת מִニְקָות. וְאֶת שֶׁאֵינוֹ מִבְכִּירוֹת מִニְקָות. אֵינוֹ חוֹשֵׁש שֶׁמְאָבָנָה שֶׁל זוּ בָּא לֹ אָצֵל זוּ. וּשְׁמָא בָנָה שֶׁל זוּ בָּא לֹ אָצֵל זוּ:

ג רַבִּי יוֹסֵי בָּן מִשְׁלָם אָזֶר הַשׁוֹחֵט אֶת הַבְּכוֹר. עֹזֶה מֶקוּם בְּקוֹפִיצָן מִפְּאָז וּמִפְּאָז. וּתוֹלֵש הַשְׁעָר. וּבְלִבְדֵי שְׁלָא יַזְיֵּן מִמֶּקוּמוֹ. וּבָנָה הַתּוֹלֵש אֶת הַשְׁעָר לְרָאֹות מֶקוּם הַמּוֹמָן:

ו שער בכור בעל מום שגנשר. והניחו בחילזון. ואחר לכך שחתו עקביא בן מהללאל מתיר וחכמים אוסרין דברי רבי יהודה אמר רבי יוסי לא בזה התיר עקביא. אלא בשער בכור בעל מום שגנשר. והניחו בחילזון. ואחר לכך מת. בזה עקביא בן מהללאל מתיר וחכמים אוסרין. האומר המידDEL בבכור. את שהוא נראה עם הגזה מתר. ואת שאינו נראה עם הגזה אסור:

פרק ד

עד כמה ישראלי חביבים להטפל בבכור בבהמה דקה.
עד שלשים יום. ובגשה חמישים יום. רבי יוסי אומר בדקה שלשה חדשים. אמר לו הבחן בתוך זמן זה. תננו לי. הרי זה לא יתנו לו. אם היה בעל מום. אמר לו תן לי שאוכלנו מותר. ובשעת המקדש אם היה תמים. אמר לו תן לי שאקריבנו מותר. הבכור נאכל שנייה בשותה. בין פמים בין בעל מום. שנאמר לפניו כי אלהיך תאכלנו שנייה בשותה:

ו נולד לו מום בתוכך שניתו. מותר לקימנו כל שנים עשר חדש. לאחר שניתו. אין רשי לקימנו. אלא עד שלשים יום:

השות את הבכור ומראה את מומו. רבי יהודה מתיר. רבי מאיר אומר הואיל והוא נשות. שלא על פי ממחה. אסור:

ד מי שאינו ממחה וראה את הבכור. ונשחת על פיו. הרי זה יקבר. וישלים מביתו. זו את הדין. זכה את החיבר. וחייב את הזבאי. טמא את הטההור. וטהר את הטמא. מה שעשה עשו. וישלים מביתו. ואם היה ממחה לבית דין. פטור מלשלים. מעשה בפירה שנטלה האם שללה. והאכילה רבי טרפון לפלבים. ובא מעשה לפני חכמים (והתירוה). אמר תודוס הרופא. אין פירה וחזרה יוצא מהאלכסנדריא. עד שהם חותכין את האם שללה. בשביל שלא תלד. אמר רבי טרפון הלה חמורך טרפון. אמר לו רבי עקיבא רבי טרפון פטור אתה שאתת ממחה לבית דין. וכל ממחה לבית דין פטור מלשלים:

ה הנוטל שכרו להיות רוזה בכורות. אין שוחטין (על פיו). אלא אם בין היה ממחה באילא ביבנה. שהתירו לו חכמים להיות נוטל ארבעה איסרות בבהמה דקה וששה בגסה. בין תמים בין בעל מום:

ו הנוטל שכרו לדzon. דיניו בטלים. להheid. עדותו בטלה. להזות ולקדש. מימיו מעלה ואפרו אפר מקלה. אם היה כהן וטמאוهو מתרוממתו. מאכללו ומشكלו וסכו. ואם היה זקן מרביבו על החמור. ונזון לו שכרו בפועל:

ח החשוד על הבכורות. אין לזכין ממנה בשר צבאים. ולא עורות שאין עובדיין. רבי אליעזר אומר לזכין

מִמְנוּ עֹזּוֹת שֶׁל נֶקְבָּה. וְאֵין לְזַקְחֵנִים מִמְנוּ אַמְרָר מַלְבָּן
וְצֹאֵי אֲבָל לְזַקְחֵנִים מִמְנוּ טֻווִי וּבְגָדִים:

ט הַחַשׁוֹד עַל הַשְׁבִּיעִית אֵין לְזַקְחֵנִים מִמְנוּ פְּשַׁתְּן וְאַפְּילָן
סְרוֹק. אֲבָל לְזַקְחֵנִים מִמְנוּ טֻווִי וְאַרְיגָּן:

ט הַחַשׁוֹד לְהִיוֹת מָזְכָּר תְּרֻומָּה לִשְׁם חֹלֵץ. אֵין לְזַקְחֵנִים
מִמְנוּ אַפְּילָן מִים אוֹ מְלָח. דָּבָרִי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי שְׁמַעְיָן
אָזְמָר כָּל שִׁישׁ בּוֹ זִיקָת תְּרוּמוֹת וּמַעֲשָׂרוֹת. אֵין לְזַקְחֵנִים
מִמְנוּ:

ט הַחַשׁוֹד עַל הַשְׁבִּיעִית. אִינּוֹ חַשׁוֹד עַל הַמַּעֲשָׂרוֹת.
הַחַשׁוֹד עַל הַמַּעֲשָׂרוֹת אִינּוֹ חַשׁוֹד עַל הַשְׁבִּיעִית. הַחַשׁוֹד
עַל זֶה וַעֲלֵל זֶה. חַשׁוֹד עַל הַטְּהָרוֹת. וַיֵּשׁ שֶׁהוּא חַשׁוֹד עַל
הַטְּהָרוֹת. וְאִינּוֹ חַשׁוֹד לֹא עַל זֶה וְלֹא עַל זֶה. (זה הַבְּלֵל)
כָּל הַחַשׁוֹד עַל הַדָּבָר. לֹא דָנוֹ וְלֹא מַעֲידָו:

פרק ה

כָּל פְּסָולִי הַמְּקַדְּשִׁין נִמְכְּרִים בָּאִיטָּלִיז. וּנְשַׁחְטִין
בָּאִיטָּלִיז. וּנְשַׁקְלִין בְּלִיטָּרָא. חוץ מֵהַבָּכָר וּמֵ
הַמַּעֲשָׂר. שְׁחַנְתָּן לְבָעָלִים. פְּסָולִי הַמְּקַדְּשִׁין שְׁחַנְתָּן
לְהַקְדֵּשׁ. וּשְׁזַקְלִין מִנָּה בְּנֵגֶד מִנָּה בַּבָּכָר:

ט בֵּית שְׁמָאי אָזְמָרִים לֹא יִמְנָה יִשְׂרָאֵל עִם הַפְּהָנוֹ עַל
הַבָּכָר. וּבֵית הַלְּל מַתִּירִים. וְאַפְּילָן נְכָרִי. בַּכָּר שְׁאַחֲזוֹ
דָּם. אַפְּילָן הוּא מַת אֵין מַקְיזִין לוֹ דָם דָבָרִי רַבִּי יְהוּדָה.

וחכמים אומרים יקיז. ובלבד שלא עשה בו מום. ואם עשה בו מום הרי זה לא ישחוט עליו. ורבי שמעון אומר יקיז אף על פי שהוא עוזה בו מום:

ג הוצרים באזע הבכור. הרי זה לא ישחט עלמותה. דברי רבי אליעזר וחכמים אומרים בשלד לו מום אחר ישחט עליו. מעשה בזכר של רחלים זכו ושערו מדילדל. ראהו כסודר אחד אמר מה טיבו של זה. אמרו לו בכור הוא. ואינו נשחת אלא אם בן היה בו מום. נטל פגון וצרים באזע. ובא מעשה לפניו חכמים והתיירוהו ראה שהתיירוי. והלך וצרים באזע בכוורות אחרים ואסרו. פעם אחת היה תינוקות משבחים בשדה. וקשרו זנבות טלאים זה בזה. ונפסקה זנבו של אחד מהם. והרי הוא בכור. ובא מעשה לפניו חכמים והתיירוהו ראו שהתיירוי והלכו וקשרו זנבות בכוורות אחרים ואסרו. זה הפלל. כל שהוא לדעתו אסור. ושלא לדעתו מותר:

ד היה בכור (רודהפו) ובעטו. עשה בו מום. הרי זה ישחט עליו. כל המומים הרואים לבא בידי אדם. רועים ישראלי נאמנים. ורועים בהנים אין נאמנים. רבנן שמעון בן גמליאל אומר נאמן הוא על של חברו. ואינו נאמן על של עצמו. רבי מאיר אומר החשود על הדבר. לא דנו ולא מעידו:

ה נאמנו הבהזו לומר הראיתי בכור זה. ובעל מום הוא. הבעל נאמנים על מומי המעריר. בכור שנסמת עיניו. שנקטעה ידו. שנשברת רגלו. הרי זה ישחת על פי שלשה בני הנסת. רבי יוסי אומר אפלו יש שם עשרים ושלשה. לא ישחת אלא על פי ממחה:

ה השחתת את הבכור. ומכוון ונודע שלא הראוי. מה שאכלוأكلו. והוא יחויר להם את הדמים. ומה שלא אכלו הבשר יקבר. והוא יחויר להם את הדמים. וכן השחתת את הפרה ומקרה. ונודע שהיא טרפה. מה שאכלוأكلו. ויחoir להם את הדמים. ומה שלא אכלו. הם יחוירו לו את הבשר. והוא יחויר להם את הדמים. מכירוהו לנכרים. או הטילוهو לכלבים. ישלמו לו דמי הטרפה:

פרק ו'

על אלו מomin שוחטין את הבכור. נגמלה איזנו מן היחס. אבל לא מן העור. נסודה אף על פי שלא חסירה. נקבה. מלא בראשינה. או שיבשה. איזוז היא בשה. כל שתנקב ואינה מוציאה טפת דם. רבי יוסי בן משולם אומר יבשה נתהא נברכת:

ב' ריס של עין שנקב. שנפוגם. שנדק. הרי בעינו דק. תבלול. חלazon. נחש. ועינב. ואיזהו תבלול. לבן הפסיק

**בפייה ונכנס בשחוֹר. בשחוֹר ונכנס בלבּוֹן. אין מום
שאיין מומין בלבּוֹן:**

חומר. ומהמים הקבועים. איזהו חומר הקבוע. כל ששהה שמונים יום. רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר בזקין אותו שלשה פעמים בתוך שמונים יום. ואלו הן מים הקבועים. אכל ליה ויבש של גשמיים. ליה ויבש של שלוחין. אכל היבש. ואחר בד אכל הלח. אין מום. עד שיأكل היבש אחר הלח:

חטמו שנקב. שנפוגם. שפטו שנקה. שנפוגמה. שנסדקה. חטיו החיצנות שנפוגמו או שנפוגמו. והפנימיות שנעקרו. רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר אין בזקין מן המתאים ולפניהם אף לא את המתאיםות:

נפגם הזבן. או עיריה של נקה במקדשים. נפגם הזנב מן העצם. אכל לא מן הפרך. או שהיה ראש הזנב מפצל עצם. או שיש בשדר בין חלייא לחלייא. מלא אצבע:

אין לו ביצים. או אין לו אלא ביצה אחת. רבי ישמעאל אומר אם יש לו שני ביצין. יש לו שני ביצים. אין לו אלא ביס אחד. אין לו אלא ביצה אחת. רבי עקיבא אומר מושיבו על עכווז וממעיך. אם יש שם ביצה סופה לאת. מעשה שמייעך ולא יצאה. ונשחת ונמצאת דבוקה בכסלים. והתר רבי עקיבא. ואסר רבי יוחנן בן נורי:

בָּעֵל חִמְשׁ רְגִלִּים אֹז שָׁאוֹן לוֹ אֶלָּא שֶׁלַשׁ וּשְׁרָגָלוֹן קְלֻוֹתֹת בְּשֶׁל חָמָר וְהַשְׁחֹול וְהַכְּסֹול אֲזִיה הוּא שְׁחֹול שְׁנֶשֶׁמֶתֶה יָרְכֹּו וּכְסֹל שְׁאַחַת מִרְפּוֹתִיו גְּבוֹהָה:

נִשְׁבַּר עַצְם יָדוֹ וּעַצְם רְגָלוֹ אֶף עַל פִּי שָׁאוֹן נִכְרָה מָמוֹן אֶלָּו מִנָּה אַילָּא בִּיבְנָה וְהַזּוֹן לוֹ חֲכָמִים וּעוֹד שֶׁלַשׁ הַזְּסִיף אָמָרוּ לוֹ לֹא שְׁמַעַנוּ אֵת אֶלָּו אֶת שְׁגָלָגָל עַינָו עַגְזָל בְּשֶׁל אָדָם וּפְיוֹ דָזָה לְשֶׁל חָזֵיר וּשְׁגַטֵּל רֹוב הַמְּדִבָּר שֶׁל לְשׂוֹנוֹ וּבֵית דִין של אַחֲרֵיהוּ אָמָרוּ הַרְיָי אֶלָּו מָמוֹן:

מַעֲשָׂה שְׁהָלִיחַי הַתְּחִתּוֹן עוֹדֶף עַל הַעֲלָיוֹן וּשְׁאַל רְבָבָן שְׁמַעַן בָּנָן גָּמְלִיאָל לְחֲכָמִים וָאָמָרוּ לוֹ הַרְיָי זֶה מָמוֹן אֶזְזֶן הַגְּדִי שְׁהִיְתָה כְּפֹולָה אָמָרוּ חֲכָמִים בְּזָמָן שְׁהִיא עַצְם אֶחָד מָמוֹן (וְאֵם אֵינָה עַצְם אֶחָד אֵינָה מָמוֹן) רַבִּי חַנְנִיא בָּנָן גָּמְלִיאָל אָזֶם זָנֵב הַגְּדִי שְׁהִיא דָזָה לְשֶׁל חָזֵיר וּשְׁאוֹן בָּה שֶׁלַשׁ חְלִיוֹת הַרְיָי זֶה מָמוֹן:

רַבִּי חַנְנִיא בָּנָן אַנְטִיגְנוֹס אָזֶם אָזֶם שְׁיִבְלָת בְּעִינָיו וּשְׁנֶגֶגֶם עַצְם יָדוֹ וּעַצְם רְגָלוֹ וּשְׁנֶגֶפֶסֶק עַצְמוֹ שְׁבָפְיוֹ עַינָו אֶחָת גְּדוֹלָה וְאֶחָת קַטָּנה אֶזְנוֹן אֶחָת גְּדוֹלָה וְאֶחָת קַטָּנה בְּמִרְאָה אָבֶל לֹא בָמְדָה רַבִּי יְהוּדָה אָזֶם אֶחָת מְבִיצָיו גְּדוֹלָה בְּשִׁתְּיִם בְּחַבְרָתָה וְלֹא הַזּוֹן לוֹ חֲכָמִים:

זָנֵב הַעֲגָל שְׁאֵינָה מְגֻעָת לְעַרְקוֹב אָמָרוּ חֲכָמִים כָּל מְרֻבִית הַעֲגָלים בָּנָן כָּל זָמָן שְׁהָן מְגַדְּלִין הֵם נְמַתְּחוֹת לְאֵיזָה עַרְקוֹב אָמָרוּ רַבִּי חַנְנִיא בָּנָן אַנְטִיגְנוֹס אָזֶם

לעורך שבעמצע הירך. על אלו מומין. שוחטין את הבכור. ופסולי המקדש נפדיין עליהן:

ב אלו שאינן שוחטין עליהן לא במקדש ולא במדינה. חורור והמים שאינן קבועין. וחטיו הפנימיות שנפגמו. אבל לא שנטקרו. ובעל גרב. ובעל יבלת. ובעל חזיות. ויזקו. וחוללה. ומזהם. ושגעבה בז עבירה. ושהמית את האדים. (על פי יעד אחד או על פי הבعلים.) וטומטום אנדרוזינים לא במקדש ולא במדינה. רבי ישמעאל אומר אין מום גדול מזה. ותקומים אומרים אין בכור אלא נגוץ ונגעבד:

פרק ז

מומין אלו בין קבועין. בין עוברים. פוסליין באדים. יותר עליהן באדים. הפלון. והלפטון. והמקבן. ושראשו. שקווע. וشكיפס. ובעל החוטטרת. רבי יהודה מבشير. ותקומים פוסליין:

ב הקרח פסול. איזהו קרח. כל שאין לו שטח של שער מקפת מאין לאין. ואם יש לו חורי זה כשר. אין לו גבינים. (אין לו) אלא גבין אחד. זה הוא גבן האמור בתורה. רבי דוסא אומר כל שגבינו שוכבין. רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר כל שיש לו שני גבים ושתתי שדראות:

ג החרום פסול. איזהו חרום. הבזהל שתי עיניו באחד. שתי עיניו למליה. ושתי עיניו למטה. עינו אחת למלון. ועינו אחת למון. רואה את החדר ואת הعليיה באחד. סבי שימוש. זוגס. והצין. וشنשרו ריסי עינו. פסול מפני מראית העין:

ד עיניו גודלות בשל עגל. או קטנות בשל אוזן. גוף גודל מאבריו או קטן מאבריו. חטמו גדול מאבריו. או קטן מאבריו. האם והאם. איזהו צמע שאזנו קטנות. והאם שאזנו דומות לפוג:

ה שפטו הعليונה עזדפת על התחתונה. ותחתונה עזדפת על הعليונה. הרי זה מום. ונטלו שנינו פסול. מפני מראית העין. דיו שוכבים בשל אשה. ברסו צבה. טבורו יוצא. נקפה אפילו אחת למים. רוח קארית באה עליון. המאסכו. ובעל גבר. אין לו ביצים. או אין לו אלא ביצה אחת. זה מרוח אשד האמור בתורה. רבינו ישמעאל אומר כל שנמרחו אשכוי. רבינו עקיבא אומר כל שרוח באשכוי. רבינו חנניא בן אנטיגנוס אומר כל שמראיו חזוקים:

ו המקיש בקריםיו ובארכבותיו. ובעל פיקה. והעיקל. איזהו עיקל כל שמקיף פרסתותיו. ואין ארכבותיו נושקות זו לזו. פיקה יוצאה מגודלו. עקבו יוצא לאחוריו. פרסתו רחבה בשל אוזן. אצבעותיו מרכבות זו על זו. או קטנות

עד הפרק בשר. למטה מן הפרק וחתקה בשר. הייתה בו (יוטרת) וחתקה. אם יש בה עצם פסול. ואם לאו בשר. יתר בידיו וברגלו. שיש שיש עשרים וארבעה. רבינו יהודה מכשיר. וחכמים פסולים. השולט בשתי ידיו. רבינו פסול. וחכמים מכשירין. הכושי והגיחור. והלבוק והקפח. והגנס והחריש והשוטה. והשיכור. ובعلני גגעים טהורין. פסולין באדם וכשרין בבהמה. רבנו שמואן בן גמליאל אומר שוטה בבהמה אינה מן המבחר. רבינו אליעזר אומר אף בעלי לדל דין. פסולין באדם וכשרין בבהמה:

אלו כשרין באדם ופסולין בבהמה. אותו ואת בנו טרפה ו יצא דפן. ושגעבה ביה עבירה. ושהמית את האדם. הנושא נשים בעבירה פסול עד שעידר הניה. המטה מא למתחים. פסול עד שיקבל עליו שלא יהא מטה למתים:

פרק ח

יש בכור לנחלה. ואינו בכור לפהן. בכור לפהן ואינו בכור לנחלה. בכור לנחלה ולפהן. ויש שאינו בכור לא לנחלה ולא לפהן. איזהו בכור לנחלה ואינו בכור לפהן. הבא אחר הנפלים שיצא ראשו חי. ובן תשעה שיצא ראשו מת. המפלת כמוון בהמה חי ועו. דברי רבינו מאיר. וחכמים אומרים עד שההא בו מצורת אדם. המפלת סנדל. או שליא. או שפיר מракם. והיו יצא מחתק. הבא אחריהן. בכור לנחלה ואינו בכור לפהן. מי שלא

היו לו בנים ונסא אשה שסביר יולדת. עודה שפחה ונשתחררה עודה נבריה ונתגירה משבאה לישראל יולדת. בכור לנחלת ואינו בכור לפהן. רבי יוסי הגלילי אומר בכור לנחלת ולפהן. שנאמר פטר רחם בישראל עד שיפטו רחם בישראל. מי שהיה לו בנים ונסא אשה שללא יולדת. נתגירה מערבית. נשתחררה מערבית. יולדת היא וכלהנת היא ולוייה. היא ואשה שסביר יולדת. וכן מי שללא שהתה אחר בעלה שלשה חדים ונשות יולדת. ואין ידוע אם בן תשעה לראשון או בן תשעה לאחרון. בכור לפהן ואינו בכור לנחלת. איזהו בכור לנחלת ולפהן. המפלת שפיר מלא דם מלא מים מלא גניינים. המפלת במין דגים וחגבים שקאים ורמשים. המפלת يوم ארבעים. הבא אחריהם בכור לנחלת ולפהן:

ב יוצא דפן והבא אחורי. שניהם אין בכור לא לנחלת ולא לפהן. רבי שמעון אומר האחד לנחלת והשני לחמש סלעים:

אחר השלמת כל מסכתא ומסכתא אמר זה שלש פעמים

ויעיל לשכחה בעורת השם יתרך.

הדרן עליך מסכת (פלוני) והדרך עלה. דעתי עליך מסכת (פלוני) ודעתך
עלון. לא נתנשי מינך מסכת (פלוני) ולא תנתנשי מינן לא בעלמא הדין
ולא בעלמא דאתה:

ואחר כך אמר

יהי רצון מלפניך יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵינוּ אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתָּהָא תָּרַתְּךָ אָוּמָנוּתֵנוּ
בְּעוֹלָם הַזֶּה וְתִהְיָה עָמָנוּ לְעוֹלָם הַבָּא. חנניה בר פפא. רמי בר פפא.
נחמן בר פפא. אחאי בר פפא. אבא מרוי בר פפא. רפאים בר פפא.
רכיש בר פפא. סרחב בר פפא. אדא בר פפא. דרו בר פפא:

הערב נא יי אֱלֹהֵינוּ אֵת דָבָרִי תָּרַתְּךָ בְּפִינּוּ וּבְפִיפִיוֹת עַמְקָה בֵּית
ישראל וּנְהִיה אֲגָנָה בְּלָנוּ וְצָאצָאנוּ וְצָאצָא יְעַמֵּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל יְרָאֵי
שָׁמֶךְ וּלְזִמְדִי תָּרַתְּךָ:

מאיבי תחכמוני מצותך כי לעולם היה לי:

יהי לבני תמים בחזקיד למען לא אבוש:

לעולם לא אשכח פקודיך כי בם חייתני:

ברוך אתה יהוה למדני חזקיך: